

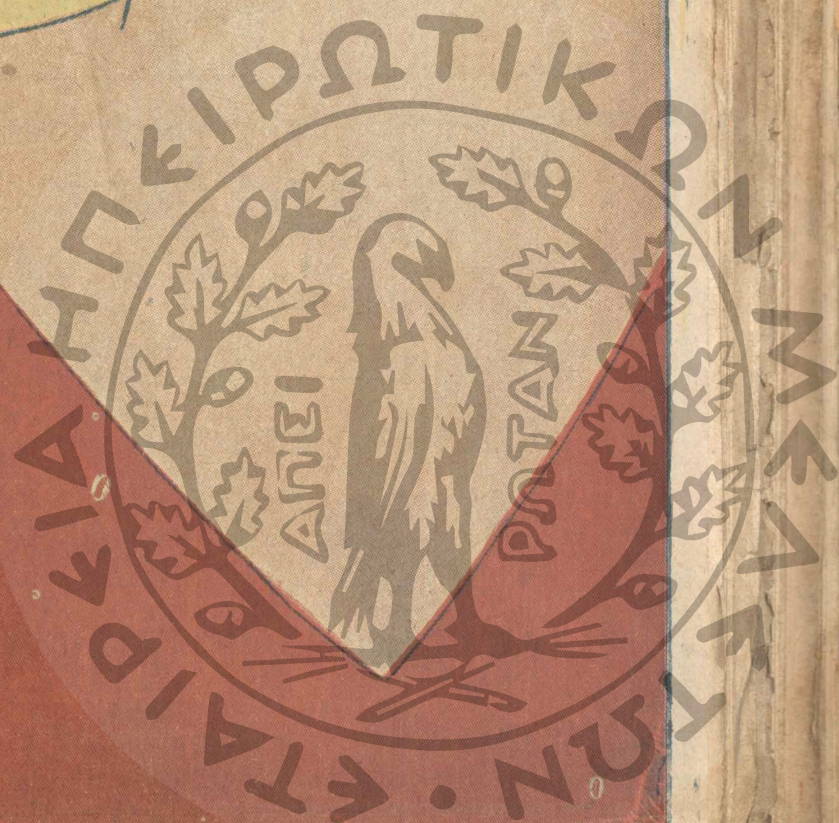
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ 11^{ΟΥ} ΑΡ. 553

1934

Σ. 1872 του Σ. 1871
ατα ολμπάκ λιμ λιμπούρα
Σοφία Λογική
Εκδόμα γραμμα

3 ΛΟΓΟΙ

- 1) Ένα πούδρα ρισμα την ημέραν άρκελ.
- 2) Έξολείφει τα λείψα της γυαλάδας.
- 3) Δίδει απόχρωση σιν θαμπή και βελουδένια και φυσική εμφάνιση. Δεν σχηματίζει πλάκες.
- 4) Κρατά στον άνεμο, βροχή και στην έφιδρωση.
- 5) Συσφίγγει τους διεσταλμένους πόρους. Δεν ξηραίνει την επιδερμίδα.

Η νέα αυτή και θαυμασία ιδέα εφαρμόζεται εις την πούδρα Τοκαλόν, εις την οποίαν αναμειγνύεται πιστημονικώς η Mousse de Crème, με πούδρα λεπτή και εξαερωμένη. Με υπέρροχη απαλάδα φρεσκοκάνει και ζωογονεί τους κουρασμένους Ι-στούς, τονώνει την επιδερμίδα και

για τους
όποιους
ή πούδρα
σας έπρε-
πε να πε-
ριέχη **MOUSSE DE
CRÈME**

δίδει και στο άσχημότερο πρόσωπο μια θαυμαστή απόχρωση εκτάκτου άραιότητας. Η πούδρα Τοκαλόν εινε η μόνη πούδρα που περιέχει πραγματικά Mousse de Crème. Ένα πούδρα-ρίσμα με την πούδρα Τοκαλόν Paris διαρκεί 4 φορές περισσότερο από μια κοινή πούδρα. Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπουζάκος, Πραξιτέλους 42, Αθήνα.

Χιλιάδες γυναικών όφειλουν σήμερα στην "MATITE", αυτή τη γλυκειά εντύπωση της επιδερμίδος των, που διατηρείται, παρά τον ήλιο, την έφιδρωση και τον άνεμο, λεία και τρυφερά σαν επιδερμίδας μικρού παιδιού.

Μεταχειρισθείτε τα ειδικά χρώματα δια το καλοκαίρι:

Rachel - chair, Rachel - foncée, Ocre - Pêche

"MATITE", πούδρα χωρίς ΤΑΛΚ

Κάνει το χρώμα MAT

Είναι ένας τύπος της

ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΗΣΑΣ Α. Τ. ΠΙΒΕΡ (ΠΑΡΙΣΙΩΝ)

"Ηρξατο

ή χονδρική πώ-
λησις των χει-
μερινών μον-
τέλλων και ύ-
λικών

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εύαγγελιστριάς)

Τηλέφ. 21.590

ΤΟ ΟΝΕΙΔΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΗΣ

**ΠΟΝΔΡΟΜΟΔΟΝ
ΥΓΕΙΑ**

Laro

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Μόνον η πούδρα ΛΑΡΟ, από άνθη ρυζιού, που εινε το της έπιστημης, το άριστούργημα της τέχνης, σας δίδει υγείαν, σας χαρίζει την όμορφιά.
Γενικός Άντιπρόσωπος δια την Ελλάδα Άλέκος Όλχιανδρίτης, Τζαβέλλα 26, Αθήνα.

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΒΑΨΑΤΕ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΓΥΝΗΣΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΨΑΣ

και δά γίνουν καινούργια, μοντέρνα
και ούδέποτε δά ξεβαίνουν.
Θαύμα έπιτυχίας. Χρήσιμα άπλην
στάτη.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

"Όσες έχετε καταστρέψει τα μαλλιά σας με τα διάφορα μηχανήματα, "Όσες φοβείσθε τον ηλεκτρισμό και δεν κάνετε ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, πά' διαν την έπιθυμια σας προς τούτο, δώστε έχετε θαμμένα η δέξιναι σκεπταμένα μαλλιά και δεν σας επιτρέπεται η Περμανάντ, δεν έχετε παρά να μās έπισκεφθήτε και θα έχετε μίαν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ συστήματος ΠΕΡΡΑ-SILE.

**ΧΩΡΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ
ΧΩΡΙΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΚΙΝΑΥΝΟΝ**

Πρώτη φορά στην Ελλάδα.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΚΑΛΛΙΓΕΡΗ

Όδός Πατριών 19 6'

ΤΗΛ. 20963

Χάριν ορεκλίας τον πρώτον μήνα ΔΡΑΧ. 150, με ηλεκτρισμό δρ.100.

«ΔΙΤΣ»

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ίατρος Μαιευτή Γυναικολόγος

Όδός Σαλιστήρα 8α

(Λυσισαγρείον. 3 1) 2-6

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ ΝΕΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ

ΔΙΠΛΩΜΑ
ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕ

Πλήρης μόρφωση ματιών ήθοι

ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ-ΧΟ

ΣΚΑ - ΚΟΣΤΟΥΜΙ

ΚΟ - ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ

ΑΝΑΛΥΣΗ ΘΕΑΤΡ

ΓΩΝ - ΣΠΟΥΔΑ

ΔΙΔΑΣΚΟΥ

Διακεκριμένοι καθη

καλλιτέχνη

Πληροφορία, έντυπος

εις το γραφείον της

του θεάτρου «Όλυμπος

και 6-8 1) 2 μ. π., και

συνών Δύκειον 'Αθηνών

έγγραφής μέχρι τέλους

Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και β

νοσημάτων

Μάγερ 23 Α - Τη

λέφωνο 21590

δι' έκαστον

4 Οκτωβρίου 1934

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1869

Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΟ

(Σκίτσο του κ. Γ. Γρηγόρη)

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΚΑΚΟΡΙΖΙΚΟΣ ΜΝΗΣΤΗΡ ΤΗΣ ΑΥΡΗΛΙΑΣ

Τα ακόλουθα γεγονότα εινε σχετικά μ' ένα γράμμα που μου έγραψε μια κόρη, η οποία κάθεται στην όμορφη πόλη του Ά-γίου Ιωσήφ. Η κόρη αυτή μου εινε έντελως άγνωστη και ύ-πογράφεται απλώς «Αύρηλια-Μαρία». Το όνομα αυτό ίσως να εινε και ψευδώνυμο, άλλ' αυτό δεν έχει και τόσο σημασία. Έ-κεινο που έχει προκαλέσει το μεγάλο μου ενδιαφέρον, εινε η ζωή της νέας αυτής.

Η καρδιά της δυστυχισμένης κόρης έχει ραγίσει από τα αλ-λεπάλληλα δυστύχηματα που την έχουν έρθη. Εινε δε τόσο ζα-λισμένη από τις αντίφατικές συμβουλές που της έδωσαν κακο-κέφαλοι φίλοι της και ύπολοι έχθροι της, ώστε δεν ξέρει πια τί ν' αποφασίσει για να ξεφύγει από το δίχτυ των δυσκολιών, στο οποίο έχει μπλεχτεί. Στήν απόνευσή της λοιπόν καταφεύ-γει σε μένα και με ίκετεύει να την συμβουλευώ και να την καθοδηγήσω. Μου γράφει με μια ελκρινεία τόσο συγκινητι-κή, ώστε θα μπορούσε να μαλαξεί και την καρδιά ενός αγά-ματος!

Άκούστε, φίλοι μου, τη θλιβερή της ιστορία:

Ήταν δεκάξη χρόνων, -σας λέω ότι ακριβώς μου έγραψε- όταν αντίλασε κι' άνταψε μ' όλη τη λαύρα της φλογερής ψυχής της, ένα νέο από τη Νέα Υερσέη, ονομαζόμενο Όυιλ-λιαμ Καροόθεο και μεγαλειότερο της κατά εξ' χρόνια. Η αγά-πη των δυο νέων ήταν άμοιβαία και άσραβωνιάστικη τέλος, με την συνεκτάθει των γονέων των. Για κάμποσον καιρό, η εδυνία τους φαινόταν έξασφαλισμένη... Μά, μια μέρα, η τύ-χη άλλαξε ξαφνικά. Ο νεαρός Καροόθεο προσεβλήθη από έλο-για πολύ θαρρείς μορής κι' όταν σηκώθηκε από το κρεβάτι-κι' ήμωσά του εινε έξασανιστή για πάντα! Το πρόσωπό του δηλαδή ήταν πια τρύπιο σαν κόσκινο!

Η Αύρηλια τότε σκέφτηκε να διαλύση τον άσραβωνα της μαζί του, μά γρήγορα ένικνε τον άποτροπισμό της ο σικτος γιγ' το νέο και η καλόνηνη κοπέλλα περιορίστηκε μόνον να ά-ναβάλη το γάμο της γι' άνόντεσα.

Την παραμονή τέλους της ημέρας που επρόκειτο να γίνει ο γά-μος, ενώ ο Καροόθεο πεποταύσε με το κεφάλι σκυμμένο ποός τον ούσανό, θαυμάζοντας ένα μενάλο μπαλόνι, έπεσε μέσα σ' ένα έρπονάδο κι' έσπασε το πόδι του, το οποίο οι νιατροί ά-ναγκάστηκαν να το κόψουν, πάνω από το νύνατο!

Η Αύρηλια θέλησε και πάλιν να διαλύση τον άσραβωνα της, μά και πάλιν ο έρποντας θηϊκε θοισαυθεϊς και' ο νύναος άνε-βλήθη απλώς για λίγον καιρό, για να συνέρθη στο μεταξύ ο δυστηνισμένος νέος από τη τραυματ' άπιννιά του.

Μά η κακοτυνία του Καροόθεο δαν σταιτίσσε άς έξω. Μία νύκτα, ενώ η Αύρηλια τον θηϊκε σε λίγον καιρό, "Ένας δηλα-δής το δειξί του νέου την ημέρα το έόρτασμού της ανεξαστίας της Ά-μεοικής, από την ξαφνική έκρηξι έ-νος κανονιού!.. Και σαν να μην έ-φτανε αυτό, ύστερα από τρεις μήνες μια μηνισή του έκοψε και το άρι-στερό του γένο, σε μια έπίσκεψί του σε κάποιο έργοστάσιο!...

Η καρδιά της δυστυχισμένης Αύρηλιας ραγίστηκε πια, έ-γινε κυριολεκτικώς συντρίμμα από τις νέες αυτές τρομακτι-κές συμφορές. Αισθανόταν, η άτυχη, μια θαύτατη θλίψη, βλέ-ποντας τον άγαπημένο της να την έγκαταλείπει έτσι, κομμάτι προς κομμάτι, και σκεφτόταν απελπισμένη, ότι με το σύστημα αυτό της... έλαττώσε το μνηστήρος της, δεν θα της έ-μενε πια τίποτε από αυτόν! Είχε καταστήσει πια σαν ένας έμπορος, ο οποίος επιμένει στην έπιχειρήσί του, ενώ χάνει κα-θημερινώς περισσότερα και μετανοούσε που δεν πήρε τον Κα-ροόθεο άμέσως, πριν ύποστη τους τόσοσ οϊκτρούς άκρατηρια-σμούς του. Άλλά η έρωτευμένη καρδιά της και πάλιν υπερί-σχυσε και αποφάσισε ν' άδείαση το ποτήρι των πικριών ως τον πάτο. Άνέβαλε λοιπόν και πάλι τον γάμο της και περίμενε να συνέρθη ο μνηστήρ της απ' τις τραγικές δοκιμασίες του.

Μά και πάλιν, όταν πλησίαζε η ημέρα του γάμου, ο Καροό-θεο άρρώσθη από άνεμοβλογιά κι' έχασε το ένα του μάτι! Οί φίλοι κι' οι συγγενείς της νέας κοπέλλας επένεθσαν τότε και την συμβούλεψαν να διαλύση τον άσραβωνα της. Μά η Αύ-ρηλια, άφου έδίστασε λίγο, άπάντησε με γενναίφροσύνη, ότι δεν μπορούσε ν' άπαρηγή τον μνηστήρα της, γιατί δεν εύρισκε σ' αυτόν άπολύτως τίποτε το άξιοκατάκριτο!

Άνέβαλε λοιπόν και πάλι την ημέρα του γάμου, άλλ' έντα-μεταξύ, ο άτυχος άσραβωνιστικός της έχασε και το άλλο του πόδι! Η καινούργια αυτή τραγική συμφορά έκλόνισε την άφα-σίως της νέας στον άσραβωνιαστικό της. Η συμπάθειά της γι' αυτόν άόγισε πια να έλαττώνεται. Το αισθανόταν και' αυτό η Αύρηλια και το λογάριαζε σοβαρότατα, ωστόσο όμως δεν μπόρεσε ν' άντισταθ' στο έπιθυμητικό άσθημα του οϊκτου που πλημυρίζε την καρδιά της και άνήθηκε και πάλιν να συμ-μορφώθ' με τις συστάσεις και τις πείσεις των γονέων της κι' έδωσε ξανά το λόγο της στον έξιο θρήνων και οδυριών άσρα-βωνιαστικό της, ότι θα το εινε πιστή μέχρι τέλειου τεμαχισμού του!...

Επιτέλους, μια θδοιάδα περίπου ποδ της ημέρας που ώρι-στικε να γίνουν οι γάμοι της Αύρηλιας με τον Όυίλλιαμ, συ-νέβη ένα καινούργιο δυστύχημα στον κακορίζικο μνηστήρα της, το έξης:

Ο Καροόθεο έτρεχε πάνω σ' ένα άμάξι με την καρδιά πλημ-μυρισμένη από γάλα, να πάη στο σπίτι της άσραβωνιαστικώς του, όταν τον έπιασαν άξαφνα στο δρόμο μερικοί φανατικοί 'Ινδοί και το γάλασε το κεφάλι! Ο δύστυχος νέος κατατά-στικε πικρά την έρωτική τύχη του, που τον κρατούσε άκόμα ζωντανό. Τι την ήθελε πια τέτοια ζωή!

Αυτά συνέβησαν στο δύστυχο Κα-ροόθεο.

Και πόσα... Τώρα η υμνή του, η νεναιδωνη Αύρηλια, δεν ξέρει πια τί πρέπει να κάνει! Καθώς ηού γράφει, άνατάει άκό-μη, μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αυτό θα ευχαριστούσε ασφαλώς τον πατέρα μου και δεν θα θυμωνα μαζί μου.
Στο σπίτι βρήκα ένα σημείωμα της Φλώρας. Τό είχε στείλει με την υπρέτρια την ώρα που βίλει. Τό άνοιξα ανήσυχος. Μου γράφε :

«Υποφέρω όσο δεν λέγεται... Μαύρη απελπισία σκεπάζει και πιέζει την ψυχή μου. Πού είσαι ;... Γιατί μ' εγκατέλειψες μόνη, με τον πόνο μου ; Έλα, έλα τό γρηγορότερο, σέ ίκετεύω, να με δής. Σε περιμένω με λαχάρα, με χτυποκάρδι...»

Φίλησα τό σημείωμα, τό έκαψα και τόκαμα στόχτη.
—«Όχι, είπα. Δεν θα πάω... Δεν πρέπει να πάω...»

Θά της γράψω...»

Κάθισα λοιπόν σ' ένα ντιβάνι κι' άρχισα να σκέπτομαι. Πώς θα τελείωνε αυτή ή ιστορία ;

«Έπρεπε να λείψει κάποιος από τη μέση. Άλλά ποιός ;

Εγώ!...
Ναί, ή ζωή μου είνε πειά βάρος, μου είνε βασανιστήριο. Δεν θέλω να ζώ. Τίποτε δεν μ' ευχαριστεί πλέον. Ποθώ να πεθάνω, να φύγω, να φύγω μακριά, να μην άκούω, να μην βλέπω, να μην αισθάνομαι...»

Η σφαίρα που προορίζει ο πατέρας μου για τό έαυτό του, θά κόπη τό νήμα της δικής μου ζωής!...

(Απ' τό 'Ημερολόγιο του Λεάνδρου Άρτέμη)

Συνέχεια.—Έπληρα την άπόφασί μου.
Θά φύγω από τον κόσμο αυτόν, με τον όποιο τίποτε δεν με συνδέει.

Ποθοόσα να δώ προηγούμενως τη Φλώρα. Νά την δώ για τελευταία φορά, αλλά δεν έχω τη δύναμη. Άν την έπισκεφθώ, άν μιλήσω μαζί της, θά λιποψύχω και χρειάζεται κουράγιο...

Θά πεθάνω!...
Είμαι νέος ώστόσο και είχα κά-
μει ώραία όνειρα για τη ζωή.

Νόμιζα πως ή ζωή του ανθρώπου είνε στρωμένη με ρόδα. Φανταζό-
μουν πως ή ευτυχία είνε κάτι εύκο-
λόπιαστο. Και γελάστηκα, Θεέ μου,
γελάστηκα οίκτρά.

Δέν είχα καμιά χαρά στη ζωή μου, ως τη στιγμή που γνώρισα τη Φλώρα. Ήταν μητέρα μου κι' ό-
μως την συμπάθησα, την αγάπησα...

Και μ' αγάπησε κι' εκείνη. Άλλά ό έρωτάς μου αυτός, ό πρώτος και τελευταίος στη ζωή μου, ήταν κα-
ταραμένος, ήταν καταδικασμένος να σβήση και να διαλυθώ όάν σύννεφο στο βάθος του ούρανο, που τό συ-
νεπαίρνει ό όρμητικός άνεμος.

Άντίο ζωή!...
Δέν σέ χάρηκα καθόλου...

Θά σ' αφήσω με την πίκρα στό χέλι... Με τό φαρμάκι της κακίας και τών άπογοιτεύσεων που δοκί-
μασα...

Θά κάμω ένα γράμμα, τό τελευ-
ταίο, στη Φλώρα. Θά της δικαιολο-
γήθώ. Θά της ζητήσω να με συγχω-
ρήσει. Και είμαι βέβαιος πως θά με καταλάβει.

Δέν θέλω από αυτή, παρά μόνον να με θυμάται...

Ναί, Φλώρα... Να με θυμάσαι κάποτε και να μου φέρνης λίγα νωπά λουλούδια στον τάφο μου!

—Πού θά πάς τέτοια ώρα, παιδί μου ; μου είπε ανήσυχη ή μητέρα μου.

Μή μ' άδικήσης, αγάπη μου, γι' αυτό που αναγκάζομαι κάμω. Έγώ που θέλησα να σε λυτρώσω από τά χέρια του πατέρα μου, έγώ ό ίδιος σ' αφήνω τώρα σ' αυτόν.

Δέν με τρομάζει αυτό που λέω...
Δέν μετανιώ πειά...

Είμαι βέβαιος τώρα πλέον για ένα πράγμα : 'Ο πατέρας μου σ' αγαπάει. Σ' αγαπάει μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του. Και θά σέ κάμει με τον καιρό να τό καταλάβης αυτό. Θά τον άνα-
πύσης και σύ. Άρκεί να λείψω έγώ απ' τη μέση, αγάπη μου...

Και θά λείψω...
Είμαι νέος, μά έχω τη δύναμη αυτή. Τό αισθάνομαι τόσο και αυτό. Έχω πάρει πειά την άπόφασί μου...

(Απ' τό 'Ημερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντη)

Ό Λεάνδρος δεν φάνηκε.
Του μήνυσα κι' όμως δεν ήρθε.
Του έγραψα κι' ούτε καν μου άπάντησε.

Είνε αδύνατον να φαντασθώ κανείς πόσο ύποφέρω!...
Θεέ μου, γιατί με βασανίζεις έτσι ;

Γιατί με τιμωρείς τόσο σκληρά, τί κακό σου έκαμα ; Τί κα-
κό κάνει στη ζωή μου ; Μ' έθλαψαν, αλλά δεν έθλαψα κανένα. Μ' άδίκησαν, αλλά κανένα δεν άδίκησα. Ποιός άμαρτίες πλη-
νω άραγε σήμερα ; Και τί με περιμένει ακόμα ;

Άλλ' άν μ' εγκατέλειψε κι' ό Θεός ακόμα, γιατί να μ' έγω-
ταλείψη ό Λεάνδρος ;

Γιατί δεν έρχεται ;
Τί κακό του έχω κάνει ;

Τόν αγαπούσα και τόν αγαπώ-
κόμη, τόν αγαπώ τρελλά. Άρνή-
κα και θυσίασα τά πάντα γι' αυτό.
Κι' όμως, να που τόν καλώ να
δεν έρχεται, τόν ποθώ και δεν τ'
έχω κοντά μου.

Αυτός ήταν ή μόνη μου παρηγο-
ριά, έπειτα από τόσες συμφορές και
δυστυχίες. Σ' αυτόν μονάχα βασύ-
μουν. Και μ' άπαρνιέται κι' αυτό.
Γιατί ;... Γιατί ;...

Μή μπορώντας να συγκρατή-
σει την ανησυχία μου, άποφάσα
να βγώ χτές έξω και να τόν άνα-
τήσω παντού. Ήταν άργά, πε-
σμένη ή ώρα...

Ή μητέρα μου θέλησε να με έπι-
δίση.

Μά δεν την άκουσα.
—Πού θά πάς τέτοια ώρα, παι-
δί μου ; μου είπε ανήσυχη.

—Θά γυρίσω άμέσως, μαμά, τί
είπα. Πάω να δώ κάποια φίλη
και θάρω άμέσως, μην ανησυχί-
σες. Ή μητέρα μου δεν με πίστεψε.

—Όστόσο δεν μιλήσε.

Βγήκα έξω και πήγα άμέσως σ'
να γνωστό μου γραφείο, απ' όπου τ'
λεφώνισα στο Λεάνδρο, στο γραφείο
του πατέρα του. Μά δεν ήταν εκεί.

Βγήκα ανήσυχη και τόν άνεψή-
σα παντού. Μά δεν τόν βρήκα π'
θενά. Είχα κουραστή κι' όμως
άποφασίζα να γυρίσω στο σπίτι.
Πέρασα απ' όλα τά μέρη, όπου
πήγχε έλπίς να συναντηθώ με
του. Μά στάθηκα άτυχη...

Σκέφθηκα τότε να πάω στο
τι του Άρτέμη και να ρωτήσω
κυρά Μάρθα. Ύπήρχε κίνδυνος
πέσω άπάνω στον Άρτέμη, να

δὴ ἀεφανα μπρός του, κι' όμως δένέδισα σ στιγμή
Πήγα στο σπίτι και χτύπησα τό κουδούνι.
Κατέβηκε ή κυρά Μάρθα. Μόλις μ' άντίκρυσε, σάστισε.

—Σεΐς, κυρία!...
—Ναί, έγώ, της είπα. Πές μου, είν' άπάνω ό κ. Λεάνδρος ;

—Όχι, κυρία, δεν γύρισε ακόμα.
—Είνε καλά ; Μήπως ήταν άρρωστος ;

—Όχι, κυρία.
—Καλά, σ' ευχαριστώ, κυρά Μάρθα... Καλή νύχτα,
—Φεύγετε, κυρία ;

—Ναί. Μην πής πως ήρθα έξω. Δεν θέλω να τό μάθω κανείς.
—Ούτε ό κ. Λεάνδρος, κυρία ;

—Όχι, ούτε ό κ. Λεάνδρος. Καληνύχτα!
—Καλή σας νύχτα, κυρία.

Έφυγα κατάκοπη, ζαλισμένη, άποκαμωμένη και γύρισα π'
ρω στο σπίτι. Όλος ό κόπος μου πήγε χαμένος.

Στό σπίτι οι δικοί μου, τοιμαζόντουσαν να καθήσουν στο τρα-
πέζι. Μ' έκάλεσαν να πάω να φάγω, μά άρνήθηκα. Δεν είχα κα-
θόλου όρεξη. Ζάρωσα σέ μία άκρη κι' άρχισα να κλαίω. Άξα-
φνα άκουσα ένα τριέιμο πλάι μου. Γύρισα και κύτταξα ανήσυ-
χη. Αυό μικρά μου εσδέλφια που θρискόντουσαν σπιτι μας με
τη μητέρα τους, είχαν σταθή στην πόρτα και με κύτταζαν να
κλαίω, φοβισμένα, σαστισμένα...

Σφουγγίζα άμέσως τά μάτια
μου και ώδήγησα τά δυό μικρά
ως την πόρτα της τραπεζαρίας.

Είχαν έρθει με τη μητέρα τους
από τό πρωί και έπρόκειτο να
φύγουν την άλλη μέρα τό από-
γευμα.

Πότε δεν θά ξεχάσω τόν τρόπο,
με τον όποιο με κύτταζαν. Με
τό παιδικό τους μυαλό, με φαν-
ταζόντουσαν, φαίνεται, ευτυχι-
σμένη και να που βρέθηκαν
μπρός μου την ώρα ποικιλαινα
την κακή μου τύχη!

Ή μητέρα μου, καταλαβαίνον-
τας ότι κάτι τό έκτακτο μου συ-
γέβαινε πάλι, σηκώθηκε από τό
τραπέζι και ήθελε να με δει.

Δέν έκλαιγα πειά.
Μά τό πρόσωπό μου ήταν,
φαίνεται, πολύ μαρμαρένο και λυ-
πημένο.

Ή μητέρα μου μάντεψε τόν
πόνο μου. Κάθισε πλάι μου και
με ρώτησε :

—Δέν θά ρθής να δειπνήσης,
κόρη μου ;

—Όχι, μητέρα, δεν πεινώ, της
άπάντησα.

—Είσαι άρρωστη, Φλώρα ;
—Λίγο αδιάθετη, μητέρα...

Μούπιασε τό χέρι, με κύτταξε
στά μάτια και μου ψιθύρισε :

—Καϊμένο μου παιδί!... Δεν
ξέρω τί έχεις. Μά δεν πρέπει να
στενοχωριέσαι, κόρη μου. Έτσι
είνε ή ζωή, Φλώρα. Ή ευτυχία
είνε κάτι, που ξεφεύγει μέσα ά-
πό τά δάχτυλα του ανθρώπου.

Γι' αυτό δεν πρέπει να τά χάνου-
με με τό παροαικρά. Χρειάζεται
κουράγιο στη ζωή. Κι' οι πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι έχουν τά
βάσανά τους.

Δέν έλεγα λέξι.
—Άκουσα τη μητέρα μου, χωρίς να μιλώ.

—Είδες κανένα έξω που βγήκες ; με ρώτησε σέ λίγο

—Όχι, μαμά.

—Ούτε ό Λεάνδρο ;

—Όχι, δεν τόν είδα.

—Γιατί δεν έρχεται πειά στο σπίτι ; Είνε άρρωστος μήπως ;

—Όχι, δεν πιστεύω... Ίσως να είνε άπασχολημένος, με τίποτε
δουλειές του γραφείου του πατέρα του.

Ή μητέρα μου έσκυψε τό κεφάλι της.
Τί σκεφτόταν ;

Ήμουν σίγουρη πως έμάντευε τη στενοχώρια μου και πως
λυπόταν που δεν μπορούσε να με παρηγορήσει.

Στην τραπεζαρία στό μεταξύ αυτό τρώγαμε.
—Έλα κάθισε λίγο στο τραπέζι, μου είπε ή μητέρα μου. Κά-
μετο προς χάριν της θείας σου.

—Μην έπιμένεις, μαμά, της άποκρίθηκα. Δεν έχω καθόλου
κέφι. Θά προτιμούσα να πλავίσω.

—Χωρίς να βάλης τίποτε στο στήμα σου ;
—Δέν έχω κέφι για τίποτε, μαμά.

Δέν έπέμεινε περισσότερο.
Έξακολούθησε ώστόσο να κάθεται πλάι μου.

Ή ώρα περνούσε.
—Μαμά, της είπα, πηγαίνετε στο τραπέζι. Θά σας περιμένουν...
—Δέν πεινώ καθόλου, παιδί μου, μου είπε άναστενάζοντας.

—Σέ λύπησα, μαμά ;
—Όχι, Φλώρα. Όχι, παιδί μου.

—Ναί, σέ λύπησα, τό καταλαβαίω... Συγχώρεσέ με.
—Καλό μου παιδί, τί λόγια είν' αυτά! Δεν ξέρεις λοιπόν ότι
σ' αγαπώ πολύ ;

—Τό ξέρω, μαμά. Και γι' αυτό άκριώς στενοχωρούμαι. Γιατί
ή μεγάλη αγάπη που έχεις για μένα, σέ κάνει να πίνης τόσα φαρ-
μάκια!

—Μή λές τέτοια λόγια, κόρη μου. Είμαι μητέρα σου και πρέ-
πει να σ' αγαπώ. Άν δεν σ' αγαπήσω έγώ, ποιός θά σ' αγαπή-
ση, κόρη μου ; Κάμε λοιπόν ύπομονή. Και να δής, Φλώρα, παιδί
μου, πως όλα θά ρθουν καλά...

Ή μητέρα μου εξακολουθούσε να μου μιλά ήτοι άρκετη ώ-
ρα. Προσποιήθηκα πως συμφωνώ μαζί της. Χαμογελούσα ψεύ-
τικά, χωρίς κέφι. Έτσι ήσυχασε κάπως και πέρασε στην τρα-
πεζαρία.

Άκουσα τόν πατέρα μου να την ρωτά τί μου συμβαίνει.
—Είνε λιγάκι αδιάθετη, τού άπάντησε ή μητέρα μου.

—Αδιάθετη!...
Άκουσα κάποιο κάθισμα να μετατοπίζεται άπότομα.

Ό πατέρας μου είχε σηκωθεί για
νάρθη να με δει.

—Κάθισε, τού είπε ή μητέρα
μου. Έπλάγιασε πειά. Ίσως και
ν' άποκοιμήθηκε...

Ό πατέρας μου ξανακάθισε
στη θέσι του.

Τόν άκουσα ν' άναστενάξει και
να λή σιγά :

—Καϊμένο κορίτσι!... Καϊ-
μένο κορίτσι!...

Γδύθηκα και πλάγιασα στο
κρεβάτι.

Ήμουν τόσο κουρασμένη, ώ-
στε, παρ' όλη τη στενοχώρια
μου, κοιμήθηκα άμέσως.

(Απ' τό 'Ημερολόγιο
του Λεάνδρου Άρτέμη)

...Μιλήσα με τόν πατέρα μου.
Την άφορμή της συζητήσεως
μου την έδωσε ή ίδιας.

Ένώ έτρώγαμε, γύρισε και με
ρώτησε :

—Τί έχεις, Λεάνδρε ;
—Τίποτε, πατέρα.

—Σέ βλέπω πολύ λυπημένο
τόν τελευταίο καιρό.

—Όχι...

—Μή λές ψέμματα, με διέκο-
ψε. Θέλω να μου πής τί έχεις.

Τό θέλω... Μ' έννοεις ;
Είχα χαμηλώσει τά μάτια μου
και δεν μιλούσα.

—Γιατί διατάξεις ; μου είπε ό
πατέρας μου. Μίλα μου με θάρ-
ρος. Έχεις να μου ζητήσεις τί-
ποτε ;

Τόν κύτταξα άπότομα στό μά-
τι και τού άπάντησα :

—Ναί, πατέρα. Ήθελα να σου
κάμω μία θερμή παράκλησι...

Ό πατέρας μου ανησύχησε.

Τό μυαλό του πήγε στη Φλώρα.
Ύποψιάστηκε, ό Θεός ξέρει τί. Συγκρατήθηκε όμως. Δεν έ-
δειξε την ανησυχία του. Και μου είπε ήρεμα :

—Λέγε, Σ' άκούω...

—Πατέρα, είπα, θέλω να φύγω απ' την Άθήνα...

Ό πατέρας μου εξαφνιάστηκε.
Δέν πίστευε σ' αυτή τά του.

—Πώς ; Τί είπες ; με ρώτησε.

—Θέλω να φύγω απ' την Άθήνα. Θέλω να ταξιδέψω. Νά ζή-
σω κάμποσον καιρό μακριά.

—Γιατί ; Πώς σου ήρθε ξαφνικά αυτή ή σκέψη ;
Κατάλαβα πως ό πατέρας μου με ύποψιάζονταν. Νόμιζε πως
κάτω απ' την επιθυμία μου, την αίτησί μου αυτή, κρυβόταν
κάποια πονηρία, κάποιο κόλπο.

Και μου ξανάπε πάλι :
—Και πού θες να πάς ;
—Όπου θές εσύ, πατέρα. Όπου άπαιτούν τά συμφέροντά
σου...

—Δέν επιθυμείς να πάς σ' ώρισμένο μέρος ;
—Όχι.
—Θά πηγαίνεις στην Αίγυπτο, άν σου διναν την άδεια ;
—Ναί, πατέρα.

Ό πατέρας μου θυβίστηκε σέ σκέψεις.

(Ακολουθεί)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΑΠΑΓΩΓΗ

ΡΑΔΥΑΖΕ...

Ήταν ένα ζεστό, μά ωμοφο βράδυ του 1754.

Ο νεαρός μαρκήσιος ντέ Βιλλεμπλάν, Γάλλος την καταγωγή, μά άπεισασμένος στην ιδιαίτερη ύπηρεσία του βασιλέως της Ισπανίας, βγήκε την ώρα αυτή απ' τὰ άνάκτορα, διψασμένος για καμιά άπρόσπτη έρωτική περιπέτεια, κι' άρχισε νά πλανιέται στους δρόμους της Μαδρίτης.

Ξαφνικά, ενώ βρισκόταν σ' έναν μεγαλοπρεπή και φαρδύ δρόμο, ξεχώρισε στο παράθυρο ενός άρχοντικού μεγάρου ένα όχρo γυναικείο χέρι, άρκετά κομψό.

Στάθηκε άμέσως διασταχτικός, κι' άρχισε νά τo καμαράνη. Ή κάτοχος του δέν φαινόταν, γιατί ήταν κρυμμένη πίσω απ' τις μισανούχτες γρίλλες του παραθύρου, μά δ λυγερός μαρκήσιος μάς κρίνοντας απ' τo χέρι όλόκληρη την κάτοχό του—τη φαντάστηκε ως μία ούράνια καλλονή!

Έγνεψε τότε «προσοχή» στον ύπηρετή του πού τόν άκολουθούσε, και πατώντας στά νύχια, πλησίασε στο παράθυρο. Ύστερα, ύπακούοντας στην παρόρμηση του φλογερού νεανικού αίματός του, τήδησε άνάλαφρα, πιάστηκε απ' τo παράθυρο, χούφτωσε με λαχτάρα—μά και με άδρότητά—το χέρι εκείνο, κι' άκούμπησε επάνω του τά χείλη του.

Μιά λεπτή φωνίτσα δούκισσα άκούστηκε, τότε, και τo χεράκι άποσύρθηκε βιαστικά. Ενώ συγχρόνως έκλειναν άπότομα και τὰ παραθυρόφυλλα. Μά στο χέρι του νέου άπόμεινε ένα λεπτό, χρυσό κι' άδαμαντοστόλιστο δαχτυλίδι, τo όποιο γλύστρησε απ' τo δαχτυλίδι της άγνώστου, την ώρα πού τραβούσε τo κλεισίμενο στη χούφτα του χέρι της.

Ο μαρκήσιος πήδησε άνάλαφρα κάτω, έπιασε απ' τη λαβή τo ξίφος του για κάθε άνδεχόμενο, κι' άπομακρύνθηκε από εκεί βιαστικά. Νύχτωνε πειά, την ώρα, πού ο μαρκήσιος έμπαινε στα άνάκτορα και κατευθυνόταν στο προσωρισμένο γι' αυτόν διαμέρισμα. Σκυμμένος σε λιγάκι επάνω στο μυστηριώδες δαχτυλίδι, γοητευμένος απ' τη λεπτή του τέχνη και καταφιλώντας τo, προσπαθούσε συγχρόνως νά βρη επάνω του—ίσως σκαλισμένο κάπου—τo όνομα της Ιδιοκτητίας του.

Άδικα όμως, Γι' αυτό, κάλεσε τόν έπηρετή του στα τελευταία, και τού ειπε:

—Ραυμόνδε, αύριο τo πρωί πού θά με ξυπνήσης, έπιθύω νά μου διηγηθής συγχρόνως με δ-λες τις δυνατές λεπτομέρειες, τo όνομα, την ιστορία, κι' όλα τὰ καθέκαστα πού άφορούν αυτή την κυρία... Τόν δρόμο τόν ξέρεις—όδός 'Αναλφωας—τo μεγάλο της τo θυμάσαι—έκείνα λοιπόν, κάνε δ-πως θά κάνης, μά ή έντολή μου θέλω νά έκτελεστή!

Ο Ραυμόνδος, γνήσιος τύπος ολιγώλογου, μά έξυπνου κι' άφοσιωμένου ύπηρετού, ύποκλήθηκε βουδός κι' άποσύρθηκε.

—Αυθέντα μου, ειπε στον κύριό του την άλλη μέρα τo πρωί, μπαίνοντας στη κάμαρά του, ή κυρία για την όποια ένδιαφέρεστε, είνε ή νεαρή και θελκτική δούκισσα τού Σάντα-Κρούζ... Είνε μόλις 20 χρόνων... Ο σύζυγός της δούξ τού Σάντα-Κρούζ, μεγιστάν της Ισπανίας, μισάνθρωπος και πάμπλουτος, είνε άγος 70 χρόνων... Την παντρεύτηκε πέρσι, μά ζηλιάρης και τυραννικός στο έπακρο, τή φυλάκισε στο μεγάλο του... Δέν συγχάζουν ποτέ στις δεξιώσεις... Τριγυρίζει τή γυναίκα του με κατασκόπους... Την άφήνει μονάχα κάθε Κυριακή νά πηγαίνει στη γειτονική έκκλησία... Τή συνοδεύουν όμως τότε μία γρήγαμ-πώνη της άπόλυτης έμπιστοσύνης τού γερο-δουκός, καθώς και δυό έμπιστοι κι' ένοπλοι άνθρωποι τού... Καί... και δίδε μου τώρα, αυθέντα μου, 20 λουδοβίκεια, όσα άκριβώς έδωδε για νά μάθω τες πληροφορίες αυτές!...

—Πάρε 30 λωποδύτη μου, κι' o διάβολος νά μή σε πάρη!... Εξοφώνισε χαρούμενος ο μαρκήσιος, πετώντας στον ύπηρετή του ένα βαλάντιο φουσκωμένο. Είσαι ξεφτέρη, καθώς βλέπω, κι' είμαι εύχαριστήμενος από σένα!...

Δυό μέρες ύστερα, Κυριακή πρωί και κατά την ώρα της λειτουργίας, ο μαρκήσιος ντέ Βιλλεμπλάν έμπαινε στην έκκλησία του «Σάν-Χουάν», άστραφτερός από νεότητά, από χάρι, κι' από καλλονή. Στο ιδιαίτερο σταίβι των δουκών τού Σάντα-Κρούζ, ξεχώρισε παρעυθός τή δούκισσα, κι' ή ψυχή του μαγεύτηκε άναγάλλιασε κυριολεκτικά απ' τή γλωμή καλλονή της, απ' τή δροσερότητά της, κι' απ' τή μελαγχολική έκφραση τού άρχοντι-

κού προσώπου της. Πλάγι της όμως—δυστυχώς—έστεκε μία άνοχτομάτα γρηά-μέγαира. Και λίγο πού πέρα στεκόντουσαν, κι' έξακόντιζαν βλοσυρές ματιές σε όλους τούς κομψομένους εκεί μέσα, οι δυό έμπιστοι υπάδχοι τού δουκός!...

Κατόπιν αυτού, ο νεαρός μαρκήσιος δέν τόλμησε νά πλησιάσει την ώραία άρχοντίσσα. Ή καλλονή του όμως, ή έπίσημη θεού του στα άνάκτορα, κι' ή ένική καταγωγή του—Γάλλος αυτή—ανάμεσα στους Ισπανούς—τράβηξαν μοιραία, επάνω τας όλες τις ματιές τού ευλαβικού έκκλησιασματος. Έτσι σιγά-γά, τόν πρόσεξε κι' ή δούκισσα.

Αυτό περίμενε άκριβώς, ο νεαρός εὐπατρίδης. Της έρριξε με κλεφτή, μά λαχταριστή και βαθειά ματιά, κι' ύστερα τής έβλεξε, με τρόπο, τo δαχτυλίδι της, περασμένο τώρα στο δαχτυλίδι του!...

Χλώμιασε ή δούκισσα, περισσότερο.

Σ κίρησε.

Και χαμήλωσε τὰ μάτια της, βαθειά συγκινημένη.

Ένας μήνας πέρασε στο μεταξύ.

Ο μαρκήσιος κι' ή δούκισσα ήσαν τρελλά έρωτευμένοι. Ούτε λέει βέβαια, δέν είχαν κα-αφέρει ν' αλλάξουν, γιατί ή γεμάτες από βουδή λατρεία ματιές των κι' αυτές ακόμα έχισαν νά γίνονται ύποπτες, στους δαρυφένους της νεαρής δούκισσης. Άλλά ο μαρκήσιος άνυπομονούσε. Τo άσθημά του για τή γοητευτική δούκισσα, τόν έκανε σάν τρελλά...

Ω, έπρεπε νά την κλέψη επί τέλους τή λατρευτή του... Έπρεπε νά την άποσπάσει απ' τὰ γέφυρα, μά γαμψά νύχια τού άσπρου μάλλη τυράννου της, και νά πετάξουν, νά φτερουγίσουν μαζί πού μακριά... Κι' έκεί, στο κρυφό καταφύγιό τους, νά χτίσουν μία φωλιά αγάπης και λατρείας...

Μά πώς νά τής τo πη;... Μάντευε βέβαια απ' τή λαχτάρα τού μαύρων σπανόλικων ματιών της, ότι δέν θάφερε καμιά άντηρη στο σχέδιό του ή αγαπημένη του... Μά πού νά τής τo εκθέσει;... Πώς νά τής δώσει τo κατάλληλο ραντεβού και τις σχετικές οδηγίες του;... Πώς, πού τo μεγάλο της τριγυρίζοντάς μέρα-νύχτα απ' τούς κατασκόπους τού δουκός, και κάθε πέρασμα τού μαρκησιού—απ' τo άσπρo κρυνό με τὰ παράθυρα της περoδρόμιο—γνώ-τoν άντικείμενο καινούργιων ύποψιών κι' άρ-πνότερης έπιτηρήσεως;...

Ένα πρωί επί τέλους, πρωί μιάς άύτης ταραγμένης—μά και γόνιμης σε έμπνεύσεις—νύχτας, ο μαρκήσιος φώναξε τόν άπερίγραπτο Ραυμόνδο του: και τού ειπε:

—Ραυμόνδε, σήμερα πρέπει νά πάς νά έμολογήθης!...

—Εγώ, αυθέντα μου; έκανε έντρομος ο ύπηρετής, νομίζοντας πώς έφτανε ή τελευταία τo ώρα.

—Ναί... Εσύ!...

—Σκοπεύετε μήπως νά με ξεπερδέψετε, αυθέντα μου; Σας έβλαψα μήπως σε τίποτε, ο δυστυχής;...

—Όχι, μά πρέπει νά έξομολογήθης... Είνε άνάγκη!...

—Η συνείδησί μου είνε ήσυχη και καθαρή, αυθέντα μου!...

—Χίλια εύγε γι' αυτό, Ραυμόνδε... Είσαι όμως και ήλιθιος. Δέν νοιώθεις τo μυστικό μου σχέδιο!...

Κι' ενώ ο άμοιρος, και «δια τής βίας μετανόων» άν κι' άνομώρτητος Ραυμόνδος κυττούσε τόν κύριό του έκθαμβός, ο μαρκήσιος εξακολούθησε:

—Άκουσέ με λοιπόν προσεχτικά, άνήτε... Θά πάς στον άντερ-φερδινάνδο, τόν ήγούμενο της μονής των Βενεδικτίνων τής Μαδρίτης... Ο λευκομάλλης και λευκογόννης αυτός κληρικός έχει τo προνόμιο νά έξομολογή όλες τις άριστοκράτισσες τής πρωτεύουσας... Θά τού πής λοιπόν με συντηρή και κατάνυξη, τι πρό άρκετού καιρού ήσουν ύπηρετής τού δουκός Σάντα-Κρούζ... Ότι μία μέρα έκλεψες μερικά πολύτιμα κοσμήματα της δούκισσης... Κι' ότι ή άμελικτή τήμης συνδεσέως του σε ποχρώνει τώρα νά τής τὰ επιστρέψης...

—Μά!...

—Σωφάνει... Δέν τελείωσα ακόμη... Λοιπόν θά τού δώσης τo τo σφραγισμένο κιωτίδιο, μέσα στο όποιο έχεις κλειδώσει τόχα τὰ κλεμμένα κοσμήματα, και θά καθιετεύσης τόν σεβασμιο ήγούμενο νά τὰ παραδώσει κρυφά απ' όλους στα ίδια τὰ χέρια της δούκισσης!...

—Κι' αντί για κοσμήματα, θά είνε μέσα τo γραμματάκι σ' απ' τόν άγαπημένη σου; ρώτησε με θριαμβευτικό έφος Ραυμόνδος.

—Φυσικά, διάβολε!

Κατόπιν αυτού, ο Ραυμόνδος έτρεξε άμέσως νά βρη τόν

ΤΟΥ ΖΑΝ ΑΙΜΑΡ

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

(Από τo «TRAVASO DELLE IDEE»)

Ο 'Ιταλός κριτικός Λουίτζι Άντωνέλλι παρεκλήθη μία μέρα από έναν φίλο του νά παραστή στην άνάγνωσι της καινούριας κομωδίας ενός έπρόθιμου την...σάρα, μά άσθενούς τo πνεύμα νεαρού συγγραφέως. Ο Άντωνέλλι έδέχθη, άλλα κάθε τόσο διέκοπτε την άνάγνωσι τού συγγραφέως και τούλεγε:

—Αυτή ή σκηνή θέλει κόψιμο... Αυτές ή φράσεις θέλουν σόβισμο!... Στην έβδομή ή όγδοή διακοπή του έπαιτελous, ο συγγραφέας, πειραγμένος, ξεσπάσε:

—Μά δυό νά τελειώση ή άνάγνωσις, μάτρ, θά μούχετε πετσokήνη τo μισό σχεδόν έργο μου!...

—Και δέν χάρεσαι γι' αυτό, νεαρέ μου; άποκρίθηκε άπαθέςτα ο Άντωνέλλι. Έκει πού θά σφύριζαν επί δυό ώρες τo έργο σου, θά τo σφύριζον μονάχα μία!...

Ο λογοτέχνης Μάριο Μπριτσολάρι άκουγε μία ήμερα, στο καφενείο, τόν φίλο του Έρνέστο Άλιμνάντε νά τού άπαγγέλλη κάποιο καινούριο ποίημά του. Βλέποντας όμως ο ποιητής ότι ο Μπριτσολάρι άκουγε κάπως άρηρημένος τo ποίημά του — τo όποιο είχε γράψει έπίτηδες για νά σπάση τή φήμη τού Δάντη! — τού ειπε τελειώνοντας:

—Ε, πώς σου φάνηκε, λοιπόν;...

—Τι νά σου πω, φίλε μου Έρνέστο... Όσο άκουγα τo ποίημά σου, τόσο και σκεπτόμουν διακόσις τόν Ροδεσπέδρο...

—Τι;... Έγραφε στίχους κι' εκείνος;

Και ο Μπριτσολάρι, ξεσπώντας:

—Δέν έγραφε στίχους, μά έστειλε ο μακαρίτης — Θεός σχω-ρέσ' τήν ψυχή του — κάμποσους ποιητάς στην καριανόλα!...

Μία παρέα καλλιτεχνών και λογίων συζητούσε, μά βραδύα, για όνειρα, κι' έλεγε ο καθένας τους τo σχετικό ανέκδοτό του. Σέ μία στιγμή ο Νίνο Μπετότσι, γνωστός για τήν διαρκώς άδεια τσέπη του, ξεσπάσε:

—Καλέ πούδες πιστεύει σήμερα στα όνειρα; Και μάλιστα τόσο ήλιθα πού είνε, τις περισσότερες φορές;... Άφού, φαντασθήτε, ότι ή γυναίκα μου μ' έχει δη ίσαμε τώρα τρεις φορές στον ύπνο της έκατομμυριοχό!...

Κι' ο Κάμιλλος Πιλόττο, στενάζοντας θλιβερά:

—Πάλι τυχερός είσαι, φίλε μου... Έσένα τουλάχιστον μονάχα στον ύπνο της σε νομίζει για έκατομμυριοχό ή γυναίκα σου. Ένώ ή δική μου με νομίζει για τέτοιον και στο ξύπνιο της. Και με βουβαρίζει με φουσκωμένους λογαριασμούς της μοδιόστρας της και της κατελούς της!...

Ο Άλφρεδός ντέ Σάντις έδωσε πού ήμερών—σε μία έκρηξη άσυνήθιστης γενναιοδρίας! — μία πεντάρα έλεημοσύνη σ' έναν φτωχό ζητιάνο.

—Ευχαριστώ, σινόρε! ψιθύρισε ο δυστυχής εκείνος. Μά, πρoς Θεού, πόστε μου συγχρόνως τι θέλετε ν' άγοράσω με μία πεντάρα, σήμερα;...

Στά κέρια του, φαίνεται, ο ντέ Σάντις έκρινε την ήμερα, ειπε:

—Έχεις μία όλόκληρη λατέτα για δύο, άν βρης μονάχος σου σε τί θά άπορούσες νά χρησιμοποίησης την πεντάρα!...

Και ο ζητιάνος, ύστερα από λίγη σκέψη, τού απάντησε:

—Τό βούρα!... Θά τήν δώσω έλεημοσύνη στον πρώτο...φτωχότερο από μένα, πού θά συναντήσω...

Ο ντέ Σάντις ξύνισε τo πρόσωπό του, μά έδωσε τή λατέτα.

Ο θεατρικός συγγραφέας Γουλιέλμος Τζιαννίτι ειπε, κατά τή διάρκεια ενός γεινματος, πού δόθηκε πρoς τιμήν του, κάποια έξυπνάδα. Μερικoi ήθοισμοι, οι όποιοι καθόντουσαν στην άκρη τού τραπέζιού και δέν άκουσαν καλά τo άστειο του, συνήδαν άναμεταξύ τους τις λέξεις πού άκουσε ο καθένας τους, για νά τo βρουν.

Κι' ο Τζιαννίτι, πού άντελήφθη τις προσπάθειές των, τούς φώναξε:

—Κρίμα στο ερεφένε! πού κάνετε, για νά βρεθίτε στα τελευταία μπροστά σε μία άνοησία μου!...

Έξομολογητή ήγούμενο.

Μετά δυό-τρεις ήμέρες, έκπληκτη κάπως για τήν άπόδοσι κομημάτων τὰ όποια δέν θυμόταν νά τής είχαν κλαπή ή δούκισσα, άναισε—μόλις έμεινε μόνη—τo κιωτίδιο, και φτερούγισε απ' τή χαρά της.

«Λατρεία μου, τής έγραφε στο γραμματάκι του ο μαρκήσιος, έμαθα τὰ σωζοντάς μαρτυρία σας και σας σαιποιά γι' αυτό μ' έδη μου τή καρδιά. Σας λατρεύω και έλπίζω ότι και σεις μ' αγαπάτε. Αν μ' αγαπάτε, λοιπόν, ειλικρινώς, βρεθήτε τὰ μεσάνυχτα της έργομένης Κυριακής στο πορτάκι τού κήπου σας. Δυό άλογα φερωτά θά σας περιμένουν εκεί, ένα για σας και ένα για μένα. Έλπίζω πώς δέν θά με κινή δυστυχί μία τυχόν άρνησι σας!...»

Έπειτα από λίγες ήμέρες, ένα ζευγάρι νεαρών έρωτευμένων έφευγε βιαστικά, και κλειστή ταχυδρομική άμσα, απ' τή Μαδρίτη: «Ήσαν ο μαρκήσιος κι' ή μαρκησία ντέ Βιλλεμπλάν—πρώην δούκισσα τού Σάντα-Κρούζ, και πήγαιναν στη Γαλλία, για νά χαρούν, έλεύθεροι πειά, τή μεγάλη τους αγάπη...

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ "ΛΑΧΕΙΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Συνεχίζομεν και σήμερα την δημοσίευση των όνομάτων των τυχερών άναγνωστών μας:

Οι κ. κ. Στέργιος Σαματζίδης Κ.Ε.Α.Α.Κ. Καβάλλα, Χρήστος Τσακιδής λογαγός Θεσσαλονίκη, Μιλτιάδης Καλοκαιρινός Θεσσαλονίκη, Άρτέμις Κοντόπουλος Άργος, Δ. Έλευθεράκης Ιατρός Ήράκλειον Κρήτης, έκέρδισαν μίαν σειράν των έργων της Βιβλιοθήκης μας.

Οι κ. κ. Πατακωνοταντίνου λογίας Καβάλλα, Φο. Άγγελουπούλου Άριστοτέλους 85 Ένταθα, Άδελφοί Καράλη Άλιθέριον Ύποπτακτορείον Γερακίου, Άντ. Άλαφής Σηροκάμπος Σιάτης, Α. Χαλβατζέλη Έμπορικόν Έπιμελητήριον Άλεξανδρούπολις, Ύποπτακτορείον Άλμαλιάδος, Α. Μ. Ζούμπος Ίωάννινα, Κωνστ. Καραμανίδης Έλευθερούπολις, Κούλα Κ. Δροσοπούλου Γαλαξείδιον, Α. Καργάκος Θήβαι, Γ. Μιχαλάκης Έργοστάσιον Ι. Καρούς Ήράκλειον Κρήτης, Άντ. Ι. Καρασιώτης Κιάτον Κορινθίας, Κ. Κωνσταντίνου Γραμμενίτσα Άρτα, Γεωργ. Τριπάκη Κουσέ Κυνουρίου, Ηοάας Γανής Ζάκυνθος, Μ. Καλουτάκης Ήράκλειον Κρήτης, Α. Θανασούλιας Νιγρίτα, Φανή Γ. Παπαγεωργίου Ιατρός Πύργος, Σούλα Φουλιούκου Πειραιώς, Γ. Χριστοδουλίδης γοαμιατέης Ταμειον Πληρωμών Θεσσαλονίκη, Μιχαήλ Εὐαγγελίδης Βόλος, έκέρδισαν ανά μίαν σειράν Ήμερολογίων τού «Μπουκέτου».

Όσατως οι κ. κ. Δ. Έλευθεράκης Ιατρός Ήράκλειον Κρήτης, Ν. Σαοίδης Καλλιόλης Πειραιώς, έκέρδισαν άνα έν αντίτυπον τού μυθιστορηματος «Ο Καπετάν Φάντασμα».

Τέλος οι κ. κ. Βασ. Δαλάπας Μαγούλιανα Γορτυνίας, Στέργ. Σαματζίδης Κ.Ε.Α.Α.Κ. Καβάλλα, Άνδρ. Μακροπούλου Μυτιλήνη, έκέρδισαν άνα έν αντίτυπον τού μυθιστορηματος «Ο Καπετάν Βρυκόλακας».

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 4ΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Κατά την 4ην κλήρωση τού Δεκαπενθήμερου Λαχείου τού «Μπουκέτου», ή όποια έγινε την παρελθούσαν Τετάρτη 26 Σεπτεμβρίου και ώρα 6ην μ.μ. εις τὰ Γραφεία μας, έξήχθησαν οι κάτωθι κερδίζοντες άριθμοί:

Ο 1ος άριθμός 14114, όστις κερδίζει δραχμιάς 500.

Ο 2ος άριθμός 3834, όστις κερδίζει ένα ιππιμόλο Βοημίας.

Ο 3ος άριθμός 22838, όστις κερδίζει 25 λίμες Ξυρίσματος «Radium», και

Ο 4ος άριθμός 13537, όστις κερδίζει όλόκληρον τήν σειράν των βιβλίων της Βιβλιοθήκης—τo «Μπουκέτο».

Επίσης οι άριθμοί ο λήγοντες εις 14 (ήτοι εις τὰ δύο τελευταία ψηφία τού 1ου άριθμού 14114), κερδίζουν άνα έν Ήμερολόγιον τού «Μπουκέτου», τού έτους πού θέλουν οι κερδίζοντες, ή ένα βιβλίο της Βιβλιοθήκης μας, της ατις άξίας με τo Ήμερολόγιον.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ

Αίδα Κλειώ Τζεκάκη, Άγιον Τίτου 21 Ήράκλειον Κρήτης. Έλάβαμε τὰ δελτία σας τού Μεγάλου Λαχείου «Μπουκέτου»—«Οικογενείας». Δυστυχώς όμως πάρα πολύ άργά. Η κλήρωση έχει ήδη γίνει εις τας 16 Απριλίου ε.ε. Απομένει πολύ πού δέν έλάβατε μέρος και έσπε. Τό λάθος όμως είνε δικό σας. Έπρεπε νά μάς στείλετε τὰ δελτία σας άγκαίως. — Κον Έύάγγ. Σιμάνον, έμπορον, Άγιον Θωμάν. Έλάβαμε τήν έπιστολήν σας και σας πληροφορούμεν ότι τo Μεγάλο Λαχείο των περιόδικών μας ήτο κλειστό διά τo «Μπουκέτο», δηλαδή, και διά τήν «Οικογένειαν» τὰ λαχεία ήσαν τὰ ίδια. Νά ειπεί βέβαιος ότι ο άριθμός λαχείου πού σας έστάλη ήτο άνόητος με τόν άριθμόν των δελτίων πού έλάβαμε εκ μέρος σας. Τά Γραφεία ένήργησε με τσών προσοχήν τήν διανομήν των λαχείων, ώστε άποκλείεται κάθε λάθος, και τo ελάχιστον έστω. Τά δελτία σας θά ήσαν έλλιπεί.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

Τιμήν, ούχι τιμάς. Ι. Ίσιδωρος Σκυλίτσης
Έν φαύλη πολιτεία τους χρηστούς ως άχρηστους έχομεν. Ν. Ι. Σαρίπας
Ή μετριοπάθεια είνε μεγίστη άρετή των πολιτευομένων. Θ. Α. Ζαίμης
Φρόνησιον έν πάσι τὰ πάντα δει κερδέναι. Α. Γ. Βούλγαρης
Ή τελεία αγάπη έξω βιάζει τόν φόβον. Κ. Καραγής
Άληθούς και άσφαλούς πολιτείαις δείγμα είνε ή δικαιοσύνη των δέ χρηστών τo πρoς τούς νόμους σέβας. Α. Βάλδης

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Ο „ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ”

(‘Αληθινή Ιστορία)

ΤΑΝ μιά ωμορφη, αλλά και πολύ ζεστή θραδιά το 'Ιουλίου το 1750.
Ο κυρ-Μπλάκ, ένας στίβαρος και μεσόκοπος θαλασσοδύκος, όπλονόμος της ‘Αγγλικής πολεμικής κορβέττας «Κλαϊ-μόρκ», καθόταν επάνω σ’ ένα κανόνι της πλώρης. Σκορπισμένοι δώ κι’ εκεί γύρω του άρκετοι ναύτες, χωρίς ύπηρεσία, άκουγαν προσεχτικά τις τερατώδεις Ιστορίες που διηγόταν.

Ξαφνικά, ό σκοπός ναύτης ξεφώνισε απ’ το ‘ΰψος τοῦ καταρτιού, στο όποιο ήταν άνεδασημένος: —Γή!... Γή!... Τά Σκωτικά θουνά!...

Ο κυρ-Μπλάκ κ’ οι άλλοι ναύτες τινάχτηκαν όρθοι με χαρούμενη καρδιά. Πλησίαζαν επιτέλους στην άγαπημένη τους Σκωτία, απ’ την όποία έλειπαν κάπου έξη μήνες, σε περιπόλιες άτελείωτες και πληκτικές, στον όκεανό.

Αύριο κατά τό μεσημέρι, θάμπαιναν στο λιμάνι τοῦ ‘Εδιμβούργου, κι’ εκεί στην προκυμαία θ’ άγκάλιαζαν—με σσογή, την όποια μονάχα οι θαλασσοδαρμένοι ναυτικοί νοιάθουν—τις πιο άγαπημένες των στον κόσμο ‘‘φάρεις’’. Τις γυναίκες των, τά παιδιά των, τούς γονείς των!...

Σχεδόν μισοδακρυμένος ό άγαθος όπλονόμος, άν κι’ είχε έμπιστοσύνη στην δευδέρκεια τοῦ ματιού τοῦ σκοποῦ ναύτου, ξεγυάλι ότ’όσο άνυπόμονα ένα είδος ναυτικού τηλεσκοπίου απ’ την τσέπη του και τ’όστρεψε προς την κατεύθυνσι της ζήρας.

—Πραγματικά, ζυγνουμε στο ‘Εδιμβούργο!... μουρούρισε με χαρά. Νά, τό «Βουνό των Γιγάντων» φαίνεται καθαρά σχεδόν!...

Κι’ ύστερα, κυττάζοντας προς τη γέφυρα διοικήσεως της κορβέττας, φώναζε δυνατά: —Κύριε κυβερνήτα, γή άριστερά μας!... Κοντεύουμε στο ‘Εδιμβούργο!...

Τότε, απ’ τόν θαλαμίσκο της γεφύρας ξεπρόβαλε τό νεανικό, μά αὐστηρό και χλωμό πρόσωπο τοῦ κυβερνήτου της πολεμικής κορβέττας λόρδου ‘Αρθούρου Μακδόναλδ. Τά μάτια του άναζήτησαν στο μισοσκόταδο πειά, τόν ‘‘οπιστάμενό του κι’ ή φωνή του άντήχησε. άόριστα μελαγχολικά, μά σταθερή:

—Γενναίε μου Μπλάκ, ή χαοά τοῦ γυρισμοῦ σε κάνει κι’ ξένα και τούς άλλους νά ξεγνιέστε... Κάμε μου τη χάοι νά κυττάξω προς τόν θορορά κι’ είμαι σίγουρος πώς εκείνο που θά δής, θά σοῦ άνοίξη δουλειές κι’ φούντες!...

Ο κυρ-Μπλάκ, λιγάκι έκπληκτος γιά την άπροσδόκητη αὐτή σύστασι τοῦ άρχηγού του, στράφηκε προς τόν θορορά, μά παρευθής λαχτάρησε από φρίκη. “Ενα σύννεφο, μικρό στην άρχή, μεγάλωνε με καταπληκτική ταχύτητα, ένας άόριστος άέρας στέναζε λυπητερά άνάμεσα στα ξάρτια, κι’ ή θύελλα—μαύρη και σφοδρή—πλησίαζε γοργά.

—Συναγεμός!... Μαζέψτε όλα τά πανιά!... Πλώρη άντικρυ στον άέρα!... ούρλιαξε ό όπλονόμος.

Ο κυβερνήτης, άτάραχος, θλιμμένος, άκουμπισμένος στο κάγκελο της γεφύρας του, έπιστατοῦσε στα παραγγέλματα και στους χειρισμούς των ναυτῶν άμίλητος. Ο άπαίσιος κίνδυνος ποῦ παραμόνευε δίλους των, τόν άβινε άπαθή αὐτόν, ‘‘πως τόν έφινε πάντα κι’ ό γυρισμός του—κάθε φορά—στην πατρίδα του, στο ‘Εδιμβούργο.

Γιά ποιο λόγο νά συγκινηθῇ;... Ποιός τόν περίμενε αὐτόν;... Κληρονόμος λαμπροτάτου κι’ άρχαιοτάτου δνόματος και μεγάλης περιουσίας, ό νεαρός λόρδος Μακδόναλδ, φαίνεται πώς είχε κληρονομήσει μαζί με τις τιμές και τά πλούτη και τό θάνατο. Κανένας απ’ τούς δικούς του δέν ζούσε. Κανένας δέν λαχαρούσε ποτέ την επάνοδον τοῦ όρρανοῦ και λαμπροῦ αὐτοῦ άξιοματικού, απ’ τις περιπλανήσεις του στην πικροκυματοῦσα θάλασσα. Κι’ έτσι, άφιερωμένος ολόψυχα στο έπικίνδυνο στάδιό του, ποτέ δέν άπασχολούσε τό μυαλό του με τις γλυκές και νοσταλγικές εκείνες σκέψεις, που γεννιούνται στο μυαλό των άπόντων κι’ άφιερώνονται στη θύμησι των λατρευτῶν τους δυνάτων.

“Η κόλασις τριγύριζε τώρα την κορβέττα. “Η θάλασσα μούγκριζε, ό άέρας σφύριζε άπείσια και μία κατακλυσιμαία θρο-

χή άπειλούσε νά πνίξη τό εὐθραυστο πλοίο.

—Μαζέψατε όλα τά πανιά; ξεφώνισε μέσα στον καταχθόνιο κείνον θόρυθο, ό κυβερνήτης.

—Ούτε δαχτυλάκι άδειο δέν έμεινε, κύριε κυβερνήτα!... ξεφώνισε ό όπλονόμος.

Κανένας όμως δέν έθλεπε τόν άλλον, μέσα στο πηχτό μαῖο εκείνο σκοτάδι, κι’ ‘‘πως είχαν γίνει άχρηστα τά μάτια τους είχαν άχρηστευθῇ από ώρα και τ’ αὐτιά: “Η καταχθόνια σμωχαλασία κι’ ή μανία των στοιχειών, τούς είχε ξεκολλήσει δλους.

Ξαφνικά, μία άπερίγραπτης φρίκης φωνή άκούστηκε απ’ γέφυρα τοῦ κυβερνήτου, ή όποια κυριάρχησε μέσα στο σκοτάδι, στη θορόχη και στη μανιάδη συναυλία των κυμάτων και των άνέμων:

—Προσοχή!... Στ’ άριστερά μας ό «Πύργος των Παρθένων»!... Άκούτε;... Ο «Πύργος των Παρθένων»... Άνοίξτε τά πανιά!... θωρακίσου... Τό μόνι προς τόν άνεμο... Γρήγορα, παιδιά γυρά!... θήκατε!...

Τά παραγγέλματά του αὐτά τά ξετέλεσαν παγωμένοι οί ναῦτες απ’ τό φόβο. Διάβωλε!... Πῶς ὑπόρεσε νά νοιώσῃ, νά νά καταλάβῃ τούς ολεθρίους σκοπέλους τοῦ «Πύργου των Παρθένων» ό κυβερνήτης τους—μέσα στην κοσμοχαλασία εκείνη, που ούτε φάρος, ούτε τό έλαχιστο φαναράκι δέν ὑπῆρχε πάλιν;...

“Η κορβέττα έντωμεταξύ διέγραψε έναν σωτήριο κύκλο, έγε έγκαιρα απ’ τόν άπαίσιο κίνδυνο νά καταδοτασκήσει, έραβόσε τώρα ίσα στο σίγουρο λιμάνι τοῦ ‘Εδιμβούργου, πίσω της άκούγοντουσαν ακόμα οι πένθιμοι ρόγθοι των ναυτῶν, που έσπαζαν με λύσσα στους θράχους των σκοπέλων άκτής...

Β’. —“Α, μά εἶνε μυστήριο άνεξήγητο, αὐτό!... μουρούρισε ή άλλή μέρα με κρυφή συνήθεια ό λόρδος Μακδόναλδ, κάποιος στο σαλόνι τοῦ μεγάλου πούς μεγάρου του και πίνων τον καφέ του. Τί ξαφνικά στιγμιμαία λάμψεις ήταν έπ’ ουδ’ ήμερῶς αὐτῆς, στὰ ἑσπέρια τοῦ Πύργου;... Κι’ ή ὡμηκορβέττα μου και τά ἑκατό νήντα παλληκάρια μου δέν είμαστε σήμερα στο ‘Εδιμβούργο, άν δέν εδεωρίζε, σαν θαῦμα ὑπερφυσικό την αἰνιτική εκείνη λάμψη... Κι’ άντιναῦτα μου σήμερα νά εἴδωνται στην άγκαλιά των κῶν τους, θά είμαστε τώρα ματα οίκτρα δλοι μας, πνιγμένοι απ’ τη θάλασσα και τσάκωνοι στους θράχους απ’ τη μανία των κυμάτων!...

Κεντημένος απ’ τη λαχτάρα του νά λύση τό σκοτεινό αὐτό στήριο, ό νεῦρος λόρδος, έπτε θιαστικά τον καφέ του και γε στο ναυπηγικό γραφείο της πόλεως. Με δειγμάτα σεβάσιμα κι’ έκτιμήσεως ή ναυτικές ‘Αρχές, ὑποδέχτηκαν τόν έκλεκτό πατρίδη, τόν διαβεβαίωσαν όμως—‘‘πως κι’ ό ίδιος τό περιέδινε—ότι ούτε νεοποθετημένος φάρος, ούτε φαρφύλακες ὑπῆρξεν στην άφιλόξενη εκείνη άκτή, επάνω στην όποία ήταν τά ἑσπέρια τοῦ θρυλικού «Πύργου των Παρθένων».

Ο λόρδος Μακδόναλδ άπελπίστηκε πώς θά μάθαινε κάτι διαφωτιστικό. Έκείνοι στοῦς όποιους μιλούσε γιά τό ὑπερκό στιγμιμαίο φῶς τοῦ Πύργου, άναρωτιόντουσαν μήπως πέσει θῆμα της ξαναμμένης απ’ τόν κίνδυνο φαντασίας του, τά σωτήρια άποτέλεσματα, τά τόσο χειροπιαστά, μπορούσαν άφελόντουσαν σε όπτασία και όθθαλμαπάτη;...

Τό πρόβλημα κατανοῦσε θασσανιστικό κι’ ό νεαρός λόρδος γιά νά τό λύση, τράβηξε ολόμυναχος κατά τό θαῦμα πρῶ έρείπια τοῦ Πύργου. “Εφτασε κατά τά μεσάνυχτα σχεδόν, ό καιρός ήταν ακόμη άναγκαγμένος και τά θαρεῖτ’ σὺν μεγάλωναν περισσότερο τη σκεπτενία της άσέληνης νύχτας, λόρδος Μακδόναλδ κάθισε σε μία πέτρα, έτοιμος τά πιστά του κι’ έστρεψε τό πρόσωπό του προς την τρικυμισμένη θάσσα, άποφασισμένος νά παραφυλάξῃ εκεί ως τό πρωί.

Κύλησε άρκετή ώρα έτσι. Ο παμπάλαιος εκείνος Πύργος γάντιο κατασκεύασμα των άρχαίων της Σκωτίας κατοῦνταν Πικτῶν—οί ‘‘ποιοί έκλειναν κεί μέσα τις γυναίκες και τις ρες των, δσες φορές ξεκινούσαν νά πολεμήσουν κατά των δρουιδῶν των Ρωμαίων, φαίνονταν νολήνιος σαν νεκροταφείο ραμελημένο. Μά ξαφνικά, πίσω από κάποιον μισογκρεμιστό τοίχο, κάτι σαν μουρούρισμα άδύναμης φωνῆς, κάτι σαν

σευχή εὐλαθητική, άκούστηκε!

“Ανατριχασμένος ό λόρδος, τινάχτηκε όρθος και έτρεξε προς τά κεί. Στον ήχο των θιαστικών θημάτων του, μία φωνίτα τρόμου κι’ έκπληξως άκούστηκε, και μία λυγρή, λευκή γυναικεία σιλουέττα φάνηκε νά φεύγῃ άνάμεσα στις πέτρες. “Ο λόρδος την πρόφτασε και την άρπαξε στα δυνατά του χέρια. “Ηταν μία νέα!...

Γ’. Μισολιπόθυμη τώρα στα γερά μπράτσα τοῦ λόρδου ή κοπέλλα, χλωμή, χλωμότερη άκόμη απ’ τό φῶς τοῦ φαναριού, τό όποιο άναψε εκείνος έντωμεταξύ, σήκωσε ένα ζευγάρι γλυκῶν, μά τρομαγμένων ματιῶν, και τά κάρφωσε στο πρόσωπό του.

—Μυλόρδε;... “Εσεις έδῶ;... τραύλισε ή κοπέλλα έκθαμβη.

—“Ανα;... “Εοῦ έδῶ;... ξεφώνισε έκθαμβος επίσης κι’ ό λόρδος.

“Ηταν ή “Αννα “Ομψων, ή παιδική του φίλη, ή μόνη ὑπαρξίς στον κόσμο, την όποια θυμόταν πότε-πότε στην έρημη ζωή του, ό άτυχής λόρδος. Κόρη εὐπόρου έμποροπλοίαρχου, κατοικούσε πλάι στο πατρικό μέγαρο τοῦ λόρδου και έπαίξε μαζί του όταν ήταν μικρή. Μά τό θαλασσοπλάνο επάγγελμά του κι’ ή άνωτάτη κοινωνική του θέσι, γρήγορα τούς χώρισαν, κι’ είχε χρόνια ν’ άκούση γιά την άγαπημένη του παιδική φίλη ό νεαρός λόρδος.

—Θέέ μου, τί ζήταε τέτοια ὥρα και σε τέτοια μέρη, “Αννα; μουρούρισε ό “Αρθούρος, παραξενεμένος.

—Λυπηρό, Ιερό καθήκον, οδηγεί τά θήματά μου έδῶ, κάθε θράδυ, μυλόρδε!... μουρούρισε ή κοπέλλα και λυγμούς Πέρισι, μία τέτοια νύχτα, άγωνισάμε δῶ πάνω, ή ηττήρα μου κι’ έγῶ, παρακολουθῶντας τό άπελπισμένο πάλημα τοῦ καρναδιού μας με τόν ενάντιο καιρό... “Εφτασαν τά μεσάνυχτα, κι’ ὡμος ό δυστυχισμένος πατέρας μου που ήταν καπετάνιος του, δέν ὑπόρεσε νά τό ξεμακρύνῃ απ’ τά επικίνδυνα αὐτά νερά... Κά!... τό πρωί...είδαμε την καταστροφή, την όποια μαντέψαμε απ’ τη νύχτα, όταν άκούσαμε ξαφνικά έναν καταχθόνιο θόρυθο καρναδιού, που τό τσακίζουν τά λυσσασμένα κύματα στις άφώτιστες αὐτές άκτές... Ναί!... “Αντικρύσαμε τη χαρρανή τά πτώματα τοῦ άτυχου πατέρα μου και των ναυτῶν του, οίκτρα συνταίρια σταῦς θράχους... Κι’ όταν γύρισα στο ‘Εδιμβούργο, ξεθαψα, μαζί με τό πτώμα τοῦ πατέρα μου και τό πτώμα της εταῶνής μου μητερούλας, ή όποια δέν άνθεξε στην τόση συμφορά!...

Πήγινε απ’ τούς λυγμούς ή άμοιση νέα κι’ άσυναίσθητα ζάρωσε με έμπιστοσύνη στην άγκαλιά τοῦ παιδικού της φίλου, σαν νά ζητοῦσε προστασία. Βουδός και συγκινημένος θαθεῖά έκείνος, περιωριζόταν νά την κυττάξῃ κι’ ή νέα, ξαναερίσκινατας πάλιν την ψυχραιμία της κι’ άπαντώντας στην άφανη έρώτησί του, πρόσθεσε απλά:

—Απ’ την τσανική εκείνη νύχτα, έκανα τάξιμο Ιερό... “Ερνομα έδῶ κάθε θράδυ, όταν ό καιρός εἶνε θυελλώδης, και με ένα φανάρι κόκκινο και δυνατό—τό όποιο κουνῶ διαρκῶς δοβιστοῦς θράχους—δείγνα στοῦς θαλασσοδαρμένους ναυτικούς πῶς άκριβῶς τούς παραμονεύει ό θάνατος!...

—“Οστε;... “Εσείς είσατε έδῶ, ολόμυναχη στην άγρια νύχτα, γῆς θράδυ; τραύλισε γλωμῶς τώρα ή λόρδος. “Οστε στο στιγμιμαίο φῶς σας όφειλω ένώ κι’ οί έκκατόν πενήντα ναῦτες μου τη ζωή τους κι’ ή άλλες τόσες οίκογένειές τους την εὐτυχία και τη χαρά;...

—Ναί!... μουρούρισε ή νέα. Μόνο που σωθήκατε σαν από θαῦμα, γιάτι έβασθε από νωρίς τό φανάρι μου κι’ άναγκάστηκα ν’ άνάλω τον πέπλο μου, ή όποιος κάμῃ στιγμιμαία... Σταθήκατε όσῶσο τυχερός, που προλάβετε νά δῆτε την άξαφνη έκείνη φλόγα τοῦ!...

Σήμερα, εκεί στον «Πύργο» των Παρθένων» ὡφνεται μεγαλοπρεπῆς ένας δυνατός φάρος, σωτήριος γιά τούς τυρανισμένους απ’ την τρικυμία ναυτικούς. Και σε μία μαρμαρίνη πλάκα, επάνω σ’ αὐτόν τόν φάρο, διαβάξῃ σήμερα κανένας την έξῃς έπιγραφή:

“Εδῶ αναπαύεται ένας δυστυχισμένος ναυαγός, ό πλοίαρχος “Ομψων, πλάγι στη σίγγινό του, ή όποια δέν άνθεξε στοῦς χαμῶ του. Εἶθε ό έπ’ τοῦ τάφου αὐτοῦ φάρος νά φυλάξῃ πάντα τούς θαλασσοπόρους. Τό εἶχοντα με την καρδιά τους αὐτοί οί Ιβουίται τοῦ φάρου λόρδος “Αρθούρος Μακδόναλδ κι’ ή σίγγινός του λαίδη “Αννα, τό γένος “Ομψων.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΠΟΤΕ Ο ΓΑΜΟΣ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΙ

Ο κάλλιστος βασιλεὺς της ‘Αργαῶνος ‘Αλφόνσος ό Σοφός, νευριασμένος μία μέρα απ’ τά άτελείωτα παράπονα μῆς γκρινιαρας δουκίσσης εναντίον τοῦ δευθύμου συζύγου της, της εἰπε ξεσπώντας:

—Κυρία μου, με χαρακτηρισές σαν τούς δικούς σας, τότε μόνχα εἶνε ταιριαστός ό γάμος, όταν ό σύζυγος εἶνε τυφλός, κι’ ή σύζυγος κωφόλαη!...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑΪ’ΝΕ

(ΜΕΤΑΦΡ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ)

Τρελλαινόνταν ό ένας γιά τόν άλλον, “Αλλά κανείς δέν τῶπε τοῦ άλλου νοῦ. Μ’ έχτρα καθένας κύτταξ: τό’ άλλον, Κ’ έχανε γιά τόν άλλονε τόν νοῦ.

Χωρίστηκαν στο τέλος και οι δύο, Κ’ έθλέπονταν στον ὕπνο τους μονάχα... —“Ηταν καιρό κ’ οι δυο άποθαιμένοι! “Αλλά τό ήξερε κανείς τους τάχα;

“Οταν σε θάλουνε θαθεῖά στο μνήμα Στό μαῦρο μνήμα, άγάπη μου γλυκειά, Κι’ εἰγῶ μαζί σου νά κατέβω θέλω Στίν τάφο νά σοῦ κάνω συντροφιά.

Νά σε φιλῶ, νά σε σφικταγκαλιάζω, Κρύα μου άγ’νη, άκίνητη, χλωμή! Νά ξεφωνῶ, νά δερνωμαι, νά κλαίω... “Ως νά γεινῶ κ’ εἰγῶ κρύο κορμί.

Κι’ όταν εἰπνῶν οι πεθαμένοι δλοι Μεσάνυχτα και πίνουν τό χορῶ, Νά μένωμε οι δυο μας μέσ’ στο λάκκο. “Ο ένας εἰς τοῦ άλλου τοῦ πλυρό.

Κι’ όταν έρθῇ ζευτέρα παρουσία, Κι’ οι άλλοι πάν νά δοῦνε τό θεῶ, “Εμεῖς νά κάνουμε πῶς δέν άκούμε, Και νά καθίσαιτε άγκαλιά οι δυο.

Μιά θαυλοποῦλα εἶδα στ’ δνειρό μου, Μ’ ὡμι δακρυσιμένη, με μορφή χλωμή. Κάτω από ‘να ξέντρο ήταν στο πλευρό μου, Και την έκρατοῦσα μ’ άγκαλιές θερμή.

Τοῦ πατέρα σου, εἶπα, δέν ζητῶ τό θρόνο, Οὔτε τό χρυσό σου στέμμα δέν ζητῶ. Οὔτε διαμαντένιο σκήπτρο... Σῖνα μόνο, Σῖνα θέλω, ὅπως τώρα σε κρατῶ.

“Αχ! αὐτό δέν εἶνε, μοῦπε, γιά νά γένη! Εἶμαι πεθαμένη... πρέπει νά στοῦ πῶ! Μόνον όταν νύχτα το φεγγάρι θναίνει, “Ερχομαι κοντά σου, γιάτι σ’ άγαπῶ.

Δέν ξέρω ποῦ νά εἶνε ή αἰτία, Κ’ εἶνε τό στήθος μου τόσο θαρό. Μιά παλαιά, πρηγία Ιστορία “Από τό νοῦ μου νάβῃ δέν μπορεί.

Κρύα θαθεῖα, και σκοτεινοί οι κάμποι, Και τό ποτάμι ἥσυχο περνῶ. Και τοῦ θουνοῦ ἡψά ή ράχη λάμπει “Απ’ τά φύλλα τοῦ ἡλιου τά στερνά.

Στην κορυφή άπάνω καθισμένη, Λάμπει πεντάιορφη μία κοπελλία. “Αστράφτει ὅλη χρυσοποτισμένη, Χτενίζει τά χρυσά της τά μαλλιά.

“Ολόχρυσο κρατεί στα χέρια χτένι, Τραγουδῇ πῶς τ’ άκούε και σε τρελλαινεί, Κ’ ένα τραγῶδι άγῶνία τραγουδεῖ... Καί λησιμονάει και μάνα και παῖδι.

“Ο ναύτης με τη θάρκα του περνάει, Τ’ άκούει, μανέεται, χάνει τό νοῦ, Τῶς θράχους πῶνε εμπρός του δέν κυττάει, Και στην κορφή κυττάει τοῦ θουνοῦ.

Ψηλά κυττάει... τόν τραβῶ τό κύμα, Και τάφο τοῦ άνοίγει παρακει. Και φαίει ή πεντάμορφη, τί κρίμα! Και ή φωνή της ή μαγευτική.

ἀμοιβαίῳ ἐνδιαφέρον των συζύγων. Γιὰ νὰ διατηρηθῇ ὁμως εὐτυχισμένοι ἕνας γάμος, πρέπει οἱ σύζυγοι νὰ προσπαθῶσιν νὰ κρατήσιν πάντα ζωντανὸ τὸν ἐνθουσιασμό καὶ τὴν ἀγάπην τους. Πρῶτα-πρῶτα, δὲν πρέπει νὰ ἀλληλογελοιοποιοῦνται μπροστὰ σὲ τρίτους, γιατί τίποτε δὲν σκοτάνει ταχύ-τερα τὴν εὐτυχία ἀπ' αὐτό. Πρέπει ἐπίσης μιὰ γυναίκα νὰ εἶνε πάντοτε καλοντυμένη μπροστὰ στὸ σύζυγό της, γιατί ἡ περισσότερη εὐτυχία στὸ γάμο βασίζεται στὴ γυναίκα. Πρέπει ἐπίσης οἱ σύζυγοι νὰ ἐρχῶνται σὲ πνευματικὴ ἐπαφὴ μεταξύ τους καὶ νὰ συζητοῦν μαζί τὰ σχέδια καὶ τὰ ἱδανικά τους.

Ἡ Δίς ANNA ΣΙΝΑΝΙΑΝΟΥ (Ἀθήναι), μᾶς γράφει :

« Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο»,
Πρὶν ἀπαντήσω στὸ σοφὸ σας ἐρώτημα — ἐν τῇ κοινωνικῇ σας ἐρευνῇ — «Ποῖος εἶνε ὁ ἱδανικός σύζυγος» κλπ., ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν εὐγενῆ σας καὶ ἐνδιαφέρουσαν ἐρευναν, πού δίδει τὸ δικαίωμα στὸ κάθε κορίτσι — ὅπως καὶ εἰς ἐμέ — νὰ εἰπῇ τὴν γνώμην του ἢ μάλλον τὸν πόθον τῆς ψυχῆς του. Ἐρωτᾶτε ποῖος εἶνε ὁ ἱδανικός σύζυγος ; Ποῖος ὁ εὐτυχισμένος γάμος ; Καὶ γιατί ; Ἀπαντῶ : Ὁ ἱδανικός σύζυγος εἶνε ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀκτινοβολεῖ τὸ εὐγενικὸ ἀρώμα τῆς εὐκρινείας καὶ σταθερότητος. Γιὰ τὴν ἑλλειψὶς αὐτῶν καὶ μόνον, κατὰ τὴν πωχὴν μου γνώμην, εἶνε ἡ κυριώτερη ἀφορμὴ τῶν διαζυγίων καὶ τῶν φρικτῶν δραμάτων, πού ἐπακολουθοῦν εὐθὺς μετὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου. Ἐνας εὐκρινὴς φίλος, προικισμένος μὲ σταθερότητα χαρακτῆρος, θὰ γίνῃ καὶ εὐκρινὴς σύζυγος, ὅτι δηλαδὴ ζητᾷ μιὰ γυναίκα γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχής. Μόνον ἕνας τοιοῦτος γάμος, πού θὰ βασίζεται στὴν ψυχικὴ ἀγνότητά, εἶνε ἱκανὸς νὰ δώσῃ τὴν ἀνθρωπίνην εὐτυχίαν πού ποθοῦμε. Ἀλλ' ἂν τύχῃ στὴν ψυχικὴ καλωσύνη νὰ ὑπάρχῃ, τότε συμπληροῦται ἡ ὑπαρξίς, τότε συμπληροῦται ἡ εὐτυχία, τότε ἱδανικὸν συζύγιον, γιατί θὰ ἔχῃ ἱκανοποιήσῃ κάθε μας πόθον. Πρωτεύει ὁμως πάντα ἡ ψυχικὴ ἀγνότης. Ἐνας τέτοιος σύζυγος, καὶ πτωχὸς ἀκόμη, θὰ δώσῃ στὴν σύζυγό του ὅ, τι δύναται. Γιὰ δὲν θὰ ζητᾷ νὰ τῆς προσφέρῃ περισσότερα ἀπ' ὅ, τι δύναται. Ἡ λύπη τοῦ ἐνὸς θὰ εἶνε λύπη καὶ τοῦ ἑτέρου, ἡ χαρὰ τοῦ ἐνὸς θὰ εἶνε χαρὰ καὶ τοῦ ἑτέρου.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ταπεινὴ γνώμην μου, ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Μὲ εὐγνωμοσύνη.
Ἄννα Σινανιάνου
Ἡ Δίς ΣΤΑΜΑΤΙΑ ΤΣΕΛΕΠΗ (Ψυχὸς Ρόδου), μᾶς γράφει :
« Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο»,
Ὁ ἱδανικός σύζυγος ;... Μὰ τὸν φαντάζομαι λογικὸ, ἔξυπνον, πολὺ ἔξυπνον, καὶ μὲ σχετικὴ μόρφωσιν, οἰκονόμον καὶ μὴ μέθυον. Καὶ τὸ σπουδαιότερον : Μὰ μὴ εἶνε δοῦλος τῶν ἡδονῶν. Συμφωνῶ ἀπολύτως μὲ τὸ γνωμικὸν τοῦ Σωκράτους : «Φρόντισε νὰ μὴ γίνῃς δοῦλος τῶν ἡδονῶν». Ἀλλοίμονο στὰ πλάσματα, πού θὰ κυριευθοῦν ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω πάθος, ἀνεξαρτήτως φύλου. Τὸ ψεῦδος, ἡ μοχθηρία, ἡ ἐπιπορκία κλπ., εἶνε πολὺ συνηθισμένα πράγματα. Εἶνε συνεπῶς ἀξιολύπητα καὶ ἀδιόρθωτα ὅντα οἱ ἄνδρες πού ἔχουν τὰ ἐλαττώματα αὐτά, καὶ καθόλου ἀξία γιὰ συμβίωσιν. Βαδίζουν στὸν ὕληθρον, συντρίβοντες στὸ πέραςμα τους ἀθῶες, ἀγνές καὶ ἀπειρες ψυχές. Ποτέ μου δὲν θάθελα νὰ παντρευθῶ ἕναν τέτοιο ἄνδρα, καὶ ἂν ἤμουνα ἄνδρας, μιὰ τέτοια γυναίκα. Ὅταν λοιπὸν ὁ σύζυγος ἔχει αὐτὰ τὰ στοιχειώδη, κατὰ τὴν γνώμην μου, προτερήματα, τότε ὁ εὐτυχισμένος συζυγικὸς βίος ἐξαρτᾶται πειὰ ἀπὸ μᾶς τὶς γυναῖκες.

Σταματία Τσελεπή

Ἡ Δίς ΤΑΣΙΑ ΜΑΜΟΥΝΑ (Πειραιεύς, Ἀνδρούτσου 64), γράφει :

Ἡ Δίς

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, ἕνας κτηνοτρόφος στὸ χωριὸ Κλάρον, τῆς Νόρθ Ρίντιγκ τῆς Ἀμερικῆς, ὅπεστι ἐπίβησι ἀπὸ μιὰ ἀγελάδα, ἡ ὁποία μὲ τὸνα κέρατό της τοῦ τρύπησε τὸ πᾶν χεῖλος του.

— Σήμερα ὁ ἄνθρωπος αὐτός, στὸ ἴδιο ἀκριβὲς μέρος πάλιν, τὸν τραυμάτισε ἡ ἀγελάδα, ἔχει θγάλει... ἕνα κέρατό !...

— Τὸ κέρατό αὐτό, τὸ ὁποῖον δὲν διαφέρει διόλου ἀπὸ τὸ ἑλκυστικὸν κέρατό, ἔχει μήκος μίαν Ἰντσᾶν, δηλαδὴ 2 1/2 πότνια.

— Τὸ ἄστρο «Βάν Μοάνεν» — τὴν ὀνομασία του αὐτὴ τὴν ἔχει — πᾶρει ἀπὸ τὸν Ὀλλανδὸ ἀστρονόμον, ὁ ὁποῖος τὸ ἀνεκάλυψε.

— Ἐκεῖνός τοις ἐκείνους, ὁποῖος τὸ ἀνεκάλυψε, εἶνε ὅχι μόνον τὸ μικρότερον ἄστρο τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, ἀλλὰ καὶ τὸ πῶς πυκνόν.

— Σύμφωνα μὲ τοὺς ἰσχυρισμοὺς ἐνὸς Ἀμερικανοῦ ἀστρονόμου, ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ ληφθοῦν πέντε τόννοι ἀπὸ τὴν αὐτὴν πού ἀποτελοῦν αὐτὸ τὸ ἄστρο, θὰ μπορούσαν, οἱ πέντε αὐτοὶ τόννοι, νὰ πακεταριστοῦν θαυμάσια μέσα σ' ἕνα κουτί σπινθηρίων.

— Στὰ δυνά Σέρρα Ντίντα, τῆς πολιτείας Νεβράσκας, πᾶρει ἀπὸ τὸν Ὀλλανδὸ ἀστρονόμον, ὁ ὁποῖος τὸ ἀνεκάλυψε.

— Πλάστε τον !... φανάζουν οἱ διαδότες.

— Ἐνας βουκόλος, ὁ Κορνέγι, ἐτοιμάζεται πρᾶγματι νὰ τοῦ ριζῇ τὸ ἔλαστρο, μὰ ὁ Ρασαὲλ πρὶν ἀπὸ τὸ ἄλλο του, τὸν σφάζει σὴν τραγὴ καὶ χάνεται ἔρποντας ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ τρομαγμένου πληρώους. Ὁ δικαστὴς τῆς Ἀριζόνης δὲν ἔχει ἄλλο ἔλεος.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

πᾶρει ἀπὸ τὸν Ὀλλανδὸ ἀστρονόμον.

— Πλάστε τον !... φανάζουν οἱ διαδότες.

— Ἐνας βουκόλος, ὁ Κορνέγι, ἐτοιμάζεται πρᾶγματι νὰ τοῦ ριζῇ τὸ ἔλαστρο, μὰ ὁ Ρασαὲλ πρὶν ἀπὸ τὸ ἄλλο του, τὸν σφάζει σὴν τραγὴ καὶ χάνεται ἔρποντας ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ τρομαγμένου πληρώους. Ὁ δικαστὴς τῆς Ἀριζόνης δὲν ἔχει ἄλλο ἔλεος.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡμερομηνία : Ἀλμπέρτος φάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τὴ συνέχεια καὶ ἐκτελεστικὴν τὴν ἐκτέλεσιν.

τῆς σκηνῆς, δίνοντάς του ἕνα ποτήρι κρασιού.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὁδηγῶν ὑποκλίσθηκε, δὲν ἔβρισκε μιλίαν, ἀδείασε μονορούφι τὸ ποτήρι, σκουπίστηκε μὲ τὸ μανίκι του καὶ περίμενε νὰ τοῦ μιλήσουν.

— Σκοπεύω, φίλε μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ στρατηγός, πρὶν ξεκινήσουμε γιὰ

μελωδία.

Ξαφνικά, κι' ενώ η ώρα περνούσε ήδονικά για όλους, μία φλογόκκινη λάμψη φάνηκε στο βάθος του ορίζοντος. Σιγά-σιγά η λάμψη αυτή μεγάλωνε. "Αρχισε ν' ακούγεται ένας υπόκωφος κι' εξακολουθητικός θόρυβος, σαν θουητό μακρινής θρονής.

—Τι διάβολο συμβαίνει, λοιπόν;... ρώτησε επιτέλους πρώτος ο στρατηγός, πηδώντας ανήσυχος όρθος.

—Πορκαία στα χορτάρια των λειβάδιων και στα δέντρα της ζούγκλας!... αποκρίθηκε με ψυχρή απάθεια ο Πολυλογάς, ακούγοντας το ξεφωνητό του στρατηγού.

Στην τρομερή, τη φρικαλέα αυτή είδηση—ή όποια ξεστομίστηκε όσotόσο με γαλήνια φωνή—πανικός τρελλός αναστάτωση δολοκλήρη την κατασκήνωσι. "Επρεπε βιαστικά και με κάθε θυσία ν' απομακρυνθούν από κει αν δεν ήθελαν να καούν σαν τα ποτικία αλζώνωνται, γιατί η πυρκαϊά προχωρούσε με αλλόκοτη ταχύτητα και τους τριγύριζε από διάφορα σημεία!...

Τη στιγμή αυτή, ένας απ' τους γαμβουζίνους, αλλάζοντας ένα μυστηριώδες βλέμμα με τον άρχηγό του τον Πολυλογά, έπεφελήθηκε απ' τη γενική άταξία, γλύστρησε άπαρτήρητος ανάμεσα απ' τα δέντρα των άποσκευών κι' εξαφανίστηκε γοργός στο μισοσκόταδο της κοκκινιάς, απ' τις φλόγες, νύχτας.

V

ΟΙ ΚΟΜΑΓΧΑΙ

"Ας αφήσουμε για λίγο στη δεινή θέσι των, τους άτυχους ταξιδιώτες μας κι' ας ξαναγορίσουμε στους γνωστούς μας πειά ήρωας της διηγησης μας: Στη Μεγάλη Καρδιά και στον Άνοιχτόκαρδο, δηλαδή.

Καθώς θυμάστε, τους είχαμε αφήσει να περιεργάζονται την κατασκήνωσι των Έρυθροδέρμων Κομάγχων, απ' το ύψος του πυκνού δάσους, στον οποίο είχαν σκαρφαλώσει.

Οι Κομάγχαι ήταν τότε άνωποτοι, γιατί έμπιστευόντουσαν στην άγρυπνη φύλαξη των καρσουλίων τους. Ξαπλωμένοι έδω κι' εκεί και ζαρωμένοι οι περισσότεροι κοντά και γύρω στη φωτιά των, έτρωγαν ή κάπνιζαν άμεριμνοι. Ούτε καν πανταζόντουσαν, ότι λίγα μέτρα πιο ψηλά απ' τα κεφάλια των, δυο άσπονδοι έχθροι των τους κατασκόπευαν με δίψα άγριμιάν έτοιμων να χυμίσουν!...

Ήσαν 25 δλοι-δλοι. Φορούσαν την εθνική στολή των, καμωμένη από τουάρια θουβαλιών κι' είχαν θάψει με άφθονες ποικιλώμενες μπιγιές τα σκληρά πρόσωπά των. Το είδος αυτό το ιδιαίτερο του θωρίματός των, καθώς κι' ο πλήρης όπλισμός των—τόσο, έβλεπε, δικόπο κοντόφαρδο μαχαίρι και μακρούα καραμπίνα—ήσαν χαρακτηριστικό σημάδι, ότι ή έκστραση των μακρούα απ' το κεντρικό λημέρι της φυλής των θα διακοόσε άρκετά.

Λίγα ήθήματα μακρούα των, όρθιος και στηριγμένος σ' ένα δένδρο, στεκόταν ο φύλαρχος των Νεχού-Νουτάχ. Είχε τα δυνατό

μπράτσα του σταυρωτά επάνω στο πλατύ του στήθος, κι' αν και φαινόταν σκεπτικός, είχε όσotόσο στηλωμένο το αυτί του και στον παραμικρότερο άκόμη θόρυβο.

Ο Νεχού-Νουτάχ δεν άνηκε στη φυλή των Κομάγχων, κι' ας ήταν φύλαρχος της. Ήταν Όζάγος στην καταγωγή του. Από μικρόν όμως άκούμ, τον είχε αναθρέψει και υιοθετήσει ένας Κομάγχης φύλαρχος κι' όταν διαδέχτηκε τον άποθανόντα θετό πατέρα του στο αξίωμά του, διατήρησε τα ξεχωριστά του ήθη, τον αϊμόδιφο χαρακτήρα και τη διαφορετική στολή της φυλής του.

Ίστορικό κι' αυθεντικό πρόσωπο ο Νεχού-Νουτάχ, όπως όλα άλλωστε της άληθινής αυτής διηγησης μας, ήταν ένας γιγαντώσιμος νεαρός άνδρας, έως 28 έτών το πολύ. Το μισό-γυμνο ευρύτες και στίβαρο κορμί του, θαμμένο με μαύρες, κόκκινες, άσπρες και γλάζιες μπιγιές—έθνικά χρώματα της φυλής των Όζάγων—φάνταζε τρομερό στις αίματηρές λάμψεις της φωτιάς.

Τόν άνησυχούσε αυτή ή σιγαλιά δλόγυρά του. Θέωρούσε αλλόκοτο το γεγο-

νός, ότι οι δυο λυσσάλεοι έχθροι του δεν παρηκολούθησαν άμέσως τα έπιτήδες φανερά ίχνη της πορείας του, και μεταποόσε πικρά γιατί δεν πήρε σκυλιά μαζί του. "Εξάπαντος αυτό θα ξετρύπωναν άμέσως τους δυο κυνηγούς, αν φερμαρίζαν κάπου εκεί τριγύρω του, σκοπεύοντας να του παίξουν κανένα άσχημο παιχνίδι!...

Ξαφνικά, το μάτι του έλαμψε πιο άγρια, τα ρουθούνια του άνοιγόκλεισαν με λαχτάρα, και το χέρι του άνέμισε βίαια, έπυθώντας άπόλυτη σιωπή στους όπαδούς του.

—Μας μυρίστηκε εξάπαντος ο Νεχού-Νουτάχ!... μουρμούρισε ή Μεγάλη Καρδιά στον σύντροφό του, μόλις είδε τα άλλα κοτα αυτά καμώματα του Κομάγχου φύλαρχου.

—Και τί μ' αυτό;... μουρμούρισε ο Άνοιχτόκαρδος.

—Πρέπει να τους χτυπήσουμε πρώτοι κι' άμέσως!...

—Αυτό λέω κι' εγώ!... ξανάπε ο Άνοιχτόκαρδος.

—Κουνήσου τότε! πρόσθεσε μισομθυσμένος απ' τη χαρά του τρομερού κινδύνου ή Μεγάλη Καρδιά. Στ' άλογά τους πρέπει να ριχτούμε πρώτα!...

Γλύστρησαν κι' οι δυο τους άστραπιαία και σαν φείδια άπ' την ψηλή σκοπιά τους, θρέθηκαν με πεντέξη πηδήματα παθάρων άνάμεσα στα παράμερα δεμένα άλογα των Κομάγχων και με τα μαχαίρια έκοψαν τα δεσμά των. "Υστερα, με ξαφνικές άγριες κραυγές τα τρώμαξαν, τα μαστίζοντας άλύπητα και τσκόρπισαν στη στιγμή μέσα στην πυκνοσκότεινη ζούγκλα, ποροδολώντας συγχρόνως κατά των Κομάγχων.

Οι Έρυθρόδερμοι τινάχτηκαν ξαφνιασμένοι, υπερδεύτηκαν άναμεταξύ τους με πρωτοφανή άταξία, όσο να καταλάβουν συνέβαινε, κι' έπειτα με ούρλιασματα κατάρας και λύσσας σάπυσαν δεξιά κι' άριστερά, για να συμμαζέψουν τ' άλογά τους.

Ο Νεχού-Νουτάχ δεν παραξενεύτηκε με τα καμώματα αυτά των πολεμιστών του. "Ηξερε τί σημαίνει το άλογο για έναν Έρυθρόδερμο κι' έτσι δεν έζησε καθόλου να τους έμπισθεί ότι τις ιακρινές άναζητήσεις τους. Συρρέμενος τώρα με την κοίλα στο έδαφος, με το μάτι λαμπερό και με το πρόσωπο παρασημαμένο άγρια απ' το μίσος, τράβηξε προς την κατεβυθισμένη του δολοκλήρη, φυλάγοντας συγχρόνως το σώμα του πίσω από τα δένδρα συναντόσε.

Μά κι' οι κυνηγοί, νοιώθοντας με το εξασκημένο αυτί των άναστρησιαστικό σαν φειδοί γλύστρημα κάποιου, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, περίμεναν την εμφάνισή του πίσω απ' τα κορμιάς δυο δένδρων.

Απ' τα μακρινά βάθη της ζούγκλας άκούγόντουσαν άκόμ' μισοσβυσμένες απ' την άπόσταση όμως, ή λυσσάλεες κραυγές των Έρυθροδέρμων που κυνηγούσαν τ' άλογά τους...

Επιτέλους, ο Νεχού-Νουτάχ θρέθηκε σε λίγων μέτρων άστασι, και πδάσωπο με πρόσωπο με τους δυο έχθρους του, άλαγμένος καλά πίσω από κάποιο γιγαντόκορμο δένδρου, πεφρονώντας την χρησιμοποίησι της καραμπίνας του—την όπυ έσφιξε άνάμεσα στα σκέλη του—και προτιμώντας τα πρώτο να όπλα του, στήριξε ένα θέλος στη χορδή του τόξου του.

Όσotόσο, παρ' όλη σένεσι και τις προφυγείς του, ξεσκεπάστηκε γάκι προς το άριστερό του κορμίου του. Μέσως τότε ή Μεγάλη Καρδιά τον σημάδεψε, σαφώς σφύριξε στον άέρα κι' ο φύλαρχος των Κομάγχων άναπηδώντας άπ' το μαύρο του χού, και έσπλάθηκε στο χού.

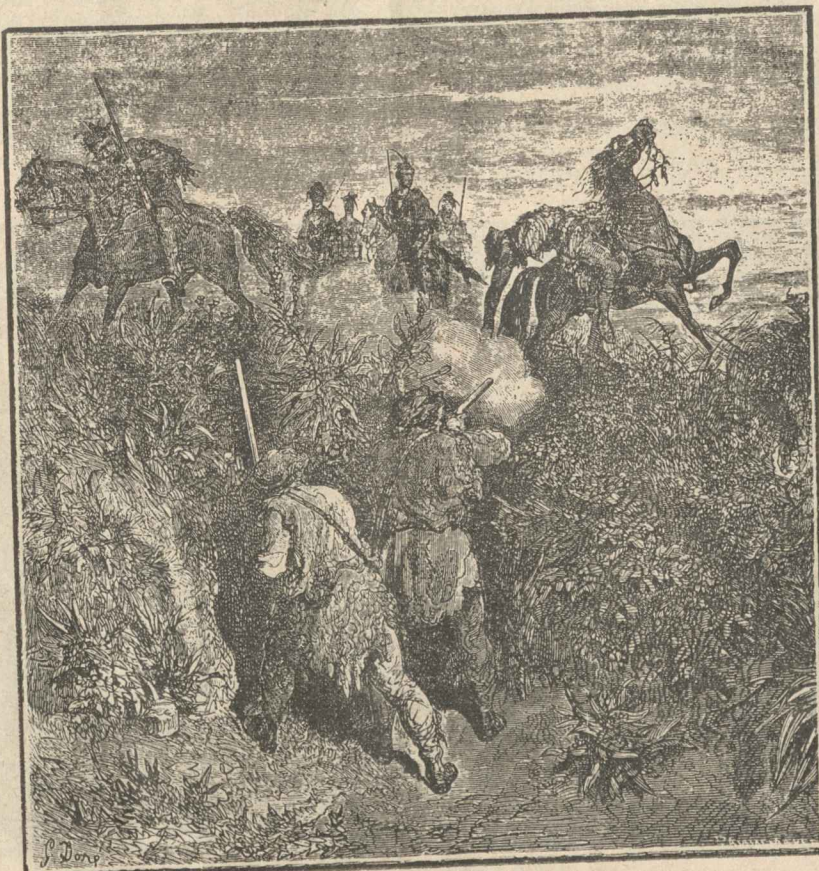
Το άριστερό του μπράτσο είχε συντριβή απ' το βόλι!...

Οι δυο κυνηγοί έτρεξαν κοντά του κι' έσκυψαν επάνω του.

—Αν κουνηθής, Άπ' κεφάλι σκύλε, σου λυπό το κεφάλι!... το έ είπε ο Νεχού-Νουτάχ.

Ο Νεχού-Νουτάχ, άμεινε σαν να μαρμαράζε άτάραχος φαινομενικά, άπαθής στον κίνδυνο που τον πόνο, μά λυσσάλεος έπυθοντο.

—Μπορούσα να πέσω τώρα!... εξακολουθούσε κυνηγός. Δεν τό θέλησα όμως... Είπε ή δεύτερη πόρτα που σου γαρίζω ή ζούγκλα... Μην ξαναπέσεις λοιπόν άλλη φορά δρόμο μου, έμπόδιο... προπάντων, πρόσθεσε, ηδ ένακλήψης τις πόδες... Θά φανώ άμειλίχως.

Οι δύο σύντροφοι άρχισαν να πυροβολούν κατά των Κομάγχων

τότε!...

—Ο Άητοκέφαλος είχε φημισμένος άρχηγός, άνάμεσα στους όπαδούς της φυλής του!... έπε με άγέρωχο τόνο ο πληγωμένος Έρυθρόδερμος. Δεν τρέμει μπρός στον θάνατο... Ο λευκός κυνηγός μπορεί να τον σκοτώσει, δίχως να διατάξει... Δεν θ' άκούση ποτε του ήν ήκεσία απ' το στόμα του Άητοκέφαλου!...

—Όχι, δεν θά σέ σκοτώσω, φύλαρχε... Ο Θεός μου άπαγορεύει να χύνουμε, δίχως άνάγκη, ανθρώπινο αίμα!...

—Όαχ!... ούρλιαξε σαρκαστικά ο Νεχού-Νουτάχ. Είπε λοιπόν ιεραπόστολος, ο άδελφός μου;...

—Είμαι άπλούστατα ένας φιλότιμος και τίμιος κυνηγός!... ξανάπε θερά ή Μεγάλη Καρδιά. Σκοτώνω στην άνάγκη, μά δεν δολοφονώ!...

—Όαχ!... ούρλιαξε και πάλι πιο σαρκαστικά ο φύλαρχος. Ο άδελφός μου έχει αίσθήματα θρησκόληπτης γρηάς, καθώς έλέπε... Ο Νεμού-Νουτάχ όμως δεν συγχωρεί... Στραγγαλίζει λαρούγγια... Έκδικείται δίχως όικτο!...

—Εσύ μπορείς να κήσης ότι σου καννίζει, άρχηγέ!... έπε ή Μεγάλη Καρδιά, άνασηκώνοντας τους όμους του άδιόφορα. Δεν έχω καμιά διάθεσι να σου άλλαξω, τώρα, τον χαρακτήρα και τα αϊμόδιφα σου ένστικτα... Μονάχα σέ προειδοποιώ, και φροντίσε να συμμορφωθής... Γειά σου!...

—Κι' άμποτε να σέ γαργαλίσουν τα κέρατα του Διαόλου!... πρόσθεσε κι' ο Άνοιχτόκαρδος, κλωτσώντας περιφρονητικά τον Ίνδο φύλαρχο.

Και στην καινούρια αυτή προσβολή, ο φύλαρχος έμεινε άτάραχος. Μονάχα ζάρωσε τα φρύδια του λίγο, και με θέλμμα άνεκφράστο μίσους παρακολούθησε τους δυο έχθρους του, οι όποιοι του είχαν έντομεταξύ γυρίσει τις πλάτες και χωνόντουσαν στο δάσος.

—Χι, σάπιας να μην έκανες και τόσο καλά!... έπε σκεπτικός σέ μία στιγμή, ο Άνοιχτόκαρδος στο σύντροφό του. Όπνρεπε να τον σκοτώσης, Μεγάλη Καρδιά!...

—Μπά!... έκανε άδιόφορα εκείνος. Τί τό όφελος;... Τί τό όφελο, λέει;... Νά: Μιά πανούκλα λιγώτερη, στη ζούγκλα.

—Καθήμε Άνοιχτόκαρδε!... Είπε τόσες πολλές άπό δάπτες δλόγυρά μας, όστε μία περισσότερη δεν έλπει σπουδία πράγματα!...

—Σωστά!... παραδέχτηκε επιτέλους εκείνος. Μά ποιο στο διάλο με τραβάς τώρα;... Πάλι στον καταυλισμό των Κομάγχων, με πς;...

—Καράμπ!... θλαστήμησε ή Μεγάλη Καρδιά. Θέλεις να τους αφήσουμε κληρονομιά, τις παγίδες που μας έκλειψαν;... Τις έχασα για μία στιγμή έγώ!... Τις έχασες κι' εσύ!...

—Αιλήτη! τώρα, δολοκλήρη «αυτιά και μάτια», στράφηκαν πίσω προς τον καταυλισμό των Ίνδων. Δυο Κομάγχαι, οι μόνοι που είχαν έντομεταξύ γυρίσει απ' την κοπήδη άναζητήσει των άλόγων τους, τα έπαιθάναν πάλι στερεά στην προηγούμενη θέσι των. Ο ένας ήταν σκυπτός άκούμ, ρίχνοντας κοιμένο χόρτο στο ζωντανό του, κι' ο άλλος είχε ξεμπερδέψει κι' άνασπικνόντας.

Μ' ένα χτύπημα λυσσάλεο και κεραυνόβολο του κοντακιού της καραμπίνας του, ή Μεγάλη Καρδιά ποττοποίησε φοιχτά το κορμίο του όρθιου Κομάγχου. Συγχρόνως ο Άνοιχτόκαρδος, πηδώντας σαν άγριμύ στη ράχι του σκυπτού. Ίνδο, το άνοιγε από λαρούγγι με το κοντόφαρδο μαχαίρι του μια άπαισία πλατεία πληγή!...

Δίχως να χύνουν πειά καιρό οι δυο κυνηγοί, άρχισαν ν' άποδογυρίζουν τις άποσκευές των Κομάγχων. Στ' ένα δέμα θουβαλιού, καλοτυλιγμένες, θόηκαν επιτέλους τις κλειμένες των παγίδες και πριν άκόμη άργίσουν να κατασβάνουν ένας-ένας οι Κομάγχαι με τ' άλογά τους, οι δυο ήρωές μας ήταν μακρυνά απ' τον επικίνδυνο καταυλισμό!...

Ύστερα από μιάς ώρας έπίπονη πορεία, γεμάτη λοξοδρομίες, πονηρίες, έναέριο περπάτημα από δένδρο σέ δένδρο, κι' ύπουλα πειδία γλυστρήματα άνάμεσα στις λόχμες—όλες αυτές ή προυλάξεις γινόντουσαν άποκλειστικά, για να γαργούν τά ίχνη των απ' τους Έρυθροδέρμους—θρέθηκαν στο σπήλαιό τους.

Μά ξαφνικά, πριν προλάβουν άκόμη να φροντίσουν για τ' άλογά τους και για τα σκυλιά τους, το δάσος δλόγυρε τους άρχισε να παίρνει μία αλλόκοτη ψή. Ένώ βασίλευε πριν σ' αυτό μία νεκρή γαλήνη, άνηχοόσε τώρα μέσα του ένα διαρκές κι' όπώωφο θουητό. Τα κοιμισμένα στους κλάδους ή στις φωλιές των πολλαί έπυθονσαν τρομαγμένα, έμπηχναν κραζήματα άνασπικνόντας, και φτερούγιζαν μακρυνά. Έπίσης, άνάμεσα στις λόχμες, άκούγόντουσαν τα φρενιαμένα τρεχάματα των άγρίων.

—Μά τί διάλο λοιπόν συμβαίνει;... ψιθύρισε ή Μεγάλη Καρδιά, κοιτάζοντας με άνησυχία γύρω της. Ξαφνικό μεθύσι κι' ήλιγγος έ-

πιασε το δάσος!...

Ο Άνοιχτόκαρδος δεν άποκρίθηκε, αλλά έδειξε χαρακτηριστικά ένα πανύψηλο δένδρο. Παρευθός σκαρφώλωσαν κι' οι δυο στην κορυφή του, κύτταξαν δλόγυρά τους, και το θέλμμα τους τραβήχτηκε άμέσως προς το βάθος του ορίζοντος. Έκεί, μιά τεραστία φλογερή άναλαμπή δυνάμωσε διαρκώς κι' απλωνόταν σ' δολοκλήρο το δάσος.

—Κατάρα!... ξεφώνισε ο Άνοιχτόκαρδος. Οι Κομυγχαί φαίνεται πως έβαλαν φωτιά στο δάσος, για να καούμε ή για να μάς κυκλώσουν!...

—Σωστά!... Έκανε ψυχρά ή Μεγάλη Καρδιά. Και έφέρει κάτι; Μαζί με το δάσος καίγεται κι' ή πάμπλα (το χορταριασμένο λειβάδι)!... Όστε είμαστε σγεδόν χαμένοι!...

—Και τώρα;... Θά κάσουμε σταυροπόδι να καούμε σαν ποντίκια;... ρώτησε με άφέλεια ο Άνοιχτόκαρδος.

Η Μεγάλη Καρδιά όμως, δεν άποκρίθηκε. Βυθίστηκε σέ θουθή συλλογή, ζάρωσε δυνατά τα φρύδια του, και ξαφνικά, άνασηκώνοντας το κεφάλι του και κυττάζοντας προς τον θορρηά, ξεφώνισε με θριαμβευτικό χαμόγελο:

—Δεν θά μάς θάψουν, τα θρωυόσκυλλα... Από δω θά τους ξεθούρουμε, εξάπαντος... Άκολουθήσε με, άδελφέ!...

Κι' ύστερα, χαμηλόφωνα και με συγκίνησι, πρόσθεσε:

—Πάμε... Είπε καιρός να ξαναδω και τη μητέρα μου!...

VI

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΩΤΗΡ ΤΗΣ ΔΟΝΑΣ ΛΟΥΘ

Μόλις οι δυο κυνηγοί εξαφανίστηκαν στο δάσος, ο Νεχού-Νουτάχ σηκώθηκε άργά όρθος. Έσκισε ένα κομμάτι ύφασμα, έπίδεσε πρόχειρα την πληγή του σκατεμένου χεριού του κι' εξατλημένος ύστερα απ' την αίμορραγία και τους πόνους, περίμενε ύπομονετικά την επάνοδο των σκορπιωμένων όπαδών του.

Οι Κομάγχαι άρχισαν τώρα να επιστρέφουν ένας-ένας, οδηγώντας απ' τα χαλινάρια τα άλογά των. Η θέα του πληγωμένου άρχηγού των και των οίκτρα σφαγμένων δυο συντρόφων των, τους προξένυσε άνέκφραστο έρεθισμό κι' άγανάκτησι κατά των δυο κυνηγών κι' άρκίστηκαν άγρία έκδίκησι και έναντίον των δυο κυνηγών κι' εναντίον κάθε λευκού.

Ρίχτηκαν λοιπόν έπιπτοι άπάνω στα ίχνη της Μεγάλης Καρδιάς και του πιστού φίλου του, μιά απ' τις πρώτες άκούμ έρευνές των στάθηκαν άμύχανοι. Οι δυο κυνηγοί, όπως είδαμε πιο πάνω, είχαν αναπτύξει τόσο διαβολική έπιτηδεύτητα στον τρόπο της φυγής των, όστε οι Έρυθρόδερμοι ήταν άδύνατο να τους ίχνυλατήσουν. παρ' όλη τη γνωστή κι' ύπερφυοική σχεδόν, ικανότητά των.

Στο κεφάλι του Άητοκέφαλου τότε ώρμησε στη στιγμή ένα καταχθόνιο σέβριο έξοντώσεως των άγθρών του, και στη στιγμή έπίσης ήπικε σ' έφαρμόγη. Σύμφωνα με τη διαταγή του, οι Κομάγχαι σκόρπισαν παρευθός σε διάφορα και μακρινά άναμεταξύ τους σημεία το δάσους, κι' έβαλαν φωτιά στα πανύψηλα κι' εύφλεκτα χορτάρια και στις πυκνές και κατάερες άγκαθατές λόχμες.

Καθώς είδαμε, ή πυρκαϊά άπλώθηκε με άστραπιαία ταχύτητα παντού στο δάσος. Ευνούσε άλλωστε το ξαπλωμά της κι' ή έποχή του έτους, γιατί ο φλογερός ήλιος δολοκλήρου το καλοκαίριό είχε κυριολεκτικώς τσουρουφλίσει την πυκνή θλάσση εκείνων των μερών. Όσο όμως γρήγορα και να έσπλωνόταν ή φωτιά, όσο κι' αν είχε ένωθί σε μερικά σημεία κοντινά άναμεταξύ των κι' είχε ήδη σηνιατίσει ένα τοίχο φρικαλέων κι' αδιάβατο φλογών και πνιγμού καπνού απ' όλα τ' άλλα σημεία του όρίζοντος, όσotόσο απ' το μέρος το θορρηά δεν είχε προλάβει άκόμη να ένωθί, όστε να σχηματιστή πειά ο θανάσιμος και μοιραίος για τους δυο άτυχους κυνηγούς, κύκλος.

Προς τα κει λοιπόν, ρίχτηκαν ή Μεγάλη Καρδιά κι' ο Άνοιχτόκαρδος, καθάλα όμως στ' άλογά των κι' ακολουθούμενοι απ' τα σκυλιά των.

Ο φρενιασμένος όρμος των δυο κυνηγών διακοόσε από ώρα, τώρα.

—Μπά!... Κύττα κει κάτω, Άνοιχτόκαρδε!... ξεφώνισε ξαφνικά ή Μεγάλη Καρδιά. Σκηνές και καταυλισμοί, θέλω.

—Νά!... Και κοιτεύουν να καούν κι' εκείνοι σαν ποτικία!... πρόσθεσε ο Άνοιχτόκαρδος, παραφώνοντας το θέλμμα του σ' ένα μακρινό κι' άνοιχτό λιγάκι σημείο της άπιασας, το όποιο άρχιζαν να ζώνουν από παντού ή φλόγες. Άκούσε τις άπελπιστικές κραυγές των!...

—Ίσα ποός τα κει, Άνοιχτόκαρδε!... ούρλιαξε ή Μεγάλη Καρδιά, δίχως ν' άπαντήσει στα λόγια του συντρόφου του. Χρειάζονται θούβεια, κει κάτω!... Μην τους την άρηθοδμε!...

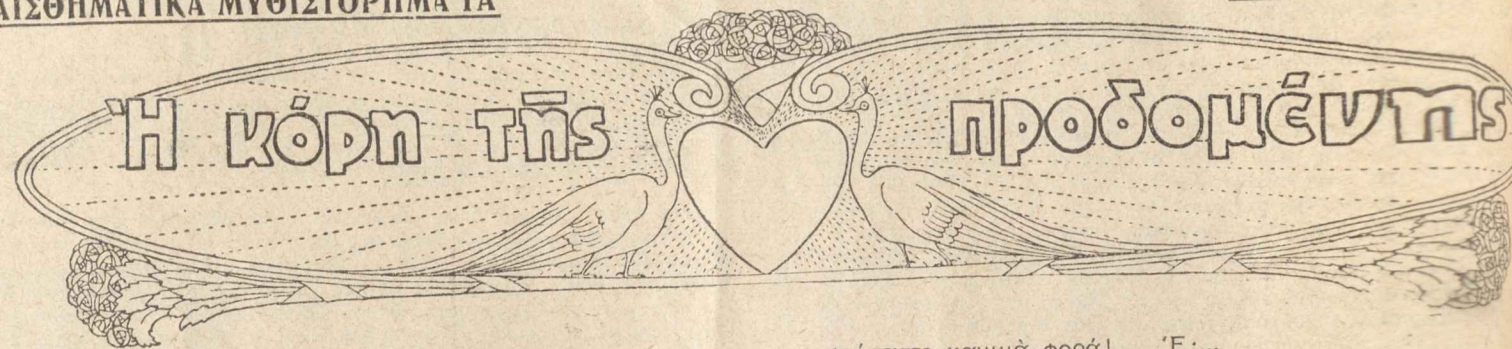
Δεν όγλην άλλη λέει απ' τα στόματα των δυο γυναικών εκείνων κυνηγών.

(Άκολουθεί)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Η Κλάρα κοκκίνισε και γύρισε αλλού το κεφάλι της. «Όχι, είπε με τόνο κάπως απότομο, εκείνους που θα μου μιλούσαν για έρωτα, δεν θα τους πίστευα ποτέ. Βαθειά σιωπή απλώθηκε μεταξύ τους. Ο Τζίλ, με τα μάτια χαμηλωμένα, φαινόταν να κυττάζει με προσοχή το κέντημα που ήταν απλωμένο απάνω στα γόνατα της Κλάρας—εκτός πειά αν κύτταζε τα λεπτά χεράκια που έτρεμαν ελαφρά, καθώς ήταν σταυρωμένα πάνω απ' αυτό.

«Έξαφνα σηκώθηκε και είπε: «Λοιπόν, για να σας ευχαριστήσω, θα πάω να περάσω μερικές στιγμές μ' αυτή την ανυπόφορη Μάττυ. Μά, ως ανταμοιβή, θα σας ζητήσω μια χάρη!...

«Τί λοιπόν; ρώτησε η νέα, ύψωνοντας προς αυτόν το χαμογελαστό βλέμμα της.

«Νά μου δώσετε εκείνο που μου αρνηθήκατε άλλοτε... Θυμάστε, εκείνη την ημέρα, που σας ζήτησα ένα τριαντάφυλλο;

«Η Κλάρα κοκκίνισε πάλι και απάντησε:

«Θά ήθελα να σας απαντήσω όπως τότε: δεν έχετε παρά να διαλέξετε όποιο ρόδο σας αρέσει!

«Δεν θα φανήτε πάλι τόσο σκληρή προς το φτωχό εξάδελφό σας, που θα σας αφήσει σε λίγο. Νά! αυτό το λουλούδι, αυτή την ανάμνησή σας, σας το ζητάω γονατιστός!

Και συνδυάζοντας το λόγο με το έργο, ακούμπησε το ένα γόνατό του κατά γής, μπροστά της.

«Τζίλ, είστε τρελλός! φώναξε η Κλάρα. Σηκωθείτε γρήγορα! Άφήστε πειά αυτό το άστείο!... Μπορεί να έρθη κανείς!...

«Δώστε μου το ρόδο μου, Κλάρα!

«Η νέα σηκώθηκε γρήγορα και γυρίζοντας πίσω, άπλωσε το χέρι της προς τα άνθη που σκέπαζαν τον παλιό τοίχο της έκκληρίας. Διαλέξε ένα πορφυρό ρόδο και το έδωσε στον Τζίλ, ο οποίος σηκώθηκε άμεσως.

«Πάρτε το, τυραννική εξάδελφε! είπε. Και κυττάχτε τι έπαθα εξ αιτίας σας.

Και του έδειξε ένα από τα δάχτυλά της, στο οποίο το τοίμημα ενός άγκαθιού είχε κάνει να στάξει μια σταγόνα αίμα.

«Ω! συνώμην, Κλάρα!... Μετανοώ τώρα για την αξίωσή μου!

Μά εκείνη τον διέκοψε χαμογελώντας και του είπε:

«Μην παίρνετε αυτό το απελπισμένο ύφος... Δεν είναι τίποτε αυτό που έπαθα. Και είμαι πολύ ευτυχισμένη που σας ευχαρίστησα, πριν σας αποχαιρετήσω...

Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια... Μά επιτρέψατέ μου, επί τη ευκαιρία του αποχωρισμού μας, επιτρέψατέ μου να φιλήσω αυτό το μικρό χέρι που πληγώθηκε εξ αιτίας μου...

«Ένα ελαφρό κόκκινο χρώμα απλώθηκε στα μάγουλα της Κλάρας, η οποία θυμήθηκε χωρίς άλλο τη σκηνή που έγινε μεταξύ τους την ημέρα της άφιξής του Τζίλ.

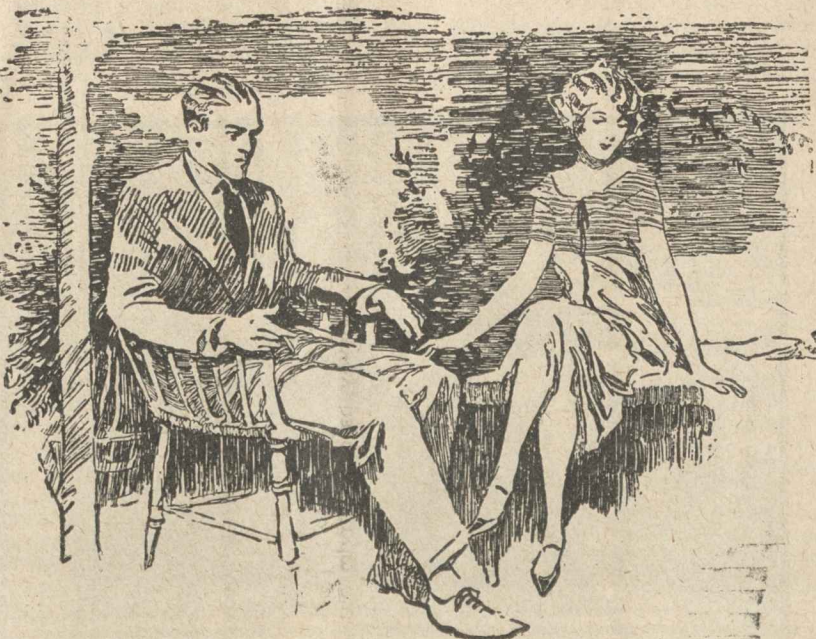
Ο υποκόμης το κατάλαβε, γιατί ψιθύρισε με τόνο επιτιμητικό:

«Μην σκαίκετε ακόμα έναντίον μου;

«Όχι, Τζίλ, του απάντησε η Κλάρα.

Και συγχρόνως άπλωσε προς αυτόν το χέρι της. Τα χείλη του νέου το φίλησαν διακριτικά.

«Ευχαριστώ, αγαπητή Κλάρα, είπε ανθρωπίνως. Τώρα ξέρω ότι καμιά οπισθοβουλία δεν υπάρχει πειά μεταξύ μας κι' ότι απόχτησα δλη σας την εμπιστοσύνη... Ω, ρε θουάρ... Έλπίζω ότι θα με

Η Κλάρα γύρισε αλλού το κεφάλι της...

σκεφτόσαστε καμιά φορά!... Έ;...

«Ναί, θα προσεύχωμαι για σας...

«Θά είμαι ευτυχής, Κλάρα...

«Εσφίξε για τελευταία φορά τα δάχτυλα του χεριού που κρατούσε ακόμα στο δικό μου, τυλίξε με μια συγκαμιά αυτό το γοητευτικό πρόσωπο... και απομακρύνθηκε, νοντας μαζί του την εικόνα των υπέρωχων αυτών ματιών, στα οποία κλεινόταν η αγνή, φλογερή και περήφανη ψυχή Κλάρας...

«Εκείνη τον ακολούθησε με το βλέμμα, ώσπου του έξαφνα κε. Τότε κάθισε πάλι κ' έσκυψε για να πάρη το έργο που είχε πέσει καταγής. Μά έμεινε επί πολλή ώρα χωρίς κανήν τιποτε, αναρωτώντας έκπληκτη τον εαυτό της, γιατί ναχώρησε αυτού του εξάδελφου, που τόσο λίγο καιρό πριν ξερε, της προκαλούσε τόση θλίψη...

Την άλλη μέρα, ο Τζίλ ένοιωσε χαρά γιατί είχε φροντίσει αποχαιρετήση την εξάδελφή του, όταν έμαθε από το στόμα οινιόρ Νεράντι, ότι η Κλάρα είχε φύγει από θραδύς της Φλωρεντίας, όπου την είχε προσκαλέσει μια συγγενής του ρωστή.

Δεν ήθελε να την ξαναϊδή, μπροστά στη Μάττυ, κατά της της αναχωρήσέας του. Γιατί θ' αναγκαζόταν να νωνται μπροστά της και να φέρονται σαν ξένοι... Και, π αυτά, υπήρχε κίνδυνος ν' αντιληφθή τα πάντα το διαπερμένο βλέμμα της Μάττυ.

«Επειτα, ο Τζίλ ένοιωσε ότι η εικόνα της Κλάρας είχε θη βαθεία μέσα του και ότι ήταν προτιμώτερο να μη ναιϊδή πειά τουλάχιστον για λίγο καιρό. Την προηγούμενη καταλάθει, καθώς την αποχαιρετούσε, ότι μια λέξις, ένα μα έσω, θα είχαν την δύναμι να τον κρατήσουν κοντά πάντα...

Μά κ' η Κλάρα ένοιωσε βαθεία αυτό το χωρισμό. Με τογραφία του Τζίλ, που την άφισε στον παπού της γι' αυτό έμενε τώρα μόνη ανάμνησις...

VII

«Είσαι άρρωστος, Τζίλ;

«Γιατί λοιπόν, αγαπητέ μου; Έχω τέτοιο παρουσιαστή...

«Όχι, μά από τότε που γύρισες από την 'Ιταλία, ζή άσκητής, δεν φαίνεσαι πουνενα κι' έχεις ύφος αυστηρό...

«Ναί, αρχίζω να γίνωμαι σοβαρός άνθρωπος. Όσο, ότι δεν φαίνομαι πουνενα, υπερβάλλεις τα πράγματα. Μά, ήμουν την Τρίτη στής κομήςσης ντε Σαμπλιάνο, την πτήγα στην πρεμιέρα του σου 'Ονείρου» κ' ήρθα ρα εδώ, να θαυμάσω αυτόκίνητα που εινε τωραϊότερα από τα δέ, μπορέσω το θράδυ να σω σαν ειδικός στής πίσσης 'Αλέσκιν και νη τη γνώμη μου στη Ντορμπά, τη μεγάλη ματαγωνίστρια, η οποία πύει ν' αγοράση ένα χείρ λοιπόν δικήν. Μπολές πως ζω σαν ερμηίτ...

«Και όμως κάτι άλλα σένα! Όλος ο κόσμος νοιώθει, το μαντεύει, ναλαμθάνει...

«Και όλος ο κόσμος δικήν. Θά το αντιληφώ άλλου στο προσεχές μου έργο.

«Αλήθεια; Όποτε κατά καινούργιο...

«Πολύ καινούργιο... από τα μάτια σου, Μά, τι θέλεις να μου διάφορες ερωτήσεις...

«Κάκου! Κανέναν δεν θη τίποτε σχετικώς δε...

Η ΜΑΧΗ

8

Το μικρούλικο στόμα, με το θαυτοπόρομο θάψιμο που το τόνιζε ακόμα περισσότερο, μυσούσιζε μ' ένα ανάλαφρο γέλιο, άφρετά άπροσδόκητο, πολύ Γιατω-νέζικο.

«Ω! ξέρω καλά, πως είνε μια έπιθυμία λίγο παράδοξη... Στην 'Ισπανία, δεν συνηθίζεται καθόλου να φαίνεται ένας άντρας έρωτευμένος με την γυναίκα του... Μά ο μαρκήσιος κ' έγώ, ζήσαμε τόσον καιρό στην Εύρώπη, ώστε γίναμε έντελώς άνθρωποι της Δύσεως...

«Πράγματι, είπε ο Φέλις, θυμάμαι περίφημα: ο μαρκήσιος Γιορζάνα ήταν να-τικος ακόλουθος της 'Ισπανικής Προσεθείας στο Παρίσι.

«Έπι τέσσερα χρόνια!... Τα τέσσερα πρώτα χρόνια του γάμου μας... Ξανα-γυρίσαμε το τέλος το προτερασμένο φθινόπωρου, άκριβώς με την κήρυξή το πό-λειμου... 'Ημουν ακόμα στο Παρίσι, όταν άνοιξε το Σαλόν το 1903... και θάμιασα το ο, σ' αυτό το Σαλόν, την «Άζιγιαντέ» σας!...

«Ο Φέλις υποκλήθηκε καί με μί' αδιόρατη ειρωνεία, είπε:

«Μήπως κυττάζοντας αυτή την «Άζιγιαντέ», σας ήρθε ή έπιθυμία ν' άποχή-στε ένα πορτραίτο από το χέρι μου;

«Ω! άγαστήτέ μάτρη!... Μά κοροϊεύετε πάλι!... Φυσικά όχι, δεν θάδελαν να μοιάζω μ' αυτό το άμορφο άγριμ, μ' αυτή την Τουρκάλα που την ζωγραφισατε μέσος στο άλλόκοτο κοστούμι της ν' κατή σαν τρελή με μάτια συνεπαρμένα, που κυττάζουν κ' έγώ δεν ξέρω ποδ...

«Ποδ κυττάζουν προς μια πόρτα άπ' όπου έφυγε κάποιος...

«Α!... Πάντως, αυτό δεν είνε πορτραίτο... Μά είδα καί τα πορτραίτα σας...

«Το πορτραίτο της κ. Μαίρης Γκαρντέν, της δουκίσσης των Βερσαλλιών και προπά-των της όραίας μίστες Χόκεν.

«Α!... προπάτων αυτό;

«Ναί... Ω! δεν φανταζόμουν φυσικά τότε, ότι θα σας έδλεπα μια μέρα να φτάετε στο Ναγκυράκι, με τη θαλαυγιά αυτής της κυρίας!... Μά το πορτραίτο της ήταν τόσο όραο! Το προτίμησα άπ' όλα τ' άλλα εξ αιτίας του υπεραίου φο-ρέματος της. Θυμάστε, άγαστήτέ μάτρη. Ένα φόρεμα ήγμενικά δλοκλήρου από φελούδο μάυρο με το άπάνω μέρος του ταραξά από σάτεν έθουάρ με άγγλική διαπύλα!... Σαθής!... Έχοντας ύπ' έμηνου το φόρεμα της μίστες Χόκεν, πα-ράγγελα αυτό έδω το φόρεμα, που το διάλεξα για να παζάρω...

«Ο Φέλις κατωσίφασε.

«Γιά να πούρατε; Θέλετε να πούρατε μ' αυτό το φόρεμα;

«Μά ναί!... Δεν μού πάει...

«Σας πάει περίφημα. Μά φανταζόμουν ότι για ένα πορτραίτο που το προσ-ρίετε άποκλειστικά για το σόζυό σας, δεν θα διαλέγατε με κομική τουαλέ-τα... Δεν είδ προτιμούσατε να σας ζωγραφίσω με το γοητευτικό κοστούμι των γιά-γιάδων σας μ' ένα άπ' αυτά τα κινωπά στολισμένα με τα ολκσημά σας, που έχουν ξετρελλάνει σήμερα όλες τις όμορφες Παρισινές;

«Ένα παράδοξο θέλημα γλύστρησε από τη λεπτή χαρμυδά των μοσίλει-στών έλεγκών.

«Ω! άγαστήτέ μάτρη!... Είστε πολύ έπτεκτης για τις παλίες μόδες του τόπου μας... Μά πολύ σπάνια φορά σήμερα το κοστούμι των γιάγιάδων μας, όπως έ-πατε... πολύ σπάνια, ναί!... Κ' είν... καταλάβατε, δεν θέρετε καθόλου στο σόζυό μου νάχη το πορτραίτο μου με το κοστούμι αυτό που ελάχιστα το ξέρε!...

«Ποδ ελάχιστα το ξέρε! καί δεν τ' άγασά... Είμαστε έντελώς, έντελώς Ευρωπαίοι, ο μαρκήσιος κ' έγώ...

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

Η ΜΑΧΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ:
Π. ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΘΗΝΑΙ, 1934

μέρα που θα το παραδώσω στο θέατρο που θα το παίξει. Και τώρα, καληνύχτα, αγαπητέ μου...
Και αφού έσφιξε το χέρι του Λέον Μπόντυ, μυθιστοριογράφου της μόδας και κριτικού μιάς μεγάλης εφημερίδας, ύψηκε από την Έκθεσι των Αυτοκινήτων. "Εξω, τον περιμενε το αυτοκίνητό του."
—Στο σπίτι, Μαρτέλ! είπε στο σωφέρ.
Το αυτοκίνητο διευθύνθηκε προς την Λεωφόρο Σαιν-Ζερμαίν. Ο Τζιλ, με θλέμμα μηχανικό, παρακολουθούσε το αδιάκπο σύρε κι' έλα των λεωφορείων και των αμαξιών.

—Κι' όμως, είν' αλήθεια, ότι δεν είμαι πειά ο ίδιος, συλλογιζόταν. Δεν μπορώ πειά να είμαι. 'Από τότε, που την είδα, η ζωή μου φαίνεται λιγότερο άσχημη, αίσθανομαι περισσότερη οίκτο για τις ανθρώπινες αδυνατίες κι' αγανακτώ έναντιόν της υποκρισίας και της ψευτιάς που θριαμβεύουν... Μέσα σε τόσο λίγο καιρό, εκείνη με άλλαξε... Τί μάγια λοιπόν μου έκανε αυτή η μικρή Κλάρα;... Και γιατί την σκέφτομαι αδιάκοπα;... Πρέπει τάχα να πιστέψω τον ποιητή, που λέει:

Σ' ένα δέντρο, χιράσα ένα δνομα γλυκό.
Τό δέντρο μου γινάντως, χιλιάνησε και νά :
Τά γράμματα μεγάλωσαν στο γέφυρο κορμό,
ώπως η άνάμνησι σε μιά καρδιά που αγαπά !...

...Μιά καρδιά που αγαπάει δεν είνε ακριβώς η δική μου ως τώρα, ή μήπως πρέπει να φανταστώ ότι έγινε, αφού η ανάμνησι της Κλάρας μένει πάντα σ' αυτήν τόσο ζαρή, τόσο θαθεία... Πρέπει να προσέχω, γιατί δεν θέλω αυτό το πράγμα να τραβήξω... Μια στοργική συμπάθεια, ναί... μιά έρωτα όχι, όχι!

Ξεδιπλώσε μιά εφημερίδα κι' άρχισε να διαβάει. Μια στάθηκε έξω από τη σκέψη, ότι εκείνο τον μήνα δεν είχε λάδει κα-θόλου έπιστολή από την Κλάρα.

«Μήπως είνε άρρωστη;» άναρωτήθηκε μ' άνησυχία.

Ός τότε, εκείνη τοξ έγραφε κάθε μήνα, άπαντώντας στις έπιστο-λές που της έστελνε, και, όπως τό είχε μαντέψει ο Τζιλ, έγραφε γοητευτικά. Εθρίσκε σ' αυτές τις έπι-στολές την ίδια φυσικότητα, την ίδια ψυχική λεπτότητα που τόσο τον είχε γοητεύσει στην κουβέντα της.

Για τί γινόταν λόγος σ' αυτή την άλληλογραφία; Για λίγο απ' όλα: για ένα θιέλιο που η Κλάρα είχε διαβάσει και για τό όποιο του έλεγε τις κρίσεις της, για τό νέο έργο που ο Τζιλ είχε άρχισει και τοό όποιο της εξέθετε τις γενικές γραμμές, κτλ, κτλ. Μά σ' δλ' αυτά, ή Κλάρα ήξερε να γλυστράη πάντα την Χριστιανική της σκέψι, μιά διακριτική συμβουλή. Μιά μέρα, ο Τζιλ, έλασε μιά έπιμνητική έπιστολή για κάποια άδυσώπητη και σκληρά εϊρωνική κρίσι σε μιά φιλολογική έπιθεώρησι, την όποια έστειλε συχνά στην εξαδέλφη, Γρήγορα της άπάντησε προσπαθώντας να δικαιολογηθί.

Μεταξύ των άλλων, της έγραφε:

«Θά δυσωλευθήτε πολύ να μέ κάνετε καλά. Για όποιονδήποτε άλλον, θάλεγα πώς αυτό ήταν άδύνατο. Μά εσάς σας θεωρώ ικανή για όλα».

Και πραγματικά έτσι σκεφτόταν. Μά, ενώ εθρίσκε μιά γλυκύτητα άγνωστή του ως τότε σ' αυτή την άδυσώπητη άνάμνησι, έννοιωθε ώστόσο τον έγωισμό του να τρομάζει μπροστά στη δύναμι της γυναικείας αυτής έπιδράσεως, που ή άπόστασι δεν είχε καταρρώσει να την εξασθενήση. Τότε, σ' εκείνες τις στιγμές, σκεφτόταν:

«Θά κάνω λίγο καιρό να της άπαντήσω... Θ' άρχισουμε αυτή την άλληλογραφία...»

Μά μόλις έφτανε έπιστολή της Κλάρας, όποιονδήποτε έργασια κι' άν είχε, την άφινε και καθόταν μπρός στο γραφείο για να γράφη την άπάντησί του, γεμίζοντας ολόκληρες κόλλες με τον πυκνό χαρακτήρα... 'Η Κλάρα που ζήτοσε της συμβουλής του για ένα θιέλιο που ήθελε να διαβάσει... ή του άνεκοίνωνε μιά σκέψι της σχετικώς μ' ένα σημείο του έργου του... ή ακόμα τοξ έγραφε τις άνησυχίες της για την άδυνατισμένη δρσι του παππού της και τον ρωτούσε αν ήξερε κανένα φάρμακο γι' αυτόν, μιά και οι όφθαλμολόγοι δεν μπορούσαν να κάνουν τίπο-τε... 'Αμέσως ο Τζιλ, ό όποιος ποτέ ως τότε δεν σκεφτόταν να ένοχηλθή για τους άλλους, αγόραζε τό θιέλιο για τό όποιο τον ρωτούσε ή εξαδέλφη του, τό διάβαζε προσεκτικά για να δη άν ήταν κατάλληλο γι' αυτή και της τό έστειλε... ή ξαναδιάβαζε τό έργο του και τό εθιδόρθετο σύμφωνα με τις σκέψεις της Κλάρας... ή πήγαινε στις Βερσαλλίες για να θρη τόν κόμητα ντε Βανέλ, έναν μακρινόν συγγενή του που είχε στα μάτια μιά πά-θησι δμοια με το σινιόρ Νεράλντι και, χρησιμοποιώντας όλη τη δύναμι της εύλωττίας του, τόό άποσπούσε τό μουσικό τοξ φαρμάκι που τον είχε θεραπεύσει και τό όποιο ό γέρος κό-

μης, μισάνθρωπος και εγωιστής καθώς ήταν, κρατούσε ζηλό-τυπα για τόν εαυτό του.

Έπί πλέον, ξαναδιάβαζε άπειρες φορές, θρίσκοντας πάντα μιά καινούργια γοητεία, αυτές τις έπιστολές, τις γραμμένες σ' ένα τόσο άπλό λευκό χαρτί και τόσο διαφορετικές από τά πο-λυτελή και άρωματισμένα γράμματα που τοξ έστελναν ή θου-μίστριες του ταλέντου του, γράμματα που τά πετούσε στο κα-λάθι, αφού τοξ έρριχνε μι' άφηρημένη ματιά και στα όποια ά-παντούσε γενικώς δια τοξ γραμματέως του, έφόσον δεν προήρ-χοντο από ύψηλές προσωπικότητες.

Μά ο Τζιλ φύλαγε ζηλότυπα τό μουσικό της άλληλογραφίας του με την Κλάρα. Και, για ν' άποφεύγη τά σχόλια των υπη-ρετών, έρριχνε πάντοτε μόνος του στο ταχυδρομείο τις έπιστο-λές που προώριζε για την νεαρή 'Ιταλίδα εξαδέλφη του.

Εκείνο τό άπένευμα, καθώς μπήκε στο ύπερπολυτελές δια-μέρισμα που κρατούσε στο τρίτο πάτωμα ενός μεγάλου πρεπούς μεγάρου, ρώτησε άμέσως τόν υπηρέτη που τοξ άνοιξε:

—Τό ταχυδρομείο ήρθε, Ζερμαίν;

—Μάλιστα, κύριε ύποκόμη.

Ο νέος μπήκε μέσα στο γραφείο του, ένα άπέραντο δωμάτιο διακοσμημένο με την πιο καλλιτεχνική πολυτέλεια. Ο Τζιλ γτε Σέμπρ είχε γούστο εξαιρετικό και είχε καταρρώσει να έπιπλώ-ση γοητευτικά την κατοικία του με τά ύπεροχα παληά έπιπλα της οικογενείας του και με τά άντικείμενα τέχνης για τά ό-ποια ό πατέρας του είχε ζοδέψει τεράστια ποσά.

Επάνω στο γραφείο θρίσκονταν ή άλληλογραφία του, μέσα σ' ένα δίσκο από έλεφαντόδοντο. 'Ενας φάκελλος με πένθος χτύπησε άμέσως στα μάτια του. Τόν πήρε, ενώ συγχρόνως ά-φησε να τοξ ξεφύγη ένα έπιφώνημα έκπληξεως:

—Μά είνε από την Κλάρα!... Για ποιόν λοιπόν έχει πένθος;

Μήπως ό παππούς της;

Γρήγορα-γρήγορα, έσχισε τόν φάκελλο κι' άρχισε να δια-βάει την έπιστολή, ή όποια έγραφε:

«Δεν σάς γράφο, παρά λίγες μόνο λέξεις, Τζιλ, γιατί τό φτωχό μου κεφάλι είνε τόσο κουρασμένο κι' ή καρδιά μου τόσο συντριμμένη !... 'Ο θεός έπηρε κοντά του τόν αγαπημένο μου παπού !... 'Επειτα από μιά όλιγομνη άρρώστια, πέθανε έγκατεστρώντας, παρ' όλη τη θλίψη του πού θ' άφηνε μόνη την μικρή του Κλάρα. Μή θυμώνεις πού σου τό γράφο αυτό, Τζιλ. 'Εσείς είσαστε πριν από λίγο καιρό άκόμα ένας έ-νος για μένα. Έκτός αυτού, είμαστε τόσο μακριά, ώστε να βλέπώμαστε πο-λύ σπανίως. Μά μου είνε γλυκό, μέσα στη θλίψη μου, να σκέφτομαι τη φίλια σας, πού την αισθάνομαι άληθινή. Γι' αυτό άκριβώς, αντί να σάς στείλω ένα τυπικό νεκρώσιμο άγγελτήριο, σάς γρά-φο αυτή την έπιστολή, πού ξεχειλίζει από τόν πόνο μου, τόν όποιον είμαι βέ-βαιη πώς θά συμμετρήσετε. 'Η άδελφή του α' εφημερίου φάρθι να κατοικήση μαζί μου ως την ήμερα πού θ' άποσυρ-θεί σ' ένα μοναστήρι της Φλωρεντίας, αφού πρώτα κανονίσω τις υποθέσεις μου και νοιάσω τά αγαπημένα μου σπι-τιά. Θα έχω εκεί, αντί πενταξ πηρωμής, μιά μικρή κάμηση, όπου θά μπορώ να εργάζομαι. Θα κάνω εργάσιμα και μαθήματα Γαλλικής. Κι' ό θεός θά με βοηθήση να φανώ θαρραλέα και να έγκαταστήσω στη μεγάλη του θέλησι. Συγχωρήσατέ με, πού δεν σάς γράφο περισσότερα, Τζιλ. Δεν αισθάνομαι πειά τό φτωχό μου κε-φάλι. Πιστέψατε, σάς παρακαλώ, πώς ή 'Ιταλίδα εξαδέλφη σας σάς θυμάται πάντοτε πιστά. Κλάρα»

Στο φύλλο της έπιστολής, δάκρυα είχαν κυλήσει και σχημά-τιζαν μικρές κίτρινασ κηλίδες.

—Οι φτωχή μου Κλάρα! ψιθύρισε ό Τζιλ.

Μιά άληθινή συγκίνηση τοξ έσφυγγε την καρδιά. Εκείνη τη στιγμή, θά ήθελε να θρίσκειται κοντά της για να την παρηγο-ρήση, για να της άποδείξη ότι δεν ήταν μόνη, αφού είχε τη στοργή του εξαδέλφου της.

—Θά πάη να κλειστή σε μοναστήρι και θά εργάζεται, σαν φτωχή για να κερδίση τη ζωή της!... Αυτή ή τόσο εύαίσθητη και τόσο γοητευτική!... Αυτή, της όποιος ό πατέρας είνε παι-μλουτος!... Τό προσμαίει αυτό, παρά να ζητήσει και από έκεί-νον... Την καταλαβαίνω πολύ καλά αυτή την περηφάνια!... Πόσο και μέσα στη συμφορά της ακόμα, ένεργητική δείχνεται και πόση πίστι έχει στη θεία προστασία!... 'Α! τί ύπεροχη πού είνε!... 'Αν είχε συναντήσει μιά δμοιά της προ όχτώ χρόνων στο όρριο μου, ή ζωή μου θά είχε αλλάξει.

Εμεινε μιά στιγμή όνειροπολώντας, με τό μέτωπο σκεφτικό, τραλακώνοντας μηχανικά στα δάχτυλά του την έπιστολή της Κλάρας.

—Οχι! 'Οχι! 'Οχι αυτό! ψιθύρισε μ' άυπομονησία. Δεν έ-ρεις τί λές, φτωχή μου Τζιλ!... Ναι, πρέπει σι' αλήθεια να εί-σαι τρελλός, για να συλλογίζεσαι έσύ, ό τέλειος εγωιστής, να παντρευτής αυτή την ύπεροχη Κλάρα, δηλαδή να δεμευθής ολόκληρο, αφού έξερεις εκ των προτέρων ότι θά έξασκη έπα-νο σου μιά γοητεία παντοδύναμη, με την καρδιά και την άντι-ληψι πού έχει. Στάσου εκεί, φίλε μου!

(Άκολουθεί)

Ο Τζιλ διάβαζε τό βιβλίο προσεκτικά...

οι πρηνήστες, οι μαρκήσιοι και οι κόμητες διατήρησαν θθικτο, τό φευδαρκικό γούρηό τους.

Έντοιαμετά, ό Ζαν-φρανσουά φέλις χτύπησε στην πόρτα της θύλας, μιά Για-πωνιέα ύμπερρια, κομικά ντυμένη, με μιά ρούπα με χοντρή ζώνη, άνοιξε και, χαρετώντας άθροα, έπεσε σχεδόν με τά τέσσερα μπροστά στον έπισκεπτή.

—Γιορίζάκα κ ο ζ α κ ο υ φ ο υ ν τ ζ ι ν : είπε αυτή τη φορά ό φέλις, ροτώντας, όχι πειά για τό μαρκήσιο Γιορίζάκα, μιά για τη μαρκησία ου-ζυνό του.

Η ύμπερρια τοξ άπάντησε σ' αυτό με μιά φράση που ό φέλις δεν την κατά-λάθε καθόλου, μιά που ή σημασία της ήταν άνόλογη μ' αυτό που λένε στη Δύσι:

«'Η κυρία δέχεται».

Ο Ζαν-φρανσουά φέλις έδωσε την κόρσα του κι' άκολούθησε μέσ' από την αύ-λή τη μικροδόχη Γιαπωνιέζα.

Ήταν σχεδόν τεράσινη αυτή ή αύλη, μολοντί τό θεός της ήταν μεγαλει-περο ότι τό πλάτος και περικτούσε κανείς έκεί σ' ένα στρώμα από μικρά μαύρα δάκρυα, καθαρά και λαμπρά σά μαρμαρένες μπύλλες. Ο φέλις, έξανασημειώνς, έκυψε και πήρε ένα:

—Μά την πίστη μου!—μουρμούρισε μέσ' από τό μουστάκι του, άφηνοντας νά ξεραμένη τό χαλίκι. Θά νόμιζε κανείς πώς τά πλένουν κάθε πρωί με σαπούνι και ζεστό νερό.

Η θερμότητα του ξυλίνου σπιτιού, τοξ πλάστιο και χελιήνι, σπρηζίδονταν σε ά-πλούς κορμούς δέντρων, σπιδρωμένους. Άνομιεσα σε δυό από τις γροφινές αυτές, κολώνες, στο άπνιο μέρος ενός άνδρόθρου, ή πόρτα άνοιγε και, από τό κατώ-φλι, ή πλάκες άπλωναν την άσπλη λευκότητα τους.

Ο φέλις, πού είχε μάθει τις συνήθειες, θέλησε να θυάη τό παπούτσι του. Μά ή ύμπερρια, έξαναροκυνώντας τον με τό μέτωπο καταγής, τόν έμπόδισε με ασέβασμό.

—Α, μπά!—μουρμούρισε ό φέλις, έξανασημειώνς—ώστε μπορεί νά μπι κανείς με τά παπούτσια του στο διαμερίσματά μιάς Γιαπωνιέζας μαρκησίας;

Και κάπως άπογοιτευμένος στο έξωτικό γούστα του, περιωρίστηκε να θυά-λη μονάχα τό άνοιχτόχροιο καπέλλο με τά άπέραντα μπόρ, πού τό φορούσε ά λά-Βαν. Πειά στο κεφάλι του, ένα κεφάλι ένθουσιώδες, άν και γυρίζο, κεφάλι άνη-θινού καλύτεχνη, πού είχε γίνει ένδοξος κι' είχε μείνει φτωχός.

Και ό Ζαν-φρανσουά φέλις, χωρίς καπέλλο και με τά παπούτσια του, μπήκε μέσα στο σαλόνι της μαρκησίας Γιορίζάκα.

Ένας μπουπουάρ Παριζιάσας, πούλ κομψό, πούλ τις μύδας, και πού θά ήταν κοινό όπουδήποτε άλλου έκτος από άπνιστοι, τριών χιλιάδων λευγών από τό Πα-ρισι. Τίποτε έκεί μέσα δεν φανέρισε την 'Ιαπωνία. Κι' αυτές ή μύδες άκόμα, τά έννοια τατά μί, πικρές κι' άπαλές, δύο κοκκίες τάμπιες στον κόμο, είχαν πα-ραχωρήσει τη θέσι τους σε χαλά από μούλι. Οι τοίχοι, ήσαν ντυμένοι με πατερνα-ρίες Παμπουάρ και τα περάθυρα, παρόρθα με τζάμια—σκεπασμένα με παπα-πετάσματα από δομάκο. Κρενέλες, πολυθρόνες, μιά ύμπερρί, ένας σοφές, άντι-καθιστόσαν τά κλασικά στρωάδια από μύδα ριζού ή από σκευυό θεϊόδοο.

Ένα μενέλο πιάνο 'Ερέρ, έπικανε μετ' άδύνη γυνία και, άπέναντι στην πόρτα

(3) Άρριστες πανόμοιοι, με άπερίοριστε δικαιώματα.

της εισόδου, ένας κορβετής Λουδοβίκου 15ου έξαναβόδων χωρίς άμφισβασία, γιατί κρεβέτιζε κίτρινα μουτράκια μπουβέκων κι' όχι προσωπίκια νεαρόν Γαλλίδων, κι' έμπετα έβουε, άφίνοντας τόν φέλις μόνο. Ο φέλις προχώρισε δυό βήματα, κύ-ττάς άρρωστα κι' έκανε θυμωμένα:

—Για τό θεό! 'Αέζει τόν κόμο να είνε γόνος της μεγαλόμυτης ράτσας που σκέπασε με πούλλα την τραγεία γή των 'Ανών, δημιουργώντας με τό κάθε τι μιά άρχιτεκτονική, μιά γλυπτική, μιά ζωγραφική καινούργια!... 'Αέζει τόν κό-μο να έχη κανείς τη μοναδική τοχη να ζήση δέκα αιώνες στην πιο λαμπρή άπο-μύομαι, μακριά απ' όλες τις δεσποτικές επιδράσεις που έννοδύχσαν την δυτική γού!... 'Αέζει τόν κόμο να έχη κανείς την άδωαεραση Κίνα για τέλχος έννοτιον της Ευρώπης και τόν κόμο... Μά είνε άφάνταστο ότι, έπειτ' απ' αυτά, θά έθελαν ε-Νοι, ναν, αέζει τόν κόμο... Μά είνε άφάνταστο ότι, έπειτ' απ' αυτά, θά έθελαν ε-δο δλους αυτούς τους πθηκισμούς, που μόνο στη Νέα 'Όρινη ή στο Σικένο πε-ρίμενα να τους θρώ...

Στήθηκε άπτόντος. Μιά ιδέα, έξωφικη, τοξ πέρασε από τό μυαλό. Πλησίσιζε ένα παρόντρο, παραμέρισε τό παραπέτασμα...

Και έβε άνάμεσα απ' τό τζάμι, κάτω απ' τά πόδια του, έναν Γιαπωνιέζικο κήπο.

Ένα προγραμματικό Γιαπωνιέζικο κήπο: ένα μικροκομικό τεράχλινο, μακριό δέκα μέτρα, πιάτο δέκα πού τρεις τοίχοι πούλ ψηλά τό έμπροσθεν προς τό σπιτί, με ένα τεράσινο προσωπίτικο συμβόλινο, όπου έβλεπε κανείς θινού και πεδιό-δες, δάση, ένα καταράκτη, ένα χείμαρρο, σπηλιές και μιά λίμνη,—δλ' αυτά, έννο-εϊται, σε μικρογραφία. Τά δέντρα ήσαν απ' αυτούς τους νανοειδείς κέδρους, τοξ ήγνώριζαν σάν στάντα, πού ή 'Ιαπωνία έξερει μονάχα να θάσκαληνη όπως πρέπει, ή μικροκομικές κερσιές, άθροισμένες όπως τό άπαιτούσε ή έποχή, γιατί είμαστε στις 15 του 'Απριλίου. Τά θινού ήσαν μυρμηκοφονήτες σοφά διαρρυθμισμένα σε ά-ποκρηνες σιέρρες ή λίμνη, μιά γυνάα με χρυσόμαρα και με πέτρες που παρίστα-νον, για την άηθροφάκια, καταφύγες ή φορτώδες θ' ήδες.

Ο φέλις, κατέληκτος, γούρλωσε τά μάτια του. Και μέσα του ό καλλιτέχνης μίλησε πρώτος:

—Καθόλου παρόδοξο, ότι με τέτοιους κηπιούς, οι άνθρωποι αυτοί, οι τόσο καταπληκτικοί στο σχέδιο και στο χρώμα, παρεκτρέπονται πάντοτε και ζωγραφί-ζουν έργα καθαρώς φαντασίας!

Κύττάς την παρόδω ή σιλουέττα θινών αυτών των μικρών θρόνων και θινών αυτών των μικρών δέντρων, πού φανότουσαν από πάνω με μιά ματιά, μιά σε λίγο οίκισε τους άίμιους του. Αυτός ό κήπος, πού δέν λογισαζόταν καθόλου. Τώρα πού τό σκεφτόταν, έβλεπε πώς δεν είχε τίποτε τό άληθινό, αυτό τό πολύ μικροκομικό πράγμα, χωρισμένο απ' τόν έξωτερικό κόμο, χωρισμένο απ' τόν άληθινό και ζωντανό κόσμο, πού άφίξε δάδύνα... 'Ηταν σάν ένα φά-τασμα, σά μιά σκιά της άλλοτινης 'Ιαπωνίας, καταργημένης, προγεγραμμένης από τη θέλησι των συγγραφέων 'Ιαπωνίων.

Όστόσο, όταν κύττάς κανείς πάνω απ' τους τοίχους και πάνω απ' τη γεγο-νική έξοχή, όταν κατέβαινε κανείς με μιά ματιά άπώλη άπομύ, όλα τά θινούάκια πού έ-Πεαριών, για να θαυμάση όλη την μικρή άπομύ, όλα τά θινούάκια πού έ-ζωσαν στολάμενα με τις πρόκες, καμφορές τους και τις χιονισμένες κερσιές

ΜΙΑ ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΗ ΠΛΗΓΗ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΕΩΣ

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ

(Τι άφηγείται ένας Παρισινός δημοσιογράφος, πούκανε τον άλητη, για να μάθη τα μυστικά του «συναφίου»)

Τι γίνετα... Δυό βράδια τώρα προσπαθούσα, ντυμένος σαν άλητης, να μάθω μερικά μυστικά του υποκόσμου, μιά δεν είχα σταθή τυχερός. Έπερτα σαν τυφλοπόντικας στα δίχτυα της άστυνομίας. Οι άστυνομικοί δεν εβ-ρισκαν άπάνω μου ούτε μιά δεκάρα. Μ' ώ-δηγούσαν, λοιπόν, όπως συμβαίνει σ' αυτές τις περιστάσεις, στην άστυνομία, για να πε-ράσω τη βραδιά μου και για να μην κάνω καμιά τρέλλα. Ο Παρισινός άλητης είναι ο πιο επικίνδυνος άνθρωπος του «συναφίου». Γί-νεται λοποδότης, έγκληματίας, κακοποιός, με τό το τίποτε : Για ένα πακέτο τσιγάρα ! Οι ά-στυνομικοί όμως ξέρουν και τον ψυχολογόν. Τόν μαζεύουν λοιπόν το βράδυ από τους δρό-μους και τόν σώζουν από τα κάτεργα !

Τη νύχτα αυτή, που με είχαν συλλάβει για δεύτερη φορά, το τηλέμα είχε κινήσει. Καμιά σαρανταρία πρόσωπα είχαν στριμωχθεί σ' ένα δωμάτιο. Ήσαν γέροι, νέοι, αλητοκόριτσα και γυναίκες του υποκόσμου. Ξαφνικά, σέ

μιά γωνιά, ανακάλυψα την Άλβαν, την όμορφη κα-πνοπώλιδα της Μονμάρτρες. Τι ήθελε έδώ μέσα ; Απ-τό ήταν περίεργο. Την πλησίασα λοιπόν για να την ρωτήσω. Η Άλβαν στην αρχή δεν με γνώρισε. Έ-

πειτα έβγαλε μιά φωνή εκπληξέως.

—Τι θέλετε έδώ μέσα και μ' αυτά τα χάλια ; Έκανε με άπορία.

—Κι' εσύ ; την ρώτησα.

—Έκανε μιά χειρονομία, που δεν την κατάλαβα.

—Δηλαδή ;

—Μιά ύπόθεσι ναρκωτικών, μου είπε χαμηλόφωνα.

—Όποτε κι' εσύ ;...

—Τι να κάνω ;... Κερδίζω, βλέπεις, πολύ

περισσότερα από αυτά, παρά από τα τσι-γάρα. Θα την γλυτώσω όμως, γιατί δεν έχουν στοιχειά. Κάποιος παλός πελάτης, που του έκοψα την πίστωση, με κατήγγειλε. Μά δεν θα βρούν τίποτε επάνω μου, όσο κι' αν με ψάξουν.

—Φαίνεται ότι θ' άργήσεις να φύγεις από δω, γιατί έχει πελατεία, κι' άσπου να σ' έ-ξετάσουν θα ζημερώσει, παρατήρησα.

—Και να δής που δεν περνάει κι' η ώρα !

—Άκουσε, Άλβαν. Θέλεις να μου κάνεις μερικές άποκαλύψεις ; Έχεις τό λόγο μου ότι δεν θα γράφω τίποτε που να σε προ-δίδω.

—Ναι, ναι, ξέρω τις ύποσχέσεις σας...

—Ας είνε, όμως, έχε χάρι που είμαι κλει-σμένη έδώ μέσα και δεν ξέρω τί να κάνω. Λέγε, λοιπόν, τί θέλεις να σου πω ;

—Πώς εργάζεσαι, Άλβαν ;

—Μ' αυτό είναι το πιο απλό πράγμα του κόσμου. Γιατί πρέπει να ξέρεις ότι κάθε έ-πάγγελμα έχει τα μυστικά του. Το δικό μας θέλει μεγάλη προσοχή, επιτηδεύτητα και ψυχραιμία. Έτσι σου έχουν εμπιστοσύνη και οι πελάτες σου. Άλλωστε έχει κι' αυτό τη συνθηματική γλώσσα του.

—Όταν ένας γνωστός μου, παραδείγματος χάριν, σ' ένα μάζο ζη-τάει δυνατά τρεις καραμέλες ζάχαρι για να ρίξη στο κονιάκι του, την ώρα που βρίσκομαι εκεί πέρα, αυτό θα πη ότι θέλει τρία σκονάκια κοι-κάλης. Τόν πλησιάζω λοιπόν αδιάφορη και τόν ρωτάω αν θέλει ποι-γάρα. «Δώσε μου ένα «Κάμπελ», μου απαντάει ξερά. Έγώ, με ταχυδα-κτυλογονική ταχύτητα, σκεπάζω τρία σκονάκια με το κοντί των τσιγά-ρων και τού τα δίνω. Το κάθε σκονάκι είναι ένα γραμμάριο κι' έχει σα-ράντα φράγκα. Καταλαβαίνεις βέβαια το μεγάλο κέρδος μου. Άλλωτε πάλι ένας πελάτης μου, όταν με βλέπει, ζητάει από το γκαρσόν να τού δώσει τον κατάλογο του τηλεφώνου. Αυτό σημαίνει ότι έχει ανάγκη να τού πάρη τα σκονάκια του. Προσχωρώ λοιπόν αδιάφορη ως το τηλέμα του πάρη τα σκονάκια μου. Προσχωρώ λοιπόν αδιάφορη ως το τηλέμα του πάρη τα σκονάκια μου. Προσχωρώ λοιπόν αδιάφορη ως το τηλέμα του πάρη τα σκονάκια μου.

—Πώς ήταν αυτός που σε κατήγγειλε, Άλβαν ;

—Ένας κάποιος Ζουλιέν Λωράν, άλλοτε υπάλληλος μιάς Τραπεζής.

Είχε αρχίσει να παίρνει από περιέργεια τα ναρκωτικά. Σιγά - σιγά ό-μως τα συνήθισε. Δεν μπορούσε να κάνει χωρίς τη συντροφιά τους. Δεν είχε πια όμως ούτε μυαλό να εργασθώ. Στην αρχή έζησε λίγο καιρό με τις οικονομίες του, έπειτα από τα βοηθήματα των φίλων του και τέ-λος κατάντησε άλητης. Τόν βοηθούσα όσο μπορούσα, αλλά κι' εγώ εί-μαι μιά δυστυχισμένη κοπέλλα, που πολέμω να ζήσω με την εργασία μου...

—Ναι, Άλβαν, είσαι πολύ δυστυχισμένο κορίτσι !... παρατήρησα.

—Άκουσε δώ, αν θέλεις να τα έχουμε καλά, ν' άφήσης, σε παρα-καλώ, τις έρωτικές !...

—Σύμφωνοι. Και τώρα για πές μου με ποόν άλλο τρόπο πούλεις τό εμπόρεμά σου ;

—Με τό Ταχυδρομείο !...

—Άρχισα να γελώ μ' εμάς μου τη δύναμη. Ένας άστυνομικός με πλησίασε και με ρώτησε αδόκητα :

—Μήπως νομίζεις ότι βρίσκεσαι ακόμα στο...ξενοδοχείο των αστέρων ;

—Ζήτησα συγνώμη όσο μπορούσα από ευγενικά. Φάνηκε ότι ικανοποιή-θηκε.

—Όποτε, λοιπόν, πούλεις κοκαΐνη με τό Ταχυδρομείο ; Αυτό δεν τό καταλαβαίνω.

—Κι' όμως, είνε απλούστατο. Ένας λίγο πιο χοντρός φάκελλος, ένα χοντρό λευκό χαρτί κι' άνάμεσα σ' αυτό τό σκονάκι με την κοκαΐνη...

Κανείς δεν μπορεί να φαντασθή τί περιέχει, αν δεν ξέρει τό μυστικό. Στέλνω πάνω από εκατό γραμμάρια την ήμερα. Όλοι οι υπάλληλοι του Ταχυδρομείου νομίζουν ότι έχω σοβαρές έμπορικές δουλειές. Και μή-πως δεν είνε μιά έπιχείρησι ;

—Στην όδό Φονταίν, άπόόσο, ένα βράδυ, κόντευα να την πάθω. Έ-

νας άδέκαρος πελάτης μου, την ώρα που περνούσε από κοντά μου, μου ζήτησε τσιγάρα. Έγώ έκανα ότι δεν τόν άκουσα. Αυτός όμως θύμωσε, μ' άρπαξε από τό χέρι και μου φώναξε :

—Τό νού σου, γιατί θα σε κάψω !...

—Για ν' άποφύγω τό σκάνδαλο, τού έδω-σα ένα σκονάκι. Την ήλλη μέρα τόν βρήκα πεθαμένο από τό κορό και την πέινα κάτω από μιά γέφυρα του Σηκουάνα !...

—Σ' αυτό τό δρόμο κι' ακριβώς στη γω-νία της όδοι, ύπάσχει ένα περίφημο Μπάο Μάφρον. Τά έξωφρενικά τραγούδια τους ξεκουφαίνουν τους άμαθώνες του κι' η χο-ρευτήριές του τούς άναστατώνουν με τούς χορούς τους. Είνε ένα διεθνές κέντρο λο-ποδιδών, άπατεώνων και περιηγητών, που ζογονται να...διασκεδάσουν με τούς τσακα-μούς των άπάχηδων. Έχει γίνοντα κι' οι πιο μεγάλες δουλειές. Οι λαθρέμποροι των ναρ-κωτικών μαζεύονται εκείπέρα, για να κανο-νίσουν την άποστολή των τρομερών δηλη-τηρίων στις άλλες χώρες της Εύρώπης. Ο «φασαλειός» τους είνε ένας γνωστός φαμα-κοποιός. Έχει ένα πολυτελές μέγαρο στη μυυλνάρ και μιά μεγαλοπρεπή λιμουζίνα. Οι άστυνομικοί τόν ξέρουν, μιά δεν μπορείν να τόν συλλάβουν. Δεν μπορούν ν' άνακα-λύσουν κανένα ένοχοποιητικό στοιχείο εναν-τίον του. Ξέρει να κανονίζει περίφημα τις δουλειές του. Άκριβώς σαν και μένα b

Μά η Άλβαν φαίνεται ότι έκείνο τό βράδυ δεν ήταν καθόλου τυχερή.

—Όταν ήρθε η σειρά της για να την ανακρίνουν, είδα κατάπληκτος έ-ναν άστυνομικό να της ξεκοιμώνη τό παλτό και μ' ένα μαχαίρι να της ξυλώνει τη φόδρα. Ένα σωρό σκονάκια έπεσαν τότε κάτω στο πάτωμα. Ήταν κοκαΐνη !...

Η όμορφη καπνοπώλις της Μονμάρτρες είχε χάσει πια τό παιχνίδι. Κλείστηκε λοιπόν στο κρατητήριο, για να σταλή την ήλλη μέρα στην Εισαγγελία. Ο νόμος ήταν χιλιάδες φράγκα πρόστιμο. Μου έκοψε ένα

χέρι και χίλια ως δέκα χιλιάδες φράγκα πρόστιμο. Μου έκοψε ένα βλέμμα, σαν να με παρακαλούσε να την σώσω. Τι μπορούσα όμως να

της κάνω ; Να σάς πω μάλιστα την αλήθεια, χάρινα που η Άλβαν έ-πεσε τέλος στα χέρια της άστυνομίας. Μ' αυτό τον τρόπο τό Παρίσι θα γλύτωνε από την πιο σατανική πωλήτρια των τρομερών δηλητηρίων, που άποδεκατίφουν σήμερα όλες τις κοινωνικές τάξεις. Γι' αυτό έκανα ότι δεν ήξερα την Άλβαν. Όσο για μένα ; Οι άστυνομικοί με φιλοξέ-νησαν κι' αυτό τό βράδυ στο τηλέμα και τό πρωί μ' άφησαν ελεύθερο.

Κανείς δεν ύποπτευόταν ότι έκανα ρεπορτάζ. Ούτε κι' αυτή η άτυχη πωλήτρια των ναρκωτικών, που μου άποκάλυψε τα μυστικά της. Γι' αυτό ήμουν εύχαριστημένος και γύρισα στο σπίτι μου για να κοιμηθώ !

ΖΑΚ ΛΕΡΟΥ

Τό λευκό δηλητήριο

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΒΕΝΤΕΤΤΩΝ ΤΟΥ ΚΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

(Η παράξενη αυτοβιογραφία της Κίττυ Γκαλιάν, μιάς από τις καλύτερες «βεντέτες» της «Φόξ-Φίλμ»)

ΤΟ Χόλλυγουντ τέλειωσε δώ και λίγο καιρό τό «γύρισμα» του «Μαρι Γκαλιάν», ενός εξαι-ρετικά ενδιαφέροντος έργου της «Φόξ-Φίλμ», στο οποίο πρωταγωνιστεί μιά νέα «μοιραία» γυναίκα : Η Κίττυ Γκαλιάν. Αυτή η όμορ-φη βεντέτα είνε πολύ χαριτωμένη κι' έχει ά-ναστατώσει την πόλη του κινηματογράφου με τις έκκεντροικότητες της και τις διασκεδάσεις της. Είνε, βλέπετε, ένα καινούριο αίσθημα του Χόλλυγουντ χρειάζεται όχι μόνο να έχει τα-λέντο, αλλά να κάνει και θόρυβο γύρω από τ' όνομά της. Έτσι κι' έκείνη δημιουργεί ένα σωρό διαφρημωτικά σκάν-δαλα και να όλην προβάει σε βαρυσήμαντες δηλώσεις στους δημοσιο-γράφους... Άλλά πια είνε αυτή η Κίττυ Γκαλιάν ; Άπό πού χώρα ήρθε στην πόλη του κινηματογράφου ; Τι ήταν πρώτα και τί έγινε ; Ήταν πωλήτρια ή μηχανουργία, σαν την Γκρέτα Γκάρμπο ; Χορεύ-τρια, σαν την Άλβαν Χάρντν και την Τζέαν Κράουφρντ ; Μεγάλη ά-ριστοκρατίσσα, σαν την Έλσινα Λάντι, ή διάσημη καλλιτέχνις των νε-κρωτών κέντρων του Μπροντγουάι ; Άς δούμε τί λέει ή ίδια στην Αυτοβιογραφία της.

«Γεννήθηκα, γράφει ή Κίττυ Γκαλιάν, στην πιο πένθημη, στην πιο μελαγχολική και στην πιο κακόφημη συνοικία του Λονδίνου. Άπό μικρή ήμουν έξωρετικιά όμορφη κι' όσοι με γνώριζαν άπορούσαν πώς ένα τόσο όμορφο παιδί μπορούσε να γεννηθώ μέσα σε μιά άνατριχιαστική δυστυχία ! Τά μαλλιά μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα και τό χέρι μου ήταν τόσο λευκό, τόσο μικρό και τόσο εύθραστο, σαν τό χέρι μιάς πριγκίπισσας. Ο πατέρας μου, ένας ήσυχος εργατικός, που αγα-πούσε υπερβολικά την οικογένειά του, όταν καθόμαστε στο τραπέζι για να φάμε, δεν ξεκόλλαγε τά μάτια του από πάνω μου. Με κοιτούσε κι' ένα μελαγχολικό βλέμμα, που μου οργίζε την καρδιά.

—Μικρούλα Κίττυ, μου έλεγε κάθε τόσο, είσαι μιά πριγκίπισσα ! Μιά όμορφη νεράιδα του πα-ραμυθιού ! Μά ή ζωή είνε πολύ σκληρή και θα σε κάνει να πονέσεις. Απ' ά τά όμορφα χέρια σου θα γίνουν κατακόκκινα από τό κορό, γιατί δεν έχω λε-πτά να σ' άγοράσω γάντια, και τά ξανθά μαλλιά σου, που θα έπρεπε να τά στολίζω ένα διαμαντένιο στέμμα, θα χυθώνονται κάτω από ένα φτηνό κα-πελλάκι μερικών σελανιδιών ! Δεν έπρεπε να γε-νηθής τόσο όμορφη, γιατί θα γίνεις δυστυχισμένη, άφού είσαι φτωχή !...

Η μητέρα μου όμως είχε διαφορετική γνώμη. Σαν γυναίκα, πίστευε κι' έκείνη στο θάυμα, στον έρχομό του πριγκίπια του παραμυθιού.

—Μή στενοχωριέσαι για την κόρη μου, τό ά-παντούσε. Η όμορφιά της θα την κάνει πασίγνω-στη και πολύ πλούσια. Τη μέρα που γεννήθηκε, είδα στ' όνειρό μου ότι ένας άγγελος της έφερε έ-να καταστόλιστο στέμμα, που άρραπτε από τά πολύτιμα περάδια... Ξέρεις ότι ποτέ δεν μās γε-λούν τά όνειρα...

Μά ο πατέρας μου κοινούσε μελαγχολικά τό κεφάλι του.

—Καθμένη γυναίκα, της έλεγε, στεναίνοντας, είνε τόσο τρυφερή ή Κίττυ και τόσο όμορφη ! Αυτό τό στέμμα που είδες, είνε ο άνάγκητος στέφανος του μαρτυρίου της. Είνε γνωστή ή μοίρα των φτωχών !... Έργάζοντα αδιάκοπα και πεθαίνουν, χωρίς κανείς να τούς προσέξη, χωρίς κανείς να τούς λυπηθώ...

Έγώ, βέβαια, δεν καταλάβαινα τίποτε από αυτές τις συζητήσεις. Έπαυα με τις κοίτρες μου και τραγουδούσα. Ή γειτόνισσες με καμψ-ρωναν και μ' έλεγαν άηδονάκι. Όλος ο κόσμος μ' άγαπούσε. Άκόμη κι' αυτός ο τόσο κακός δάσκαλός μου, που χτυπούσε με τόν χάρκα του τά δάχτυλα τών συμμαθητριών μου.

Μ' έδιη τη δυστυχία μας, ο πατέρας μου ήθελε να μου δώσει μιά ά-νώτερη μόρφωση. Γι' αυτό τό σχολείο μου ήταν από τά καλύτερα Λύ-κεια του Λονδίνου. Τά περισσότερα κορίτσια έκείπέρα ήσαν παιδιά πλούσιων οικογενειών κι' έχόντουσαν κάθε πρωί με τό ιδιόκτητο αυτο-κίνητό τους. Έγώ ξυπνούσα πάντα μιά ώρα νωρίτερα κι' έκανα με τά πόδια τόν δρόμο από τό σπίτι μου ως τό Λύκειο. Καί ξέρετε, έκανε ένα τόσο μεγάλο κορό τόν χειμώνα, που ένοωπα τά δόντια μου να χτυπούν. Αυτό μ' έκανε να σκεφθώ ότι ο Θεός δεν άγαπούσε τούς φτωχούς, για-τί τούς έκανε να τρέμουν και να ξεπαγιάζουν !

Σε ηλικία δεκαέντε χρόνων ήμουν τόσο όμορφη, που όταν περπα-ταγα στο δρόμο, ο κόσμος στεκόταν και με θαύμαζε. Ναι, ήμουν μιά νεράιδα !... Όλοι οι συμμαθητάι μου ήσαν έρωτευμένοι μαζί μου. Στη σάλα μου είρσκα κάθε μέρα έρωτικά γράμματα. Θεέ μου, τί άνόητοι που είνε οι άνδρες ! Κανείς δεν μ' είχε ψυχολογήσει. Κανείς δεν έν-διαφερόταν πώς ζω. Κανείς δεν σκεπτόταν τις στενοχωρίες μου. Όλοι τούς θαύμαζαν την όμορφιά μου και δεν σκεπτόντουσαν ότι μπορούσα

να κλάω, γιατί δεν είχα κι' εγώ μιά όμορφη τουαλέττα και πολύτιμα κοσμήματα. Ήμουν όμως ένα τίμιο κορίτσι. Όσες ώρες μου περισσεύαν από τό σχολείο, εργαζόμουν σ' ένα συμβολαιογραφικό γραφείο. Έτσι έβγαζα τά έξοδά μου και τις...τουαλέτες μου ! Όσοόσο, πρέπει να σάς όμολογήσω κάτι : Ήμουν πάρα πολύ κομψή. Ή φίλες μου ζήλευαν την όμορφιά μου και τη χάρι μου. Καί ξαφνικά μιά μέρα μου καφώ-θηκε στο μυαλό ή ιδέα να γίνω ήθοποιός. Όλοι τούς άλλωστε μου εί-χαν πη ότι είχα τά προσόντα. Ήμουν καλή χορεύτρια, τραγουδούσα πε-ρίφημα και είχα τόλημ και θάρρος.

Ο μίστερ Τόμας Ρέιτον ανέλαβε τότε να με μάθη ρυθμική γυμνα-στική. Έπρεπε να μάθω να χορεύω σαν ποίκιλο. Δέκα ώρες τη μέρα κούραζα τά πόδια μου, τά λιντζα, τά έξάρθωνα και τά έκανα να πο-νούν. Έμαθα να στέκο στην άκρη των δακτύλων μου, να κάνω όμορ-φες κινήσεις και ν' άποκτώ ένα δυνατό και ελαστικό σώμα. Αυτό τόν καιρό όμολογώ ότι φοβήθηκα πάρα πολύ τη δυστυχία. Ήρθαν μέρες που μ' έπανε τέτοια άπελπίσια, ώστε έκλαγα κι' άπογοητευόμουν. Πολλές φορές μάλιστα πήρα την άπόφασι να άρρώσω τις καλλιτεχνικές σπουδές μου και να ξαναγύρισω στην ήσυχη και μονότονη ζωή του συμβολαιο-γραφείου. Η σκέψις όμως ότι μπορούσαν να περάσουν δια τά χρόνια της νεότητός μου μέσα σ' έκείνο τό μελαγχολικό περιβάλλον, με τρέλ-λωνε. Θα προτιμούσα να πεθάνω της πείνας, παρά να καθώμαι να άν-τιγράφω τά ξερά και στερεότυπα έγγραφα των άγοραπωλησιών και τών δανείων. Όταν καθόμουν μπροστά στη μηχανή μου, νόμιζα ότι μ' άγκυλώναν έκατομμύρια καρφίτσες και πεταγόνια άπάνω από την ά-πελπίσιά μου.

Τέλος, με χίλια βάσανα, κατόρθωσα να πάρω τό δίπλωμά μου από την σχολή του μίστερ Τόμας Ρέιτον. Ήμουν πια μιά πρώτη τάξεως μεταλλάρια και φυσικά δεν άόρησα να προσληφθώ ως χορεύτρια σ' ένα από τά καλύτερα θέατρα του Λονδίνου.

Άπό εκείνη την ήμερα ή τύχη άρχισε να μου χα-μογελάει.

Τόν ίδιο καιρό, καθώς έμαθα άργότερα, ο έπο-διευθυντής της «Φόξ-Φίλμ» είχε άναστατώσει όλο τόν κόσμο για να βρη μιά κατάλληλη γυναίκα για τό νέο έργο της εταιρείας του. Είχε γυρίσει δελ την Εύρώπη και τέλος έφτασε στο Λονδίνο. Η πε-ριέργειά του τόν έφερε μιά μέρα και στο θέατρο που έπαυα. Ο έποδιευθυντής της «Φόξ», μόλις με αντίκρισε, έβγαλε ένα ξεφαντιστό χαρμό κι' έτρεξε να με βοηθί στο καμαρίνι μου.

—Μις Γκαλιάν, μου είπε, πρέπει να παίξετε στον κινηματογράφο. Έχω ήδη έναν έτοιμο ρόλο για σάς. Μην άρνείσθε, γιατί σάς πρόνοιάζεται μιά εύκαιρία να κάνετε την τύχη σας. Θα σάς ετοιμάσω ένα ικανοποιητικό συμβόλαιο. Άπό σήμερα δε άνα-λαιώνω όλα τά έξοδά σας...

Έγώ τά είχα χαμένα κι' έκανα να συνέλθω μιά ώρα από την κατάληξή μου. Τά όνειρά μου, όσο πολυμέρα κι' έν ήσαν, ποτέ δεν έφταναν στο σημείο να φαντασθώ ότι μιά μέρα θα γινόμουν κινηματο-γραφικός «star».

Κι' όμως, ύστερα από λίγο καιρό, ταξείδευα για τό Χόλλυγουντ, για να «γυρίσω» τό φιλμ της «Φόξ» «Μαρι Γκαλιάν». Ήμουν εύτυχισμένη. Είχα στη διάθεσή μου ένα σωρό βαρύντες τουαλέτες, ταξεί-διό μου, ένα όμορφο αυτοκίνητο, ένα όμορφο σπίτι στο Λονδίνο, είχε γίνει τέλος κινηματογραφικός «αστέρας».

KITTY GALIAN

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΕΝΟΣ ΜΙΣΟΓΥΝΗ

Πολύ περίεργη είνε και ή διαθήκη του μισογύνη πλούσιου Άμερι-κανού Ροβέρτ Τάιτμπαρτ, που έδημοσίευσε στις Άμερικανικές έ-φημερίδες. Ίδωι αυτή :

«Έχων διακαή πόθον ν' άπομακρύνω τόν θετό μου γυιό ά-πό τις γυναίκες, άπατάω από τούς έκτελεστάς της διαθήκης μου τόν τόν πληροφρόρησον σιγά-σιγά και με την άρμόζου-σαν πειστικότητα τό πόσον δόλια και παρασιτικά πλάσματα είνε ή γυναίκες. Αν μ' δλα αυτά ο γυιός μου θελήσει να παν-τρευθώ, οι έκτελεσταί της διαθήκης αυτής όφείλουν να τού δώσουν μόνον τό ένα τρίτον του μεριδίου του και τά δύο τρί-τα να τά διαθέσουν για την βράδευσι της πιο αντιφειμνιστι-κής μελέτης, που θα δημοσιευθώ ως τότε !...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ„ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ ΦΕΡΝΕΙ ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΑ !...

('Ενα αποκλυπτικό άρθρο της 'Αμερικανίδος συγγραφέως 'Ανίτας Λούς για τα τελευταία πολύχρονα σκάνδαλα της πόλεως του κινηματογράφου)

Ο πιστεύετε ; 'Η εμορφιά Γκρέτα Γκάρμπο φαίνεται πως δικαιολογεί με το παραπάνω την ιδιότητά της αυτή, γιατί από μια αλλεπάλληλη σειρά θλιβερών γεγονότων, αποδεικνύεται πια καθαρά ότι τρέφει την κακοτυχία, τη συμφορά, τον θάνατο, σ' όσους την πλησιάζουν.

Είπε λοιπόν η Γκρέτα μια πραγματική εβραϊκή, μια γυναίκα που χορταίνει με το αίμα των θυμάτων της ; Είπε άραγε μια μυστηριώδης ενσώκλιση του πένιματος του κακού ; Ποιά είναι η αλήθεια σ' όλα αυτά ;

Θα προσπαθήσω να σας αποκαλύψω το σκοτεινό μυστήριο της «Σφίγγας» του Χόλλυγουντ. Είχα την τύχη να την γνωρίσω και να φιλοξενηθώ αρκετές μέρες στη βίλλα της. 'Ετσι έμαθα, είδα και μάντευα πολλά μυστικά της, άγνωστα απ' όλους μέχρι σήμερα. Από αυτά θα μπορούσατε ίσως να αντιληφθείτε ποιά είναι η πραγματική Γκρέτα Γκάρμπο.

Θέλετε ν' αρχίσω από την πρώτη εντύπωση, που μου προσέφερε η μεγάλη ηθοποιός του κινηματογράφου ; 'Ε, λοιπόν, όταν βρέθηκα για πρώτη φορά μπροστά της, ένοιωσα ένα παράξενο φόβο στην καρδιά. Δείλασα, δίχως να ξέρω και εγώ γιατί : 'Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει ένα βαθύ μυστήριο στα μάτια της. 'Η εμφάνισή της και η αινιγματική ομιλία της, όταν καρφώνει τα μάτια της πάνω σου, έχουν μια τέτοια επίβληση, ώστε νοιώθεις άμέσως μια αλλόκοτη αγωνία, μια στενοχώρια, σαν να σου λείπει ο αέρας...

Αυτό δε μη νομίζετε πως είναι αποτέλεσμα μιας ανθυποβολής. Κάθε άλλο ! 'Όπως πολλά πρόσωπα στη ζωή μας προκαλούν άμεσους την συμπάθεια, την αγάπη ή την αντιπάθεια και το μίσος, έτσι κι η Γκρέτα Γκάρμπο προκαλεί έναν περίεργο φόβο, μια φρίκη.

Είπε μια εξαιρετική γυναίκα, ένα αινιγματικό πλάσμα, που ξη σ' ένα ιδιαίτερο κόσμο, άγνωστο και απλήσιαστο σ' εμάς. Αυτήν ακριβώς την βεβαιότητα έσχημάτισα όταν την παρακολούθησα σε κάθε στιγμή της καθημερινής ζωής της.

'Η Γκρέτα Γκάρμπο είναι η πιο άτυχη γυναίκα του κόσμου ! 'Εχει πάρει μάλιστα την απόφαση ότι τίποτα δεν μπορεί ν' αλλάξει αυτή την άτυχία της, κι έτσι έχει χάσει το εθιμικό της, την θέλησή της.... Είναι μια γυναίκα δίχως θέληση. 'Αγεται και φέρεται από το προαισθημά της. Είναι πάντα μελαγχολική, πένθιμη θα έλεγε κανείς, κι αυτό προάπτων δημογραφεί γύρω της μια ατμόσφαιρα πένθους, δυστυχίας, συμφορών.

—Δεν χάριζα ποτέ, ότι επεδίωκτο...

Αυτά τα λόγια είναι κάθε στιγμή στα χείλη της Γκρέτας. Τα λέει με μια ατελείωτη πίκρα, που συγκινεί και τρομάζει. 'Εχει λοιπόν έτσι κανείς την ιδέα ότι η Γκρέτα Γκάρμπο αγωνίζεται διαρκώς να νικήσει μια μυστηριώδη δύναμη, που εξαφανίζει κάθε χαρά από τη ζωή της. 'Η μεγαλύτερη απογοήτευσή της, ο μεγαλύτερος πόνος της, είναι η κακοτυχία της στον έρωτα.

—'Όσοι με αγάπησαν, πέθαναν ή καταστράφηκαν !...

Μου είπε κάποτε η Γκρέτα, δακρυομένη, μπροστά στη μεγάλη πορτογραφία του Μάουρις Στίλλερ, που έχει πάνω από το κρεβάτι της.

Κι αλήθεια, σε κανέναν απ' όσους την αγάπησαν δεν έφερε την ευτυχία, τη χαρά του έρωτος. 'Ο Μάουρις Στίλλερ, ο μεγάλος σκηνοθέτης, που την ανέδειξε και που την έλάτρευε σαν είδωλο, πέθανε ξαφνικά, πριν προφτάσει να χωρήσει τα καλύτερους θριάμβους του. 'Επειτα ο Τζον Τζάιμπερτ, ο Νίλα 'Αστερ, ο Κόνραντ Νάγκελ και ο 'Αντόνιο Μορένο, οι αγαπημένοι

'Η Γκρέτα Γκάρμπο

της «αρτεναίρ» των βοδών φίλμ, οι οποίοι ήταν και διαδοχικοί εραστές της, άρχισαν να χάνουν σιγά-σιγά το «ταλέντο» τους, να κληρονομούνται από μια άδυσώπητη γρουσουζιά και τέλος κατεστράφησαν τελείως κι' έβρισαν πια μέσα στην αφάνεια...

Μά κι' οι καλύτεροι φίλοι της, όπως κι' η καλύτερη φίλη της, τραγικά λάνθρην καρλολεκτικός από τις ξαφνικές συμφορές και τις ανυψίες τους. 'Ο Ρόντ, βαθύλιντος τραπέζιτης της Ουάσιγκτον, χρεωκόπησε και τίναξε τα μυαλά του σιόν αέρα. 'Η Νάγκν 'Ιμιεν, η παιδική φίλη της, που έλάτρευε τον άνδρα της, μια εβδομάδα μετά την άφιξή της στο Χόλλυγουντ και την εγκατάστασή της στη βίλλα της Γκρέτας Γκάρμπο, τον έχασε για πάντα ! 'Ο Φράντς 'Ιμιεν την παράτησε κι' έφυγε για την Εύρώπη με μια 'Αμερικανίδα. 'Ο Ρίτσαρντ Λέβενς, ο ξάπλινος θαυμαστής της Γκάρμπο, από τον 'Αγιο Φραγκίσκο, που της είχε κάνει δώρο την πολυτελή θαλαμηγό του, επιστρέφοντας από μια επίσκεψη που της είχε κάνει στο Χόλλυγουντ, έπεσε θύμα ενός τραγικού αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Μά μήπως και η Ζαννέτ Μερν, η Γαλλίδα μοδίστρα της, μια μεγάλη καλλιτέχνης της μόδας, δεν πέθανε στη δική, σ' ένα σανατόριο της Φλωρίδας, γιατί έλατρευε δίχως χαμιά έλπίδα τον 'Αντόνιο Μορένο, τον περίφημο άλλοτε γόητα, ο οποίος άγνωστος παράφορα την «Σφίγγα» του Χόλλυγουντ ;

Είπε αλήθεια, δυστυχώς, ότι τα θήματα της Γκρέτας Γκάρμπο είναι αναρίθμητα. 'Ο εάστερος των αστερών έχει καταλάβει από καρδιά απ' τη την ατμόσφαιρα της συμφοράς, που περιβάλλει τη ζωή του, και γι' αυτό, όπως σας είπα, έχει χάσει το ηθικό της. 'Η Γκρέτα Γκάρμπο τρέμει, όπως και εγώ, όταν την βλέπω. 'Η ζωή της έτσι έχει καταστήσει μισή του μισή. Θέλετε ν' σας φέρω μερικά παραδείγματα ; 'Η Γκρέτα Γκάρμπο τρέμει το μισό χρώμα. Τό θεωρεί ανεκρύσιος. Δεν άγγιξε ποτέ της ένα μισό λουλούδι, ένα μισό μεταξωτό, ένα μισό χαρτί. 'Η θέα τους μόνο την τρομοκρατεί ! 'Επειτα έχει και μια άλλη λύση. Γι' αυτήν ο πιο γρουσουζής αριθμός είναι το 9 ! 'Είχε 9 ο μήνας, τη μέρα που πέθανε ο Μάουρις Στίλλερ...

'Η μεγάλη θωας τραγωδία της Γκρέτας Γκάρμπο είναι τα όνειρά της. 'Εχει τη μαγία να πιστεύει ότι όλα τα όνειρά της είναι πραγματοποιήσιμα, όπως λένε, ότι έχουν κάποια σημασία, κι' έτσι, σύμφωνα με την άδωλη που κάνει κάθε πρωί, κανονίζει με ακρίβεια ενεργοποιώντας τη ζωή της.

Μου διηγήθηκε τα όνειρά της, στα οποία εγώ δεν έδωσα καμιά σημασία και στα οποία αυτή έδωσε τις πιο εξωφρενικές εξηγήσεις.

Πώς όμως να εξηγήσει κανείς αυτή την παράξενη γρουσουζιά, που φέρνει στους άλλους η Γκρέτα ; Μια μέρα, μπροστά μου, χάσισε να ωμορφο δαχτυλίδι στην καρδιά της. Το βράδυ της ίδιας μέρας, η καρδιά της έπεσε θύμα ενός δραματικού ατυχήματος. 'Ο σφαίρα έκλεισε απότομα την πορτίρα του αυτοκινήτου και της έλυσσε καρλολεκτικός το δάχτυλο, που φορούσε το δαχτυλίδι της Γκρέτας Γκάρμπο. 'Η άτυχη αυτή καρδιά της πήγαινε εκείνο το βράδυ στο σπινθηρί, για να ντύσει την κυρία της...

Μια άλλη φορά η Γκρέτα Γκάρμπο έδωσε μια τουαλέτα της σ' ένα μικρό εγκέλι του σπινθηρί. 'Υστερα από λίγες μέρες, η μικρούλα πήγε να χορεύει με την τουαλέτα του «εάστερος των αστερών» σ' ένα ντίονσις του Χόλλυγουντ. Στο δρόμο βρέθηκε ξαφνικά μπροστά σ' ένα καμión και, τρομαγμένη, παρακίνησε κι' έπεσε πάνω σ' έναν ποδηλάτη, που την ξάπλωσε φαρδιά-πλατιά στην άκρη του δρόμου. 'Όταν σηκώθηκε η μικρούλα, ήταν απαρνήτορη. Το φόρεμα της Γκάρμπο ήταν καταλασπομένο ! 'Αχρηστο κι' άφορο πια...

Πρόκειται λοιπόν περί γρουσουζιάς ; Αυτά τα διαδοχικά περιστατικά έχουν τρομοκρατήσει όσους πλησιάζουν την Γκρέτα Γκάρμπο και το πιο τραγικό απ' όλα, είναι ότι τόσο ο Κλάρκ Γκαϊμπλ, όσο και οι άλλοι γόητες του Χόλλυγουντ απονοούνται πια, με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, να παίξουν μαζί της !...

ΑΝΙΤΑ ΛΟΥΣ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά πριν πη την τελευταία του λέξη, ο πρεθός κ. Λιμπώ είχε εξαφανιστεί κιόλας πίσω από την πολυθρόνα του, που την χρησιμοποιούσε ως άσπιδά.

'Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ στυλώθηκαν δεξιά κι' αριστερά στο Λαγκαρντέρ, με το σπαθί ψηλά. 'Εντωμεταξύ, οι πολυθρόνες, αντί να συμμορφωθούν με τη διαταγή του προϊστάμενου τους και να προσπαθήσουν να τους συλλάβουν, είχαν κάνει ένα βήμα πίσω.

—Πισώ ! φώναξε ο Λαγκαρντέρ. 'Ο πρώτος που θα τολμήσει να βάλει χέρι επάνω μου, είναι νεκρός !...

—Πιάστε τον ! Σκοτώστε τον !... ουρλιάζε ο 'Αμθρόσιος Λιμπώ, σιγουρευμένος πάντοτε πίσω στην πολυθρόνα του. 'Αλλοίως ήμα χαμένος άνθρωπος.

'Ο Λαγκαρντέρ διευθύνθηκε τότε προς την γυναίκα του πρεθού και, υποκλινόμενος μπροστά της, τη ρώτησε :

—Αυτός ο άνθρωπος είναι σύζυγός σας ;

Ποιός θα μπορούσε να θυδομετρήσει ποτέ την καρδιά μιας γυναίκας ;... Πάντως, η γυναίκα του πρεθού προσήλωσε τα βλέμματα της επάνω στα μάτια του Ιππότη... 'Ηταν περήφανη που βρισκόταν κοντά του, που της μιλούσε, που μπορούσε να τον εξυμνήσει.

Κάποιν το περιφρονητικό της βλέμμα έπεσε στο σύζυγό της που ήταν μαζεμένος στο πλάι κ' έτρεμε.

—'Αν είστε πραγματικά ο Λαγκαρντέρ, έλεπε μ' απόλυτη σιγή τον Ιππότη, αφήστε τον... Δεν μπορεί να κάνει τίποτε εναντίον σας !

—Είμαι ο Λαγκαρντέρ ! φώναξε ο 'Ερρίκος.

Κ' έπειτα με χαμηλότερη φωνή της είπε στο αυτί :

—Κυρία, μια μητέρα μου ανέθεσε να της ξαναπάρω την κόρη της, που την άφησαν ανανδρά. Κάθε στιγμή μου είναι πολύτιμη και ο σύζυγός σας, κάνοντάς με να χάνω τον καιρό μου εδώ, γίνεται χωρίς να το θέλω συνένοχος του απαγωγέως !

—Τότε φευγάτε, φευγάτε γρήγορα ! απάντησε εκείνη στον Ιππότη, τολμώντας τον με το καθαρό της βλέμμα. 'Εδωθή διαταγή να κλειστούν όλες η πόλες της πόλεως όσο θα θρικόσαστε εδώ...

—'Α ! δυστυχία σ' όποιον τολμήσει να με σταματήσει, κυρία !

Αντί άλλης απάντησης η γυναίκα του πρεθού του έδωσε το χέρι της πάνω στο οποίο ο Ιππότης έφερε τα χείλη του. Κατόπιν, απευθυνόμενη προς τους φρουρούς, είπε :

—Κύριοι, ο κ. πρεθός σας παρακαλεί να μείνετε εδώ μέχρι νεωτέρας του διαταγής.

'Ο σύζυγός της, ακούγοντας τη διαταγή που έδινε εν όνόματί του, δεν διαμαρτυρήθηκε καθόλου.

'Ο Λαγκαρντέρ πέρασε ανάμεσα από τους στρατιώτες, ακολουθούμενος από τους δυο συντρόφους του και θγήκε περσιφάνος έξω. Καθώς απομακρύνονταν, η γυναίκα του πρεθού τον παρακολουθούσε από τον εξώστη του σπιτιού της.

III

ΠΡΩΤΕΣ ΕΝΕΔΡΕΣ

Μόλις θρέθηκαν στο δρόμο, ο Λαγκαρντέρ πήδηξε στο αλογό του και ακολουθούμενος από τον Κοκαρντάς, ο οποίος τον μιμήθηκε, ενώ ο Πασπουάλ πήγαινε πεζός, άρχισαν διασπαστικά να ψάχνουν για κανένα πανδοχείο, όπου θα μπορούσαν να βρουν ελσος.

Μέσα στις τόσες άλλες έννοιες του, μια ακόμα σκέψις απασχολούσε το μυαλό του Λαγκαρντέρ.

Αυτοί που έτοιμάζονταν για το ταξίδι της αιωνιότητας, δεν έχουν ανάγκη χρημάτων και ο 'Ερρίκος, βαδίζοντας στο

ικρίωμα, δεν είχε επάνω του παρά ελάχιστα χρήματα. 'Η ανάγκη του, ή τόσο αισθητική ώστε να μην προφτάσει να ντυθεί, δεν του επέτρεψε να σκεφθεί, ότι για να πάει κανείς από το Παρίσι στην 'Ισπανία, χρειάζεται ένα αρκετά στρογγυλό χρηματικό ποσό. Στους συντρόφους του δεν μπορούσε να βασίζεται, γιατί ήξερε πως κι' οι δυο δεν είχαν ίσως στα πορτοφόλια τους περισσότερες από τρεις-τέσσερες πιστόλες.

'Η θέσι του ήταν στενόχωρη, μά ο Ιππότης μας συνηθίζει να μην τρομάζει μπροστά σε τίποτε και νάχη έλπίδα σ' αυτό που άλλοι το λένε Θεία Πρόνοια και άλλοι Τύχη.

Σε μια στιγμή λοιπόν, είδε ένα πανδοχείο, πίσω απ' το οποίο μεγάλος σταθμός τον έκαναν να υποθέσει ότι θα βρισκε εκεί αυτό, το όποιον τόση ανάγκη είχε.

'Ο Κοκαρντάς, μονάχα με τη σκέψη ότι θα μπορούσε να δροσίσει λίγο τον λάρρυγγά του, έτρεπε πρώτος κι' άρχισε να χτυπά δυνατά την πόρτα.

—Κατάρα ! μούγκρισε σε λίγο. Φαίνεται πως είναι άδειο. 'Η φαίνεται πως δεν ξέρουν ποιοι ευγενείς σαν κ' εμάς περιμένουν απ' έξω. 'Αν ο πανδοχέας δεν έρθει να μας χαιρετήσει όταν χτυπήσω τρεις φορές ακόμα, θα τον τρυπήσω πέρα για πέρα με το σπαθί μου !...

Μά του κάκου εξακολουθούσε να χτυπά την πόρτα με την λαβή του σπαθιού του, τίποτε δεν ακουγόταν από μέσα.

'Αντιθέτως, αρκετός κόσμος είχε άρχει να μαζεύεται στο δρόμο που διασκέδαζε με τα καμώματά του Γασκόνου παλληκαρά μας.

'Ο Λαγκαρντέρ σκέφτηκε για μια στιγμή ότι ίσως ο Γκονζάγκας κ' η σπείρα του θρικόκτουσαν κρυμμένοι μέσα στο πανδοχείο και ότι μόλις η πόρτα θάνοιγε, θα ριχνόντουσαν εναντίον του... Ποιός ήξερε, αν όλη η σκηνή με τον πρεθό δεν ήταν μια κωμωδία προσωρισμένη να δώσει στους αντιπάλους του τον απαιτούμενο καιρό για να οργανώσουν την εξέδρα τους.

Ρώτησε λοιπόν σχετικώς ένα χαμίνι, το οποίο του διηγήθηκε με πολλές λεπτομέρειες, ότι όγτώ καθάλαρονδε και δυο κυρίες με αμάδες είχαν σταθή μπροστά στη 'Μαύρη Παρθένα—αυτό ήταν τ' όνομα του πανδοχείου—δυο άδρες προηγουμένως.

—Μά, επρόσθεσε πονηρά το χαμίνι, ξαναφύγαν άμέσως, αφού άλλαξαν τ' ελσος τους που τους τα είχαν έτοιμα. 'Ο άρχηγός τους μάλιστα μπήκε στο μάγαρο του κυβερνήτου, όπου έμεινε μισή ώρα.

'Ο 'Ερρίκος κατάλαβε πως ο μικρός του έλεγε την αλήθεια. 'Ετσι, βέβαιος πια, πως ο ξενοδόχος, διασκαλεμένος από τον Γκονζάγκα, προσπαθούσαν τον καιρό για να τον κλέψουν, σκέφτηκε ότι θα ήταν περιττό να προσπαθήσει να παραβιάσει την είσοδο του πανδοχείου, γιατί οι φυλάκες δεν είχαν αφήσει στους σταύλους ούτε ένα ελσος.

Αυτά δεν τον έφάνισαν, γιατί ήξερε πολύ καλά τι ήταν ικανός να κάνει ο έχθρός του με το χρυσάφι που θα ακούπιζε γύρω του.

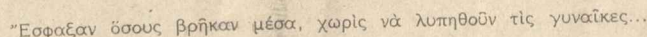
'Ο Κοκαρντάς είχε πια κουραστή να χτυπά την πόρτα και να φωνάζει ν' ανοίξουν. Ούτε άνοιξαν, ούτε η πόρτα υποχώρησε. Παρ' όλη αυτά, εκείνος επέμεινε να μπει μέσα. Καί βλέποντας ένα παράθυρο πλάι στην πόρτα, τάβαλε μ' αυτό. Με λίσσα το κατάφερε επανειλημμένα χτυπήματα με το σπαθί κι' άμέσως τα τζάμια του άρχισαν να καταρρέουν σε συντρίμματα. Πέρασε τότε το χέρι του μέσ' από ένα σπασμένο τζάμι, άνοιξε το παράθυρο και μ' ένα πήδημα θρέθηκε μέσα στο σπίτι, όπου τον άκουγαν να θλαστήματι επί μερικές στιγμές.

Σε λίγο άνοιξε από μέσα την πόρτα και ξαναπαρουσιάστηκε, σέρνοντας πίσω του έναν άνθρωπο που τον κρατούσε από τον γιακά. 'Ηταν ο ξενοδόχος, ο οποίος έτρι-

'Η γυναίκα του πρεθού τον παρακολουθούσε από τον εξώστη του σπιτιού της

—

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟΦΟΡΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ένα εύρημα που αναστατώνει τη Βάθεια. Ο Ήπειρώτης μπακάλης που βρίσκει πεντακοσάρικα μέσα σ' ένα παλιό βιβλίο. Όπου έπεφταν δυο υπαξιωματικοί. Τα μυστήρια του πίσω μαγικού. Η βιβλιοθήκη του δικηγόρου Χωραφά. Χαρτενομίματα με την εκά! Τά επανέλαυδα στην Αστυνομία. Ο αριθμός 13. Οι διελιγόμενες και τα θησαυροφόρα βιβλία, κλπ.

ΝΑ μεσημέρι, η συνοικία της Βάθειας αναστατώθηκε από το ακρόντο πρωτόκτιστο γεγονός: Στη συνοικία αυτή και ακριβώς στη διασταύρωση των οδών Βερανζέρου και Σοφράτου, διατηρούσε παντοπωλείο ένας Ήπειρώτης, ονόματι Γρηγόριος Σάββας. Από υπαξιωματικούς—δ' επιλοχίας του Πεζικού Κριεζής και δ' ενωμοτάρχης Γρανάτης—δ' απέναντι γανωτής Γεώργιος Κουταβίτης και τρεις άλλοι εργατικοί, κάθονταν μιά μέρα μέσα στο κατάστημα, έτρωγαν και κουτοπολιναν. Ήταν Σεπτέμβριος του 1905, το ποτό του Προφτανάκτος πάμφθιμο, €60 ή δικά, και μάλαστα σώμα περίφημο. Την ώρα εκείνη, ο μπακάλης, θρονασμένος μπροστά στον πάγκο του, καταγινόταν να κατακομιματίζει ένα παλιό, άγλυδες βιβλίο, για να χρησιμοποιήσει τα φύλλα του ως περιτυλίγματα του τυριού και των σαρδελλών.

Ο Σάββας είχε ξεφυλλίσει σχεδόν το μισό από το περίφημο αυτό βιβλίο, όταν ξαφνικά φωνή εκπλήξεως ξέφυγε από τα χείλη του και τον επρόδωσε, κάνοντας όλους τους πελάτες να στρέψουν προς αυτόν τα μάτια. Είδαν τότε τον μπακάλη να προσπαθεί ν' ανοίξει ένα διπλωμένο κόκκινο χαρτί, που κρατούσε στα τρέμοντα χέρια του.

Τέλος το άνοιξε, και κατάπληκτος είδε μέσα ένα μίσσο πεντακοσάρικα της Έθνικής Τραπεζίας, παλαιάς εκδόσεως, αλλά ισχυρούς ακόμη. Ο Σάββας, κατακόκκινος από τη συγκίνησή του, στην πρώτη στιγμή, θέλησε να μετρήσει το μίσσο, όμως διως μιά άλλη σκέψη τον συγκρατεί, και η προσπάθειά του είχε τώρα πώς ν' αποκοινηθεί από τα έμπαθα μάτια των παριστανμένων τ' ανέλπιστο εθέρμα του.

Με μιά αστραπιαία κίνηση λοιπόν ο πονηρός Ήπειρώτης ξαφνικά μέσα στα χέρια του το μίσσο των χαρτονομισμάτων και κυττάζει γύρω του, για να τα καταχωνιάσει. Κάνει ν' ανοίξει ένα συρτάρι, αλλά τα γεγονότα του δάκτυλά του τρέμουν. Τού είναι αδύνατον να συγκρατηθεί. Και τα χαρτονομίσματα ξεφεύγουν από τα χέρια του και σωπαίνονται χάρω, στα πόδια του... Ο Σάββας, μέσα στην παραξήλη του, νομίζοντας ότι οι άλλοι δεν αντέληφθησαν τον θησαυρό του, σκύβει γρήγορα, άρπάζει τα πεντακοσάρικα και τα εξαφανίζει στο βάθος της τσέπης του. Λογάριαζε διως και την αντίληψη των άλλων, και προπάντων των δύο υπαξιωματικών, γιατί αυτοί σπρώχθηκαν από τη θέσι τους, εκπλησίασαν τον μπακάλη, και ο επιλοχίας τον ρώτησε άγρια:

—Τι λεφτά είναι αυτά που βρήκες;
—Δεν είναι τίποτα! Δεν είναι τίποτα! Απάντησε με γανερή σύγχυση ο Σάββας. Μόλις τρία είκοσιπεντάρικά κι' έσκαψα και τα πήρα.

—Βρε τίποτα τα λές αυτά; λέει άγριότερα τώρα ο ενωμοτάρχης. Φέρε τα λεφτά εδώ!...

—Τι λές, κύριε ενωμοτάρχη; Τα λεφτά είναι δικά μου.

—Νά, παλιάνθρωπε, που θα μιά πώς είναι δικά σου; Απάντα δ' ενωμοτάρχης, κατεβάζοντας τη χειρούλα του στο μάγουλο του Σάββα.

Τρομοκρατημένος πια ο μπακάλης, νομίζοντας ότι το χοροφυλάκι στο χαρτοκιόκι θα είχε συνέχεια και φοβούμενος ότι θα έκανε όλα τα χαρμάνια, σκόπευε να συμβιβασθεί με τους δύο άρειμαίονες υπαξιωματικούς και τους έπηρε παράμερα, στο πισωμάγαζο. Οι άλλοι, που παρκαλούντοσαν διη αυτή τη σκηνή, άκουγαν ψυθιρισμούς και καταλάβαιναν ότι γίνεται ιεροκυφίως ή μοιρασιά.

Ύστερα από λίγο οι δύο υπαξιωματικοί και ο καταστηματοάρχης βγήκαν από το πισωμάγαζο, τη φορά διως αυτή γελαστοί. Ο Σάββας είπε:

—Νά ποιους ένα κρασάκι;

—Ας το ποιήσω! παραδέχτηκαν οι άλλοι.

Το σύγγρησαν τα ποτήρια και πίνουν το κατασταράκι τους, όταν είδαν να συγκεντρώνεται πολλός κόσμος στην πόρτα του μαγαζιού. Ίδαν ότι είχε συμβεί: Ο γανωτής Γ. Κουταβίτης είχε βγή στη γειτονιά και τρέχοντας από μαγαζιά σε μαγαζιά, είχε διακινούσει το πράγμα. Στην αρχή κανείς δεν ήθελε να πιστέψει τα λόγια του. Όταν διως είδαν τους δύο υπαξιωματικούς ν' αποχωρηθούν διαχτυκώτατα το μπακάλη, όλοι πίστεψαν πια ότι βρέθηκε το μίσσο με τα πεντακοσάρικα και ότι γίνιηκε πράγματι ή διανομή. Πολλοί τότε, μεταξύ των οποίων και ο δικηγόρος κ. Ζαγορήσιος, έπλησιασαν τον Σάββα και του ζητούσαν πληροφορίες. Ο μπακάλης όμως εξακολουθούσε ν' αρνείται να σημενί, λέγοντας ότι τρία μόνο είκοσιπεντάρικά του έπεσαν, κι' αυτά ήταν από

δικά του. Τότε ο δικηγόρος, παίρνοντας από περιέργεια το ξεφυλλισμένο βιβλίο, είδε ότι ήταν σύγγρημα Ήπειρωτικού Δικαίου. Ο κ. Ζαγορήσιος έστενοχώρησε με ερωτήσεις τον μπακάλη και έμαθε ότι το βιβλίο εκείνο, μαζί με άλλα βιβλία και παλιές δικογραφίες, τα είχε αγοράσει ο Σάββας με την δικά από την κυρία Τρίμη, αδελφή του άποθανόντος δικηγόρου Χωραφά.

Την άλλη μέρα ο κ. Τρίμης διηγόταν σε συντάχτη του «Χρόνου» τα εξής:

—Τά έγγραφα και διόκληρη τη βιβλιοθήκη του άποθανόντος τα πούλησε ή γυναίκα μου, γιατί δεν μπορούσε να τα βλέπει, χωρίς να την πάνουν τα κλάματα. Την βιβλιοθήκη την έπηρε ο Σπύρος Τσαγγάρης, διευθυντής του Προεκτορείου των Έφημερίδων. Τis δικογραφίες και μερικά έφθαρμένα βιβλία τα πούλησε με την δικά στον μπακάλη που είχε κάτω από το σπίτι μας. Ή πούλησε έγινε τον περασμένο Νοέμβρη. Έδόσαμε τότε τα περισσότερα στον μπακάλη αυτόν. Λίγα που μιάς έμειναν τα δώσαμε στον παρακάτω μπακάλη, το Γρηγόριο Σάββα, αυτόν που βρήκε τα χρήματα.

—Και τα χρήματα τί απέγιναν;

—Έμαθα ότι χθες ήθε ο Σάββας στο σπίτι και είχε στη γυναίκα μου ότι μέσα στα χαρτιά που άγόρουσε βρήκε χρήματα. Όπως ισχυρίζεται, τα χρήματα αυτά ήταν τρία πεντακοσάρικα, τα οποία διως δεν τα έχει πια, γιατί, όπως έλεγε στη γυναίκα μου, όταν τα βρήκε, τα είδαν δύο υπαξιωματικοί και τον ανάγκασαν να μοιραστή μαζί τους το εθέρμα, και ότι έπομένως μόνον ένα πεντακοσάρικο του έμεινε.

Την ίδια μέρα ο αστυνόμος του δου τμήματος Σάρρος ένηργησε σχετικές ανακρίσεις. Έκάλισε και έζητησε τον Γ. Σάββα και πολλές μάστιγες. Από τις ανακρίσεις βγήκε το εξής συμπέρασμα:

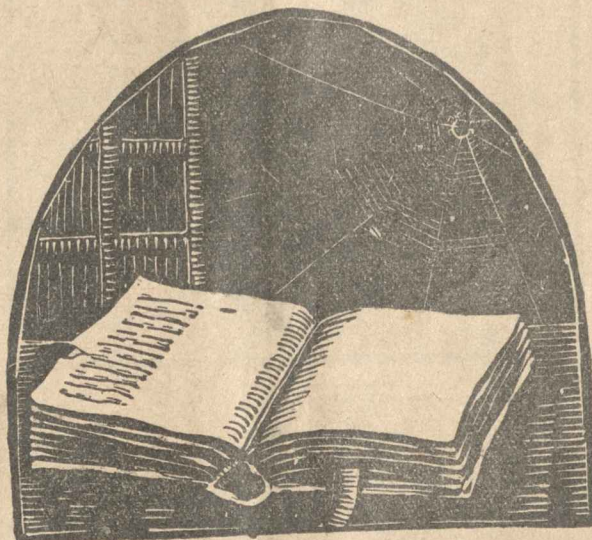
Ο δικηγόρος Χωραφάς είχε πεθάνει πού δεκαετίας, δηλαδή στα 1895. Ή κυρία Τρίμη έπώλησε στον μπακάλη τα βιβλία του, βάρος τριάντα δικάδων, πούς 4.20 την δικά.

Και ο «Χρόνος» της έπομένης έγραψε σχετικώς:

«...Ο Γρηγ. Σάββας, όστις κρατείται εις την αστυνομίαν, όμολογεί ότι μόνον τρία ήταν τα πεντακοσάρικα, εκ των οποίων το ένα έχει αυτός και το παρέδωσε εις τον άστυνόμον, τα δε άλλα δύο έχουν δ' επιλοχίας, Σόλων όνόματι, και δ' ενωμοτάρχης. Ο πρώτος, κληθείς ήρνήθη ότι έλαβε παρά του Σάββα πεντακοσάρικον. Σήμερον, εν τούτοις, θα εξακολουθήσουν και πάλιν οι ανακρίσεις, εξαεταζομένου και του ενωμοτάρχου, ελπίζεται δε να εξακριβωθεί το ποσόν των ευρεθέντων χρημάτων... Έπίσης έγνωσθη ότι ο Σάββας, όλιγον μετά την εύρεσιν των χρημάτων, έστειλε με την κυρίαν Τρίμη και έζητησε παρ' αυτής και άλλα χαρτιά, πράγματι δε ή κυρία Τρίμη, άγνοούσα τα διατρέξαντα, του έδωκε και άλλα δέμας».

Τis ακόλουθες μέρες έγιναν και άλλες ανακρίσεις και απέδειχθη ότι τα πεντακοσάρικα δεν ήταν 3, αλλά 18. Πόντος κακός για τους τρεις συνεταίρους της μοιρασιάς, οι όποιοι συνελήφθησαν και ύπερχειρώθησαν από την Αστυνομία να δώσουν τα χρήματα στη νόμιμη κληρονομία τους, την κυρία Τρίμη. Κι' έτσι ή αδελφή του μακαρίτη Άθηναιού δικηγόρου βρέθηκε κάτοχος ποσού, άντιστοιχωμένου 150 χιλιάδες σχεδόν σημεινές δραχμές. Ο μπακάλης έμεινε με τα παλιόχαρτά του και τις σαρδέλες του. Τον έφαγε κείνη ή κραυγή της εκπλήξεως και τον δάχνη ότι δ' άνθρωπος στον κόσμο τούτο πρέπει να είναι ψυχραιμώ.

Τέτοια θησαυροφόρα βιβλία άναφέρονται και άλλα στα χρονικά της Έλληνικής φιλαργυρίας. Στο Ναύπλιο έζοσε πού τριάντα έτών ένας συνταξιούχος δικαστικός, Κοτσάκης όνόματι, τοκογλύφος και παρωμένος φίλαργγος. Όταν πέθανε, οι κληρονόμοι του, μαντεύοντας τις σκέψεις του, δεν έδωσαν το ελάχιστο αντίκειμενο από το σπίτι. Τα έφαξαν όλα, έπιπλα, ούρα, βιβλία κλπ. Λοιπόν, ή βιβλιοθήκη του ήταν και το θησαυροφυλάκιό του. Άνέμεσα στα διπλά περικαλύμματα των χοντρον νομικών συγγράμμάτων βρήκαν πολλά χαρτονομίσματα, έμμελως τοποθετημένα, όπως τα μαγαζιάρικα μέσα στην πίνα τους. Κι' έτσι οι άξιοι κληρονόμοι του Κοτσάκη — που εινε σημενί, εργατικό μέλος της Έλληνικής κοινωνίας — δεν έχασαν πεντάρα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

I
ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ «ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ»

Βρισκόμαστε στα «Ολύμπια», το μεγάλο μιούζικ-χόλ, πίσω απ' την αυλαία του βάθους της σκηνής. Φορώντας μιά μεγάλη πέτρα καταπόφυρη, ο «Αρχων του Μυστηρίου!», ο οποίος θ' αρχίσει σε λίγο να κάνει το περίφημο νούμερό του, εξετάζει προσεκτικά τα πέντε τραπέζια, απ' τα οποία δύο εινε πολύ μικρά κι' έχουν ένα πόδι. Τα τραπέζια αυτά εινε περιστοιχισμένα από παρσόν, για να μη φαίνονται από το προσωπικό του θεάτρου, και οι αντίπαλοι του «Αρχοντος του Μυστηρίου» θα πλήρωναν και ακριβιά για να μάθουν το μυστικό των συνέργων του αυτού.

Μά εινε όλα στη θέσι τους; Όχι! Το κεφάλι του σκελετού, που θα χρησιμοποιηθεί κι' αυτό στο νούμερο, βρίσκεται πολύ δεξιά. Έτσι υπάρχει κίνδυνος να μην πετύχουν τα δάχτυλα το ψηλίσμα, το προσωριμό να το μετακινήν.

—Λουκιανή, αυτά τα πράγματα δεν βρίσκονται στη θέσι τους!... είπε ο «Αρχων του Μυστηρίου», ξερά στη γυναίκα του, με χαριτωμένη κι' ώραία ξανθή, μόλις δεκαενέα χρόνων. Αύτος φαινόταν καμιά σαρανταριά, είχε πλατειούς ώμους και πρόσωπο υπέροχο και σοβαρό.

—Μά, αγαπημένε μου, έκανε ή νέα γυναίκα, το τοποθέτησα όπως πάντα...

—Εινε πολύ δεξιά!...

—Και όμως τό...

—Αρκετά! Φτάνει! τη δέκοψε ο «Αρχων του Μυστηρίου».

Εκείνη τη στιγμή, ο 'Ιλαίρ, ο βοηθός της σκηνής, έπενεθε και είπε:

—Φταίω εγώ, κύριε! Πρό όλίγου κάταψα σ' ένα τραπέζακι κι' έτσι θα μετακινήθηκε το κεφάλι του σκελετού.

Συγχωρήστε με!

Ο 'Ιλαίρ, ο οποίος ήταν καμιά πενήνταριά χρόνων, έλεγε ψέμματα. Κι' αυτό, γιατί ένοιωσε μιά ταλπειά σκόλου προς τον αφέντη του για τη γυναίκα του θυματοποιού.

Ο «Αρχων του Μυστηρίου» δεν άπάντησε. Θα έσφιγγε ευχαρίστως το χέρι του καλού 'Ιλαίρ, για να τον ευχαριστήσει κι' αυτό το ψέμμα, γιατί άγαπούσε πολύ την νεαρή γυναίκα του. Μά έρωμένος καθώς ήταν με την τέχνη του, κατόπιν υπερβολικά, νευρασθενικά, μήπως μ' άσημαντη παράλειψη, τον κάνει άποτύχη σ' ένα παινίδι.

Στις άκρες των παινιδιών της Λουκιανής δάκρυα έλαμπαν. Κόρη ενός ξενόλογου της Νίκαιας, είχε παντρευτεί το παρωποιο πριν από ένα χρόνο. Άγαπασε πάντοτε βαθιά το σύζυγό της, μά τίς ήταν άνυπόφορο, όχι μόνο το ότι τίς ήταν άνυπόφορο, όχι μόνο το ότι τίς δεν πηγαίναν πια στον κινηματογράφο, στο θέατρο, στα ντάνσιγκ, για

το «Αρχων του Μυστηρίου» έδινε δύο παραστάσεις την ημέρα.

Μά με απ' αυτές, άπαιτούσε μιάμιση ώρα προετοιμασία κι' έτσι ο καιρός της Λουκιανής ήταν πιεσμένος.

Σκούπισε τα δάκρυα με την άκρη του μαντηλιού της κι' έπειτα πήγε και τοποθέτησε δύο παρσόν συμπληρωματικά δεξιά κι' αριστερά, για οι διάφοροι καλλιτέχνες του μιούζικ-χόλ να μην άναστατώσει όλόκληρο το Παρίσι. Κι' αυτές ακόμα ή σπογγώρες έφημερίδες που άφείρωναν στήλες δολέηρες κι' όλογονόσαν ότι όλοι οι θαυμαστικοί, που είχε θαυμάσει ο κόσμος ως τότε, ήταν άσημαντοι μπροστά του.

Ο «Αρχων του Μυστηρίου», γιατί όλοι μέσα στο θέατρο προσπάθουν να μαντέψουν το μυστικό των τρομερών παινιδιών του, που δεν άναστατώσει όλόκληρο το Παρίσι. Κι' αυτές ακόμα ή σπογγώρες έφημερίδες που άφείρωναν στήλες δολέηρες κι' όλογονόσαν ότι όλοι οι θαυμαστικοί, που είχε θαυμάσει ο κόσμος ως τότε, ήταν άσημαντοι μπροστά του.

Ο «Αρχων του Μυστηρίου» έδινε δύο παραστάσεις την ημέρα.

Μά με απ' αυτές, άπαιτούσε μιάμιση ώρα προετοιμασία κι' έτσι ο καιρός της Λουκιανής ήταν πιεσμένος.

Σκούπισε τα δάκρυα με την άκρη του μαντηλιού της κι' έπειτα πήγε και τοποθέτησε δύο παρσόν συμπληρωματικά δεξιά κι' αριστερά, για οι διάφοροι καλλιτέχνες του μιούζικ-χόλ να μην άναστατώσει όλόκληρο το Παρίσι. Κι' αυτές ακόμα ή σπογγώρες έφημερίδες που άφείρωναν στήλες δολέηρες κι' όλογονόσαν ότι όλοι οι θαυμαστικοί, που είχε θαυμάσει ο κόσμος ως τότε, ήταν άσημαντοι μπροστά του.

θεωρείαι, σκούπιζαν τα λαρνιόν τους κι' όλα τα κεφάλια κύτταζαν με μι' άπερίγραπτη άγωνία τη σκηνή.

Η όρχήστρα άρχισε να παίξει τον «Μακάβριο Χορό» κι' έξαφνα ή αυλαία σηκώθηκε.

Ο 'Ιλαίρ ήταν μόνος στη σκηνή, ντυμένος με κοστούμι, Λουδοβίκου 15ου. Τοποθέτησε κοντά στη ράμπα, ένα τάπητα και τον σκέπασε, για μεγαλύτερη ασφάλεια, με μιά άνοιχτή έφημερίδα...

Τρεις συγχωρίες άκούστηκαν απ' την όρχήστρα...

Με την τρίτη, ο «Αρχων του Μυστηρίου», φορώντας πάντα την πορφύρη μπέρτα του, παρουσιάστηκε όρθιος, πατώντας έπάνω στην έφημερίδα, σαν να είχε γεννηθεί από το μηδέν!...

Μιά γενική κραυγή θαυμασμού άντήχησε μέσα στην αίθουσα κι' έπειτα παρατεταμένα χειροκροτήματα κι' έπαιρημιά.

Δεν ήταν δυνατόν να είχε χρησιμοποιηθεί καταπακτή για την εμφάνισή αυτή, γιατί το πάτωμα ήταν σκεπασμένο με τον τάπητα και την έφημερίδα. Έξ' άλλου, ο «Αρχων του Μυστηρίου» άρχισε να εμφανίζεται από το κεφάλι και τους ώμους. Δύο θαυμαστικοί έπαγγελματίαι, που καθόντουσαν στην πρώτη σειρά των καθισμάτων της όρχήστρας, κυττάχτηκαν κατάπληκτοι. Όποτε κι' αυτοί άκόμα, δεν ήξεραν τα μυστικά της τέχνης, δεν μπορούσαν να εξηγήσουν αυτό το θαύμα.

Ο «Αρχων του Μυστηρίου» έβγαλε τη βαθυπόφυρη κάπα του. Τη μάζεψε και την πέταξε στον 'Ιλαίρ. Μά δεν έφτασε ως αυτόν... Χάθηκε, διαλύθηκε στον αέρα.

...Πίσω απ' τη σκηνή, άπομονωμένη από τα μεγάλα παραπετάσματα, ή Λουκιανή, με τ' αυτιά της τενωμένες, δούλευε με ταχύτητα και ακρίβεια, τραδώντας διάφορα σύρματα, βάζοντας σ' ένέργεια έλατήρια που άνοιγόκλειναν κρυφές καταπακτές και περνώντας από ένα μυστικό άνοιγμα, στο σύζυγό της ή στον 'Ιλαίρ, διάφορα αντικείμενα που τους χρειαζόντουσαν.

Καθ' όλη τη διάρκεια του «νούμερου», δεν είχε ούτε στιγμή άναπαύσεως. Άν καθευτέρωσα έρω και ένα δευτερόλεπτο, θα κατέστρεφε τα πάντα. Και όμως, λίγο έλειψε τώρα να κάνει αυτή την καθυστέρηση, γιατί θυμήθηκε με μνησικακία την παρατήρησή που της έκανε πρό όλίγου ο σύζυγός της. Θεωρούσε τον έαυτό της τόσο δυστυχισμένο!... Έδώ και μερικές ημέρες, είχε στείλει μιά επιστολή στη μητέρα της, στην όποια της έγραφε τα παραπάνω της. Ή απάντησι, που είχε στείλει το ίδιο πρωί, ήταν γεμάτη επιπλήξεις!... Της έγραφε πώς ο σύζυγός της ήταν ο καλύτερος των συζύγων κι' αυτή μιά μικρή άόητη, που δεν ήξερε ότι, έφόσον είχε την τιμή να εινε γυναίκα ενός μεγάλου καλλιτέχνου, έπρεπε να κάνει διάφορες μικρές κι' άσημαντες θυσιές προς χάρι του. Ή απάντησις αυτή της μητέρας της, είχε πληγώσει τον έγωισμό της... Άς πώς της φερνόντουσαν άσχημα... Όλος ο κόσμος ήταν έναντιόν της... Έ, λοιπόν, θα έβλεπαν!... Ο σύζυγός της δεν ένδιαφερόταν, παρά μόνο για τα παιγνίδια του... Ήθελε να τελειοποιήταν, να γίνει η καλύτερη όλων... Καθόταν όρες όλόκληρες μπρός σ' ένα καθρέφτη... ναι, σ' ένα καθρέφτη και τον έβλεπε λύσσα, όταν έκείνη τολμούσε να του μιλήσει... Θεέ μου! Πόσο δυστυχισμένη ήταν!...

Και, χωρίς να θέλει, ή σκέψη της ήγχε προς τον Άνσέλμο, τον «κοσμικό χορευτή», που είχε γίνει ήθοποιός του κινηματογράφου, κι' ο οποίος έρωτοτροπούσε μαζί της, διακριτικά βέβαια, μιά επίμονα...

Μαζύ του, μυστικά, είχε πάει τρεις φορές στον κινηματογράφο και μιά φορά στο ντάνσιγκ, κλέβοντας μερικές ώρες μετά ξύ της άπογευματινής και της βραδυνης παραστάσεως και με την πρόφασι ότι είχε δουλειές στα μαγαζιά, αφήνοντας το σύζυγό της να κάνει κινήσεις κοφολάου μπροστά σ' ένα κα-

Βάζω αυτή την καρτέλα και ανεβαίνω έπάνω!...

θρέφτη.

Ο 'Ανσέλμο είχε γλυκερά φωνή, άκουγε προσεχτικά τὰ παρά-
πων τῆς Λουκιανῆς καὶ τῆς ἔλεγε διασκεδαστικὲς ἱστορίες.
Αὐτὲς ἡ κρυφὲς συναντήσεις δὲν εἶχαν τίποτε τὸ ἔνοχο. Ἡ πε-
ριποιήσεις τοῦ 'Ανσέλμο δὲν ξεπερνοῦσαν ποτὲ τὰ ὅρια τοῦ σε-
βασμοῦ. Φαίνονταν μάλιστα στὴ Λουκιανῆ κάθε φορὰ πού γύριζε
ἀπὸ τὰ ραντεβού αὐτά, ὅτι ἀγαποῦσε περισσότερο τὸ σύζυγό
τῆς... Ἐνῶμεταξὺ στὴ σκηνή, ὁ 'Αρχων τοῦ Μυστηρίου ἀρχίζει
τώρα τὸ τελευταῖο τοῦ νουμέρου κι' ἔλεγε πρὸς τὸ Κοινόν:

— Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς ἐπιδείξεως, κυρίες καὶ κύριοι,
ἔκανα νὰ ἐμφανιστοῦν καὶ νὰ ἐξαφανιστοῦν διάφορα ἀντικείμε-
να. Τώρα, θὰ ἐξαφανιστῶ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος!... Αὐτὸς ὁ τύπος
καθὼς βλέπετε, εἶνε ἄθικτος. Τὸν σκεπάζω, ὅπως καὶ πρῖν, μὲ
μὴ ἀνοιχτὴ ἐφημερίδα, γιὰ νὰ βεβαιωθῇτε ὅτι κάθε ἐπικοινωνία
μὲ τὸ ὑπόγειο τῆς σκηνῆς μοῦ εἶνε ἀδύνατη. Βάζω αὐτὴ τὴν κα-
ρέκλα ἐπάνω στὴν ἐφημερίδα κι' ἀνεβαίνω σ' αὐτὴ τὴν καρέ-
κλα... Κάθομαι στὴ ράχη τῆς... Ὁ βοηθός μου μὲ σκεπάζει μ'
αὐτὴ τὴ διαφανὴ μουςσελίνα, πού δὲν σὰς ἐμποδίζει καθόλου
νὰ με βλέπετε καὶ νὰ μ' ἀκούετε... Καὶ τώρα, προσοχή!... Κυτ-
τάχτε με καλὰ!... Μὲ τὸ τρία θὰ ἐξαφανιστῶ... Προσοχή!...
"Εἰς!... Δύο!... Τὸ τρέμουλο τῆς ὀρχήστρας τονίστηκε περισσότερο.
Τρία!

Ἡ μουςσελίνα κυμάτιζε ἑλαφρά κι' ὁ "Αρχων τοῦ Μυστηρίου
ἐξαφανίστηκε ἔξαφνα, σὰν νὰ τὸν ρούφηξε ὁ ἀέρας.

Ἡ καρέκλα ἔμεινε ἀδειανή.
Μὰ, ἀμέσως κατόπιν, στὴν ἀρχὴ τῶν καθισμάτων τῆς ὀρχή-
στρας, ἡ γυνή μὴ φωνῆ τοῦ θαυμαστοποιῶ ἀκούστηκε:

— Ἰδοὺ με!

Ὅλος ὁ κόσμος γύρισε καὶ
φρενιτιώδεις ἐπευφημίες ἀντήχη-
σαν, ἐνῶ ὁ "Αρχων τοῦ Μυστη-
ρίου ξαναπαρουσιάστηκε, κατε-
βαίνοντας στὸ διάδρομο μέσ' ἀπ'
τὰ καθίσματα κι' ἀνέθηκε πάλι
στὴ σκηνή, χάρις σὲ μιὰ σκα-
λίτσα.

Ἐνῶ ἡ αὐλαία ἔπεφτε, ὁ θό-
ρυθος διπλασιάστηκε. Μ' ἕναν
τρελλὸ ἐνθουσιασμό, οἱ θεαταὶ
φώναζαν, ἐπευφημοῦσαν, χειρο-
κροτοῦσαν... Ἦταν μιὰ πραγματι-
κὴ ἀποθέωσις.

Μέσα στὸ καμαρίνι τοῦ, ὁ "Αρ-
χων τοῦ Μυστηρίου, ντυμένος σὰν
τέλειος τζέντλεμαν, φοροῦσε τὰ
γάντια τοῦ. Διπλοκλείδωσε κα-
τόπιν τὶς τρεῖς πολὺπλοκες κλει-
δαριές τῆς κασέλλας, μέσα
στὴν ὁποία ἡ Λουκιανῆ καὶ ὁ Ἰ-
λαῖρ εἶχαν φυλάξει τὰ πύ μυ-
στικά σύνεργα τῆς τέχνης τοῦ.
Ἀπὸ τὴ στιγμή πού τελείωσε
τὸ νουμέρο τοῦ, δὲν εἶχε πῆ οὐ-
τε λέξι. Ἐξαφνικά, εἶπε:

— Λουκιανῆ, πάω στοῦ Γκόλντμπεργκ, γιὰ νὰ συνεννοηθῶ γιὰ
τὸ συμβόλαιο, πού μοῦ προτείνουν γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη... Θὰ γυ-
ρίσω στίς ἑπτὰ...

Καὶ βύηκε ἔξω...
Ἡ Λουκιανῆ χαμήλωσε τὸ κεφάλι τῆς. Αὐτὸ μονάχα εἶχε βρεῖ
νὰ τῆς πῇ!... Οὕτε κὰν τὴν εἶχε φιλήσει... Κι' ὅλ' αὐτὰ, γιὰτὶ
ἐν' ἀπ' τὰ πειράματά τοῦ δὲν εἶχε πετύχει καὶ τόσο—ἐξ αἰτίας
τοῦ, εὐτυχῶς—γιατὶ ἀλλοιῶς ὁ Ἰλαῖρ κι' αὐτὴ θὰ εἶχαν ἀκού-
σει τὸν ἐξάφνω.

Τοῦ κάκου ὁ Ἰλαῖρ προσπάθησε νὰ παρηγορήσῃ τὴ νέα γυ-
ναῖκα. Ἐκείνη δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε. Ἐκλαιγε δυνατὰ
καὶ οἱ λυγροὶ ἔκαναν τὸ στήθος τῆς νὰ χορεύῃ.

Ὁ Ἰλαῖρ ἤξερε πὼς στεγνώνουν τὰ δάκρυα τῆς κυρίας του·
προσποίηθηκε πὼς ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὴ Λεῖλα καὶ τὴ Μπέ-
του, τὰ δύο γυμνασμένα τραγούδια καὶ κάποιο "Αγ-
γλικὸ τραγουδάκι γιὰ νὰ μὴ φαίνεται πὼς ἄκουγε τὴ Λουκιανῆ
πού ἔκλαιγε.

Ὅταν, ἐπιτέλους, ἡ Λουκιανῆ σκούπισε τὰ δάκρυά τῆς, ὁ Ἰ-
λαῖρ κατάλαβε πὼς ἡ κρίσις τῆς εἶχε περάσει. Ξανάβαλε τὴ
Λεῖλα καὶ τὴ Μπέτου μέσα στὸ κλουβὶ τους καὶ εἶπε:

— Κυρία Λουκιανῆ, ἐγὼ πῶ νὰ καπνίσω ἕνα σιγαρέττο στὸ
καφενιὸ τοῦ θεάτρου... Ἐσεῖς κάνετε κανένα μικρὸ περίπατο
πρὶν ἀπ' τὴ θραυρὴν παράστασις. Δὲν πρέπει ὁ κύριος νὰ δῇ τὰ
μάτια σας κόκκινα. Αὐτὸ θὰ τοῦ χαλάσῃ ἀκόμα περισσότερο
τὸ κέφι... Κι' ἂν παίξῃ νευρισμένος τὸ θῆμα, μπορεῖ ν' ἀποτύ-
χῃ σὲ τίποτε καὶ νὰ τὰ θάλῃ πάλι μαζί μας... Ὁρεβουάρ, κυ-
ρία Λουκιανῆ!...

— Ὁρεβουάρ, καλέ μου Ἰλαῖρ... Εὐχαριστῶ!

Τοῦ κάκου ὁ Ἰλαῖρ προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ...

II Ο ΩΡΑΙΟΣ ΑΝΣΕΛΜΟ

Ὅταν ἡ Λουκιανῆ ἔμεινε μόνη, πουντραρίστηκε ἑλαφρά κι' ἔ-
βαλε πολὺ λίγο κόκκινο στὰ χεῖλῃ τῆς, γιὰτὶ ὁ σύζυγός τῆς
ἀπεχθανόταν τὸ μακιγιάρισμα. Ἐχασε τὸ ὄραιο ἔαυθό τῆς κε-
φάλι σ' ἕνα πλοῦσιο μαῦρο «τωπέ», φόρεσε ἕνα μαντῶ ἀπὸ κρέμ-
μαροκαὶν κεντητὸ, ραμμένο σ' ἕναν ἀπ' τοὺς πὺν μεγάλους Πα-
ριζιάνικους οἴκους· ἔπειτα ὄγῃκε ἔξω, ἀφοῦ προηγουμένως
διπλοκλείδωσε τὸ λουκέτο πού ὁ σύζυγός τῆς εἶχε προσθέσει
στὴν πόρτα τοῦ καμαρινιοῦ τους. Διέσχισε τὸ σκοτεινὸ σχεδὸν
διάδρομο καὶ καθὼς ἔφθανε στὴ σιδερένια πόρτα πού ὡδηγοῦ-
σε στὸ διάδρομο τῆς ἐξόδου, ἄκουσε ἔξαφνα μιὰ φωνὴ κοντὰ τῆς
σε:

— Αὐτὴ ἡ πόρτα ἀνοίγει δύσκολα. Ἐπιτρέματέ μου, ἀγαπητὴ
κυρία, νὰ σὰς βοηθήσω...

Ἡ Λουκιανῆ τινάχτηκε ἔξαφνα σπῆν κι' ἔπειτα χαμογέλασε...
Ἐνας λεπτὸς νέος μὲ χλωμὸ χρῶμα, μὲ μαλλιά χτενισμένα
πρὸς τὰ πίσω, ντυμένος μὲ γλυπτὴ κομψότητα, ὑποκλινόταν
μπροστὰ τῆς.

Στὸ κανονικὸ πρόσωπό τοῦ, τὸ χαμόγελό τοῦ ἀποκόλλυται
κατάλευκα δόντια.

— Μὲ φοβίστηκε, κ. 'Ανσέλμο! εἶπε ἡ νέα γυναῖκα.
— Τελείωσα πολὺ νωρὶς τὴ δουλειά μου στὸ στούντιο, ἀγαπη-
τὴ κυρία. Καὶ τὰ θήματα μου μ' ὡδήγησαν πρὸς τὰ ἐδῶ. Τυ-
χαῖος... Κατὰ συμπῆλυνσιν μάλιστα, εἶδα τὸ σύζυγό σας νὰ θγαί-
νῃ ἔξω... Καὶ τότε ἀποφάσισα νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας καὶ
νὰ σὰς περιμένω.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν διαφορετικὴ...
Ὁ 'Ανσέλμο—τὸ ὅποιο τὸ ἀπὸ τὸ ὄλ-
λ' ὄνομα ἦταν Ἰούλιος Ἐστὶν
καὶ ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὸ ὄ-
ραν—δὲν εἶχε πᾶν καθόλου στὸ
στούντιο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Ἐ-
ἄλλου, ἀν καὶ πόλαρε γιὰ κινε-
ματογραφικὸς ἀστέρ, ἔπαιζε μόνον
σὲ ἀσημαντοὺς ρόλους. Ἦταν σὲ
δὸν ἕνας κομπάρσος.

— Δὲν κάνετε καλὰ νὰ μὲ περι-
μένετε, εἶπε ἡ νέα γυναῖκα. Δὲν
πρέπει... Ἄν μὰς δῇ κανεὶς...

— Ὡς ποῖα ὥρα εἶπ' ἐλευθερὴ
τὴ ρώτιση ὁ 'Ανσέλμο, ἀποφά-
σισε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ.

— Ὡς τίς ἑπτὰ, μὰ...
— Πᾶμε νὰ χορέψουμε ἕνα ὄ-
στο «Τζὼν Σιναντάν»... Ξέρετε
στὸ Κινέζικο τὴ-ντάνσιγκ...

— Στὸ Κινέζικο τὴ-ντάνσιγκ... Στὸ
περιμένω στὴ γωνία Κωμάρτεν
Ἐδουάρδου 7ου... Πηγαίνω πρὸς
τοὺς... Ἐλάτε σιγά-σιγά, γιὰ νὰ
προφτάσω νὰ πάρω ἕνα ταξί.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάν-
σὶ τῆς, ἔβγῃκε ἔξω.

Ἡ Λουκιανῆ δὲν ἐδίστασε
πολύ. Θὰ πῆγαινε νὰ χορεύ-
σῃ... Στὸ κάτο-κάτω, αὐτὸ
ἦταν καθόλου κακό... Ταίριαζε στὴν ἡλικία τῆς... Εἶχε ποικί-
λ' ὄνομα... Ἦταν μόνον ὅτι τῆς περνοῦσε... Δὲν μποροῦσε αἰώνως
τὴν ἑλπίδα τὰ καμώματα τοῦ συζύγου τῆς μπροστὰ στὸν καθρέφτη
Μὰ ἔξαφνα στάθηκε κατὰπληκτὴ θιγόντας μπροστὰ τῆς
Ἰλαῖρ.

— Ἀκούστε, κυρία Λουκιανῆ, τῆς εἶπε. Εἶδα πρὸ ὀλίγου ἐ-
κὸν τὸ θραυμόμυτρο... τὸν 'Ανσέλμο θέλω νὰ πῶ... Ἐδῶ καὶ
γο καιρὸ, σὰς φέρνει θόλτα διαρκῶς... Προσέχετε, κυρία Λου-
κιανῆ! εἶνε πολὺ ὑποπτος τύπος.

— Μὰ, Ἰλαῖρ, ἐγὼ δὲν δίνω καμμιά ἀπολύτως προσοχή
κ. 'Ανσέλμο.

— Ὅχι... τὸν προσέχετε... Ἀλλοιῶς δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ σὲ
μιλήσω γι' αὐτόν. Εἶνε πονηρὸς καὶ κακός... Καὶ σὲς μιὰ
ριτωμένη ἀνυπεράσπτη μικροῦλα... Σὰς προειδοποιῶ, γιὰ
τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρό... Ὁ 'Ανσέλμο ἔχει πολλοὺς βρωμώ-
λους εἰς τὰς πόδας τοῦ... Αὐτὸ εἶνε γνωστὸ... Ἐπειτα μὴν ξεχνᾷς
πὼς ὁ σύζυγός σας σὰς λατρεύει... Γι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει, ἐκ-
τὸν σὲς, ὅλην γυναῖκα στὸν κόμπο... Σὰς ντύνει ἔτσι πὼς
μὴν ὑπάρχῃ ἄλλο πὺν Παρίσι ντυμένη πὺν κομψὰ ἀπὸ σὰς... Σὰς
ἔχει γεμίσει διαμάντια... Κυττάχτετε σ' ἕνα καθρέφτη!... Ἡ
τὴν κέρδη τοῦ, κέρδη τεράστια γιὰτὶ κανένας ἄλλος καλλι-
χνης τοῦ μιοδζικ-γῶλ δὲν πληρώνεται τόσο ἀκριθὰ ὅσο αὐτὴ
τὰ μοιράζεται μαζί σας, μὲ τὴν πόδασι ὅτι εἶστε συννε-
γῶν... Τὰ τοποθετεῖ σὲ μιὰ Τσάπεζα σ' ὄνομά σας καὶ σὲ
μπορεῖτε νὰ τραβᾶτε ὅσα θέλετε, ὑπογράφοντας μονάχα
τὰς... Ἐ, λοιπόν, κυρία Λουκιανῆ, οὐτὲ στὰ δάχτυλά τοῦ
χειριοῦ δὲν μετριοῦνται οἱ ἐλθὸς σὺν κι' αὐτόν... Ἐνῶ
πᾶν τὸ σύζυγό σας... Τοῦ εἶμαι ἀντιπαθὴς, πολὺ ἀφωσι-
νός... Μὰ καὶ σὰς σὰς ἀναπάω ἄλλο τόσο... Ὁρατὰ καὶ
ριτωμένη καθὼς εἶστε, μὴν θυμίζετε τὴν ἀνεψία μου. Γι' αὐ-
τὴν πᾶν τὸ θάνατος καὶ σὰς μιλᾷ τόσο ἐλθὸς... Δὲν
μάλιστα νὰ θυμώνετε γι' αὐτὸ μαζί μου... Ἀκούστε: σὰς

τεύω νὰ μὴ δώσετε πειὰ προσοχή σ' αὐτὸν τὸν ἔλκειν Ὁ 'Αν-
σέλμο!

Ἡ ἀγάπη, ἡ ἀφοσίωσις τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, συγκίνη-
σαν τὴν Λουκιανῆ, μὲ τὴν ὑπέροχην ξανθὴ ὀμορφιά.

— Σὲ θεοδιῶν, πὼς δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῇς, Ἰλαῖρ.
Μεῖνε ἡσυχῶς...

— Εὐχαριστῶ!... Ἐπειτα μὴν ξεχνᾷτε πὼς ὁ ἀφέντης δὲν ἀ-
στεῖνεται!... Ἄν ἀνακαλύψῃ τίποτε, δυστυχία!... Φαίνεται ἄν-
θρώπος ἥμερος, μὰ πρέπει νὰ τὸν φοβᾶστε... Ὁρεβουάρ!

Ὅταν θρέθηκε ἔξω, ἡ Λουκιανῆ ἔστριψε ἀριστερὰ πρὸς τὴν
ὁδὸ Ἐδουάρδου 7ου. Τὰ λόγια τοῦ Ἰλαῖρ, στριφογυροῦσαν
μὲ τὴν... Ὁ 'Ανσέλμο εἶχε πολλὰς θρωμοδουλίες εἰς τὰς
πόδας τοῦ... Μὰ ἦταν τάχα ἀλήθεια αὐτό;... Κακολογοῦν τόσο
τοὺς ὁραίους νέους!... Ὅλες ἡ γυναῖκες τὸν κύτταζαν, τοῦ χα-
μογελοῦσαν... κι' ὅμως αὐτὸς δὲν φαίνονταν ποτὲ νὰ δίνει προ-
σοχή σ' αὐτές... Κ' ἐκείνες, ἀπογοητευμένες, γιὰ νὰ τὸν ἐκδι-
κῇον, τὸν κακολογοῦσαν...

Ναί, ἡ Λουκιανῆ θὰ πρόσχε... Μὰ τώρα, πού ὁ Ἰλαῖρ τὴν
εἶχε προειδοποιήσει, ἦταν σωστὸ νὰ πᾶν νὰ περάσῃ μὲ ὥρα μὲ
τὸν 'Ανσέλμο; Ἡ ἦταν προτιμότερο νὰ πᾶν στὸ «Ξενοδοχεῖο
Μπρυντάν», στὴν πλατεῖα τοῦ Ἀστρου, ὅπου ἔμειναν μὲ τὸν
σὺζυγό τῆς... καὶ νὰ μείνῃ μόνη ὡς τίς ἑπτὰ τὸ θῆμα, κυττά-
ζοντας ἀπ' τὸ παράθυρο τὴ θριαμβευτικὴ Ἀψίδα;... Μὰ τί δια-
σκεδᾷς μποροῦσε νὰ ὀρθῇ σ' αὐτό;

Γιὰτὶ νὰ μὴν περάσῃ μὲ ὥρα μαζί μὲ τὸν 'Ανσέλμο, πού
δηγῶνταν τόσο διασκεδαστικὲς ἱστορίες τοῦ κινηματογράφου καὶ
πού χόρευε τόσο καλὰ.

Ἡ Λουκιανῆ ἔθιασε τὸ θῆμα τῆς πρὸς τὴ γωνία Κωμάρτεν
καὶ Ἐδουάρδου 7ου.

Στὸ τὴ-ντάνσιγκ «Τζὼν-Σιναντάν» ἕνα ταγκὸ εἶχε ἀρχίσει
καὶ τὰ ζευγάρια χόρευαν ἀρνὰ μέσα στὸ θαμπόφωτο. Ἡ ἄτιμ-

οὐσία μύριζε αἰγυπτιακὰ σιγαρέττα.

Ἡ Λουκιανῆ, στὴν ἀγκαλιά τοῦ 'Ανσέλμο, χό-
ρευε κ' ἐκείνη ἔνοιωθε μιὰ ταραχὴ πού τὴ στε-
νοχωροῦσε, καθὼς αἰσθανόταν τὸ μάγουλο τοῦ
καθαλιέρου τῆς ν' ἀκουμπᾷ κάθε τόσο στὸ δικό
τῆς. Τὸ ταγκὸ δὲν τῆς φαίνονταν καθόλου ἄρ-
μο-νικό. Γι' αὐτὸ ἀνατέναξε μ' ἀνακούφιση ὅταν
ἡ τζᾶ ἔπαψε ἐπιτέλους, τὰ φῶτα τῆς σάλας ἀ-
νέψαν καὶ τὰ ζευγάρια ξαναγύρισαν στὰ τρα-
πέζια τους.

Ὅταν κάθισαν κι' αὐτοί, ὁ 'Ανσέλμο εἶπε μὲ
γλυκά στὴ Λουκιανῆ:

— Πρὸ ὀλίγου, στὸ στούντιο, ὁ σκηνοθέτης, γιὰ
νὰ πάσῃ τὴν ἔκφρασι πού ἤθελε, μὴ φώναζε:
«Συλλογιστέτε μιὰ ὁρατὴν γυναῖκα!...» κι' ἐγὼ,
φωναῖα, συλλογιστέκα ἔσας.

— Σὰς παρακαλῶ! Ἐν πρώτοις δὲν εἶμαι ὡ-
ραία γυναῖκα. Κ' ἔπειτα, ἀν κουβεντίζω καὶ
χορεύω μ' εὐχαρίστησι μαζί σας κάθε τόσο, αὐ-
τὸ δὲν πρέπει νὰ προχωρήσῃ περισσότερο.

Τὰ μεγάλα μάτια τοῦ 'Ανσέλμο πήραν μιὰν
ἐκφρασίαν χαϊδευτικὴν, καθὼς τῆς ἀπαντοῦσε:

— Ἐσεῖς δὲν εἶστε ὁρατὴν γυναῖκα!... Πὼς τολμᾶτε νὰ λέτε
ἕνα τέτοιο πρᾶγμα... Ἀπεναντίας εἶστε τόσο ὁρατὴν, ὥστε θὰ
εἴχατε στὸν κινηματογράφον μιὰ λαμπρὴ σταδιοδρομία... Τὸ
πρόσωπό σας εἶνε ἐξαιρετικὴ φωτογένεια... Καὶ ἡ γραμμὴ τοῦ
σώματός σας εἶνε ἀκριβῶς ὅτι χρειάζεται γιὰ τὴν θῆμα...

— Ὅχι... δὲν εἶν' ἀλήθεια αὐτό... ἔκανε ἡ Λουκιανῆ, ἡ ὁποία
ἀναιρεῖτο ἀλλοτε ὅπως τόσο νὰ εἶνε κορίτσια, νὰ γίνῃ μεγάλη
καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου.

— Μὰ σὰς θεοδιῶν!... Τὴ μέρα, πού γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο,
θὰ θέλατε νὰ παίζετε στὸν κινηματογράφον, ἀναλαμθάνω ἐγὼ
νὰ σὰς ἐξασφαλίσω ἕνα ρόλο. Ἄ! Εἶνε μιὰ ὑπέροχη τέχνη ὁ
κινηματογράφος!... Ξεπερνᾷ ὅλες τῆς ἄλλες!... Τί κρίμα πού
δὲν εἶστε ἐλευθερὴ!...

— Δὲν εἶνε καθόλου κρίμα!... Ξέρете πὼς λατρεύω τὸ σύζυγό
μου... Πὼς μοῦ τὸ εἶπατε αὐτό;...

— Ἀπλῶς μιὰ ἰδέα μοῦ ἦρθε... Σὰς σκέφτομαι συχνά... καὶ
συλλογίζομαι πὼς εὐτυχισμένος θὰ ἦμουν ἂν ἔφευγα μαζί σας
γιὰ τὸ Χόλλυγουντ... Μοῦ ἔκαναν τελευταῖα ἐξαιρετικὰ συμ-
φύματα προτάσεις ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ καὶ λογαριάζω νὰ φύγω
σὲ λίγο γιὰ κεῖ... Ἐταί θὰ μπορούσα νὰ σὰς πάρω μαζί μου.

Ἐγὼ ὑπέροχες τουαλέτες, ἀσύνκριτα κοσμήματα... Λένε ἐ-
πίσης πὼς ἔχετε πολλὰ γοήματα δικὰ σας... καί, ἔξερετε, τὰ γοή-
ματα εἶνε ἀπαραίτητα, ὅχι μόνο γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ,
ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ στὸ Χόλλυγουντ ποτεῖτε καμμιά φορὰ νὰ περι-
μένῃ κανεὶς λίγο ὥσπου ν' ἀγκαλιασθῇ...

— Ἀπειθεύσα, κύριε 'Ανσέλμο;...

— Καθόλου!...

— Μὰ ἐγὼ ἀκούει, εἶπε ἡ Λουκιανῆ, ὅτι μιὰ ἀρχαία εἶνε σχε-
δὸν ἀδύνατον νὰ προσληθῇ ἀπὸ τίς κινηματογραφικὲς ἐται-
ρεῖες...

— Ἐφόσον δὲν εἶναι οὐτε χρήματα, οὐτε τουαλέτες, οὐτε
κοσμήματα... Μὰ, ἐσεῖς ἔχετε καὶ τουαλέτες καὶ χρήματα καὶ
κοσμήματα... Ὁ! αὐτὰ καὶ ἡ ὀμορφιά σας, ἀκούει γιὰ νὰ
προσληθῇτε πολὺ νῆγορα... Καταλαθεῖτε, στὰ στούντιο τοῦ
Χόλλυγουντ ἐκτιμῶν περισσότερο τὸ σῖ... τὸ Παριζιάνικο πα-
ρουσιαστικό...

Ἡθοποῖς τοῦ κινηματογράφου στὸ Χόλλυγουντ...

Ἡ Λουκιανῆ κύτταζε γύρω τῆς χωρὶς νὰ θιγῇ... Τὰ μάτια
τῆς εἶχαν θαμπωθῇ... αὐτὰ τῆς θοῦζαν... Τὸ μυαλό τῆς στρι-
φογυροῦσε...

Ἡθοποῖς τοῦ κινηματογράφου... στὸ Χόλλυγουντ...

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτά, συνῆλθε ἀπὸ τὴ θύβισί τῆς καί, κυτ-
τάζοντας ἔξαφνα τὸ ρολόι τῆς, φώναξε:

— Ὡ! ἡ ὥρα εἶνε ἑπτὰ παρα τέταρτο... Πρέπει νὰ φύγω...

Ὁ 'Ανσέλμο, μὲ τὸν πύν τρυφερὸ τόνο στὴ φωνή του, τῆς εἶπε:

— Τί κρίμα πού δὲν παρουσιάσαστε καθόλου στὴ σκηνή, ὅ-
ταν ὁ σύζυγός σας κάνει τὸ νουμέρο του... Θὰ ἔφτανε τότε νὰ
ἔρχωμαι στὸ μιοδζικ-γῶλ γιὰ νὰ σὰς θαυμάζω μὲ ὅλη μου τὴν
ἀνεσι, ἐνῶ τώρα καταφεύγω σὲ διάφορα ἀπάχικα τεχνάσματα
γιὰ νὰ σὰς θιγῶ μόνο λίγες στιγμές... Τουλᾶχιστον νὰ ἤξερα
πὼς εἶστε εὐτυχισμένη... Μὰ λένε πὼς δὲν εἶστε... πὼς ὁ σύζυγός
σας σὰς κάνει σκηνές...

— Μὰ ὄχι!... Ποιὸς σὰς εἶπε αὐτὰ;... Εἶνε ψέμματα...

— Τελοσπᾶνταν, μὴν ξεχνᾷτε ὅτι ἐγὼ εἰμ' ἕνας ἀληθινὸς φι-
λὸς σας... ἕνας φίλος πού σὰς ἀγαπᾷ ἀπέραντα... Σοῦτ'! μὴ δια-
μαρτύρεσθε... καί, προπάταν, μὴν ἀμφιβάλετε...

Πλήρωσε καὶ ὄγῃκε ἔξω.

Φώναξε ἕνα ταξί, ἔβαλε μέσα τὴ Λουκιανῆ καὶ πλήρωσε προ-
καταβολικὰ τὸ σῶφερ μ' ἕνα χαρτονόμισμα τῶν δέκα φράγκων,
ἀν καὶ ἡ κούρσα δὲν στοίχιζε παραπάνω ἀπὸ πέντε φράγκα. Ἡ
Λουκιανῆ πρόσχε τὴν γενναιοδωρία τοῦ αὐτοῦ καὶ σκέφτηκε:

— Ἀσφαλῶς δὲν εἶνε ἀξίος τῆς κακῆς φήμης πού ἔχει.

Καθὼς ὁ 'Ανσέλμο φιλοῦσε τὸ χερί τῆς νέας γυναίκας, πρὶν
κλείσει τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, ἐκείνη τοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ
φωνή:

— Πᾶσω σας, στὸ πεζοδρόμιο, εἶνε μιὰ γυναῖκα πού σὰς κυτ-
τάει ἀλλόκοτα.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΟΥΑΛΛΑΣ ΜΠΗΡΥ

(Ένα άρθρο του Άντρέ Μωζέ για τον πασίγνωστο «άστερα» της «Μέτρον», ο οποίος έραβέυθηκε για το μεγάλο ταλέντο του στη Διεθνή Κινηματογραφική Έκθεση της Βενετίας)

Στη Διεθνή Έκθεση της Κινηματογραφικής Τέχνης, που έγινε δώ και λίγο καιρό στη Βενετία, συγκεντρώθηκαν πάλι κι' εφέτος τα καλύτερα έργα των διαφόρων εταιρειών, για να προβληθούν μπροστά στους μεγάλους κριτικούς της έβδομης τέχνης. Σ' αυτή την Έκθεση διακρίθηκαν μεταξύ των άλλων: Η «Βασίλισσα Χριστίνα», η νέα διημιουργία της Γκρέτα Γκάρμπο, η «Μασκαράτα», το «Χόλλυγουντ», της Μάριον Νταϊθς και το «Βίθα Βίλλα», του Ουάλλας Μπέρυ, ο οποίος βραβεύτηκε για το μεγάλο δραματικό ταλέντο του.

Κι' όμως, ποιος θα φανταζόταν ποτέ ότι αυτός ο μεγάλος «άστερας» της «Μέτρον», με την τόσο μεγάλη μόρφωση και πείρα, έχει περάσει τραγικά χρόνια ζωής κι' ότι αναγκάστηκε να κάνει όλα τα επαγγέλματα για να ζήσει. Ορίστε τι γράφει ο ίδιος στην αυτοβιογραφία του:

«Τό ξέρω ότι είμαι μία παλιά γνωριμία του διεθνούς κοινού των κινηματογράφων, έδω κι' είκοσι χρόνια. Έτσι δεν έχω καμιά ανάγκη να σας παρουσιάσω, δλοι σας ξέρετε ποιος είμαι. Πολλοί με θεωρούν ιδιότροπο, αόστηρο και λίγο μισάνθρωπο. Δεν έχουν δίκιο. Είμαι πάρα πολύ καλός ως άνθρωπος, κι' ως «άστερας» έχω τις λιγότερες ιδιοτροπίες. Άκουστε την ιστορία μου και θα δείτε ότι μου δικαιολογείτε αυτή την μισανθρωπία μου.

Γεννήθηκα στο Κάνσας Σίτι το 1886 κι' είμαι γιους ενός αούτηρου πόλισμα, που κάθε τόσο μου τις έβρεχε με το κλόμπ, γιατί ήμουν τρομερά άτακτος. Αυτή η ιστορία εξακολούθησε μέχρι τα δεκαέξη χρόνια μου, οπότε πειά πήρα την απόφαση να γλυτώσω από το εύλογο του πατέρα μου. Έφυγα λοιπόν κρυφά από το σπίτι προς τ' άγνωστο. Πού πήγαινα; Ούτε κι' εγώ ήξερα. Ωστόσο, ήμουν χαρούμενος, γιατί είχα ανακτήσει την ελευθερία μου. Όλα μου φαινότανσαν διαφορετικά. Οι δρόμοι, οι άνθρωποι, τα πάντα. Άρχισα κιόλας να φανταζώμαι ότι ήμουν ικανός να κάνω τα πιο καταπληκτικά πράγματα όταν είδα ότι στην τάξη μου δεν είχα ούτε ένα σεντό.

Αυτό μ' ανησυχούσε λιγάκι κι' η πρώτη σκέψη μου ήταν να ξαναγυρίσω στο πατρικό μου σπίτι.

Φανταζόμουν όμως από τότε την υποδοχή που θα μου έκαναν και τις ειρωνείες που θα τραβούσα. Έκείνο μάλιστα που μ' έκανε να πάρω την οριστική απόφαση μου, ήταν το κλόμπ του κ. Μπέρυ, που θα μου μαύριζε τα πλευρά. Καλύτερα να πεθάνω από την πείνα, συλλογιζόμουν, παρά να γυρίσω εκεί κάτω.

Εμεινα δυο δλόκληρες μέρες νηστικός. Τέλος, την τρίτη μέρα, κάποιος φίλος μου με πληροφορήσε ότι μπορούσα να

Μία φωτογραφία του Ουάλλας Μπέρυ στο ρόλο του Βίλλα

εργαστώ σ' ένα ιπποδρόμιο ως φύλακας ελεφάντων! Δέχτηκα πρόθυμα αυτή τη δουλειά, χωρίς να περνάω απ' το μυαλό μου τα μαρτύρια που θα τραβούσα. Οι ελεφάντες πρέπει να ξέρουν τι είναι... μεγάλα κι' επικίνδυνα παιδιά. Πρέπει να κερδίσουν την εμπιστοσύνη τους για να τα περάσης καλά μαζί τους.

Εγώ όμως ότι δεν τό ήξερα αυτό το πράγμα και μαρτύρια κυριολεκτικά από τις προσοσκίδες τους. Ένώ πήγαινα παραδειγματος χάριν να τους βάλω την τροφή τους, ένοιωθα να σιδερένιο χέρι να με πιάνει από τη μέση, να με σηκώνει ψηλά και τέλως να με βάζει στην πλάτη του ελεφάντα.

Πού να το λημέσω να κατεβώ από εκεί πάνω. Φοβόμουν μήπως πέσω ανάμεσα στα τεράστια πόδια αυτών των παχυδερμών και με κάνουν λυώμα, σαν οδοστρώμα. Οι ελεφάντες, που φαίνεται ότι καταλάβαιναν το φόβο μου, διασκεδάζαν μαζί μου. Ήταν δλοι τους παμπόνηροι και τετραπέρατοι. Μιά μέρα μάλιστα νόμισα ότι ήρθε πειά το τέλος μου. Ένας απ' τους ελεφάντες μ' άρπαξε ξαφνικά και με πέταξε σαν τόπι στον άλλον ελεφάντα, που έτρωγε ήσυχος το φαί του. Εκείνος ξαφνιάστηκε κι' άρχισε να τρέχει γύρω στο τσίρκο, ενώ εγώ μάταια προσπαθούσα να συγκρατηθώ πάνω στη ράχη του.

Τέλος γλύστηρα, έπεσα ανάμεσα στα πόδια του και βλέποντας να σηκώνονται τα τεράστια πόδια του για να με πατήσουν, έκλεισα τα μάτια μου και λιποθύμησα.

Μά την γλύτωσα φτινά. Ο ελέφας ήθελε μόνο ν' αστειευθώ μαζί μου!

Στο ιπποδρόμιο έμεινα δυο χρόνια.

Σιγά-σιγά είχα εξελιχθώ σ' έναν πρώτης τάξεως κλόουν, που έκανε τον κόσμο να γελάει με τ' αστεία του κι' ήμουν πειά δ καλύτερος φίλος των ελεφάντων, με τους οποίους έκανα ένα σωρό κωμικά νούμερα.

Άρχισα όμως να βαρύνω να κάνω τουμπάκι και να δέχομαι απροπακιές και μία μέρα εγκατέλειψα το ιπποδρόμιο και ξανάμεινα με τα δισκρά μου και την αδελφή μου.

Για να ζήσω, έγινα επηρέτης, άμαξας, θαυματοποιός και τέλος π το 1904 βρέθηκα στη Νέα Υόρκη να παίζω στο θέατρο. Πώς έγινε αυτό θαύμα; Ούτε και τώρα ακόμη δεν μπορώ να εξηγήσω. Μ' είχε θυμώσει μία παλιά γνωριμία μου και μ' ανέλαβε στη σκηνή. Καταλάβαινα ότι είθρεπ πειά το δρόμο μου και ρίχτηκα με μεγάλες κέφι στη δουλειά και μελέτη.

Σιγά-σιγά άρχισα να γίνωμαι γνωστός. Τ' άμαμά μου φιγουράριζε τότε στα πολύχρωμα προγράμματα.

Ο Λέο Καρλλο

Έφερα μαζί μου τα πιο περιεργά και τα πιο μυστηριώδη πράγματα που στολίζουν σήμερα τη βίλλα μου: Δέρματα λεοπαρών και τίγρεων, παρξένες σαύρες, δέρματα φειδιών, φυλάκια ενός Άγγλου περιηγητού, που είχα την άτυχία να τον δώ να φηνεται από τούς Καννιβάλους.

Θα είχα κι' εγώ την ίδια τύχη, μά με γλύτωσαν οι άνθρωποι. Της εταιρείας, εξαγοράζοντάς με από τ' ασιλνιά για μερικές χρωματιστές χάντρες! Μάλιστα. Τόσο άξιζε η ανθρώπινη ζωή για τούς Καννιβάλους. Με δυο-τρία γυάλινα πειδιάρια, αγοράζετε μία όμορφη καννιβάλα. ή όποια καμιά φορά, άπάνω στο θυμό της, μπορεί να σας ψήσει και να σας φάει σαν κοττόπουλο! «Περί όρεξως άλλωστε, ούδεις λόγος»!..

Όταν ήούχασα λίγο από το μακρινό ταξίδι μου, που μου χάρισε άξέχαστες άναμνήσεις, «γύρισα» τούς «Τέσσερες ίππότες της Άποκαλύψεως», τούς «Τρεις Σωματοφύλακες», το «Ρομπέν των Δασών» και άλλα.

Αυτό το ταξίδι μου έν τούτοις στά βάθη της Άνατολής, μου θέραπε και το πάθος μου για τα μεγάλα ταξείδια. Έτσι κατόρθωσα να... ριζώσω σε μία εταιρεία και να μη θάλω πειά τίποτ' άλλο, παρά να ήσυχώσω και να ξεκουρασθώ κοντά σ' άγαπημένη δουλειά μου. Έννοείται ότι δεν έπαυα καθόλου την κοπιαστική δουλειά του «σουντιό». Αυτό τον τελευταίο χρόνο, «γύρισα» τέσσερα φιλμ, μεταξύ των οποίων και το «Κράντ Ότέλ». Έδω και λίγο καιρό άποτελειώσα το φιλμ «Ζήτω δ Βίλλα», το όποιο πργματι σημείωσε μεγάλη επιτυχία. Ποιος είναι αυτός δ Βίλλα; Ένας θυρικός ήρωας του Μεξικού, που το 1910 τον άκουγαν δλοι οι Μεξικανοί και τον λατρεύαν σαν Θεό τους και τέλος τον σκότωσαν το 1923. Ο έλδοξος ήρωας πέθανε μ' αύρες τις λέξεις, που δείχνουν ότι δεν ήμηση καθόλου τούς παλινός φίλους του: «Άντιό Μεξικό! Συγγόρησε τα κρίματά μου. Σκέψου μόνο ότι άν άμάρτησα, το έκανα γιατί σ' άγαπούσα πάρα πολύ!» Αυτή είναι η τελευταία δημιουργία μου.

Κι' αλήθεια, ο Ουάλλας

Μπέρυ υποδύεται με τόση τέχνη και τόση φυσικότητα το ρόλο του Πάνσο Βίλλα, ώστε η κόρη του Βίλλα, η Τσέλια, όταν είδε αυτό το φιλμ, άρχισε να κλαίει από τη λύπη της, γιατί νόμιζε ότι έπαίξε ο ίδιος ο πατέρας της. Πράγματι δέ, η όμοιότης του Ουάλλας Μπέρυ και του Πάνσο Βίλλα είναι καταπληκτική. Σ' αυτό το φιλμ, παίζουν επίσης η Κάθριν ντε Μίλ, η Φαίη Βραή, ο Λέο Καρλλο, ο Στούαρτ Έρβιν και άλλοι.

Ο Ουάλλας Μπέρυ είναι σήμερα ένας από τούς πιο καλούς «άστερες» της «Μέτρον».

Ο Ουάλλας Μπέρυ έχει ένα πλήθος άνεκδότων. Κι' όταν προσκαλεί μερικούς φίλους του να δειπνήσουν μαζί του, πάντα τούς διασκεδάζει με τις άφηγήσεις των παραδόξων περιπετειών του. Μία φορά, τότε που θρισκότανε στην Ιαπωνία, θέλησε να γνωρίσει από κοντά τη ζωή των ληστών της και για το σκοπό αυτό προσπάθησε να τούς κινήσει την προσοχή για να τον αλχηματίσουν. Σκόρπισε παντού άφθονα λεφτά, σύναξε στα ύποπτα κέντρα και σε κάθε εύκαιρία έλεγε, ότι εκεί, στο Νέο Κόσμο, έχει κολοσσία περυσία. Οι Γιαπωνέζοι κακοποιοί, όταν τον έβλεπαν λοιπόν, παρακολουθούσαν με πονηρία κάθε κίνησή του και προσπαθούσαν να θρούν την εύκαιρία για να τον ληστήσουν. Και πράγματι, ένα θράδυ κατόρθωσαν να τον παρασύρουν στο σπίτι μιας συνενόχου τους και να τον κλείσουν σ' ένα σκοτεινό υπόγειο γεμάτο μεγάλα πειδιά για να τον τρομοκρατήσουν. Αυτά τα πειδιά όμως ήξερε ότι δεν ήσαν δηλητηριώδη και για να νλυτώσει από την αουσία τους σκέφθηκε να τα όνωτιση όπως οι φακίροι των Ινδιών. Άλλωστε λοιπόν να σφυρίξει μ' δλη την τέχνη του και να συθέτη παραέξανα και μελαγχολικά τρανούδια. Τα πειδιά, γοητευμένα απ' τ' όμορφο σφύριγμά του, πλησίσαν κοντά του, τον ταιγύρισαν και σάκωσαν όλο το άδές κεφάλι τους. Έπειτα ξαπλώθηκαν μεντητισμένα μπροστά στα πόδια του. Οι Γιαπωνέζοι ληστές που είχαν πάει πειά ν' άκούν τις φωνές του, κατέβηκαν από ύπναινο, περίεργοι να δουν τί κάνει. Το θέαμα όμως που άντίκουσαν ήταν τόσο παράξενο, που τ' άχασαν κι' άρχισαν να τον κυττούν με τόση Ο Ουάλλας Μπέρυ κάπνιζε ήσυχος την πίπα του άνάμεσα απ' τα ύπναισιμένα πειδιά. Κανείς από τούς κακοποιούς δεν τολμούσε πειά να τον άγγιξει. Τον θεωρούσαν για επικίνδυνο μάγο και τον φοβόντουσαν. Κι' αυτός δ άρχηγός τους δεν είχε τα θάρρος να τον πλησιάσει. Έδωσε μόνο εντολή να τον άφήσουν ελεύθερο, γιατί ήταν δυνατότερός τους. Έτσι ο Ουάλλας Μπέρυ ξαναγύρισε κοντά στους ανθρώπους της άποστολής που είχαν άνασταθή με την εξαφάνισή του.

Μία μέρα πάλι αυτός ο μεγάλος «άστερας» της «Μέτρον» ενώ «γύριζε» σε μία ζούγκλα της Αυστραλίας μερικές σηνές ενός φιλμ, άγνιξε την έπθεσι δέκα λιονταριών. Ο σκηνοθέτης οι «άστερες», οι κουπάροσι, άρχισαν να τρέμουν απ' το φόβο τους και προσπαθούσαν να σκεφαλώσουν στα γύρω δένδρα για να γλυτώσουν απ' τον θάνατο. Ο Ουάλλας Μπέρυ όμως δεν έχασε την ήνωραμία του. Έδωσε το πιστόλι του, πήρε τον τηλεόστο σκιννοβέτου και προχώρησε πός τα λεοντάκια φωνάζοντας μ' όλη του τη δύναμη. Η φωνή του, που γινόταν έτσι τρομερή, έκανε τα λιοντάκια να ύποχωρήσουν. Ο Ουάλλας Μπέρυ τα σημάδεψε και πυροβόλησε. Έν απ' αυτά, κυλίστηκε καταγής νεκρό, ενώ τ' άλλα έφευγαν τρομοκρατημένα.

Η Κάθριν ντε Μίλ

Ο Ουάλλας Μπέρυ στο «Ζήτω δ Βίλλα», την περίφημη ταινία, που βραβεύθηκε στη Βενετία.

Ο Στούαρτ Έρβιν

Η Φαίη Βραή

ΤΑ ΠΕΝΤΕ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

- Α' —ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΒΑΤΚΑ: “Η Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΛΙΣΙΑΣ,”
- Β' —ΚΛΟΝΤ ΦΑΡΡΕΡ: “Η ΜΑΧΗ,”
- Γ' —ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΠΕΡΥΕ: “ΠΙΣΤΗ ΉΤΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ
Ο ΠΟΛ ΒΕΡΛΑΙΝ,”
- Δ' —ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝ: “ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΚΑΜΑΓΙΕΡΑΣ,”
- Ε' —ΕΙ.Ζ. ΟΥΕΝΣ: “Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ,”

ΚΛΟΝΤ ΦΑΡΡΕΡ
Η ΜΑΧΗ
ΜΕΤΑΦΡ: Π. ΘΑΛΑΣΣΙΝΗΣ

